

HZ.FATİMA (AS) KİMDİR?

Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

“Kızım Fatıma (s.a) geçmiş gelecek bütün kadınlardan üstündür. O vücudumun bir parçasıdır, gözümün nuru ve kalbimin meyvesidir. O benim ruhumdur. O insanlardan olan bir huridir. Rabbinin huzurunda ibadete durduğunda yıldızların yer ehli için parladığı gibi, onun nuru da gökteki melekler için parlar ve Allah Teala meleklerine şöyle hitap eder. “Ey melekler, bakın benim cariyem (kulum) Fatıma’ya; o benim huzurunda durmuştur, korkudan titriyor; kalbiyle benim ibadetime yönelmiştir. Sizleri şahit kılıyorum ki, ben onun takipçilerini ateşten koruyacağım.”

İÇİNDEKİLER

Hız. Fatıma’ya Ağıt.....	3
Önsöz	4
HAZRET-İ FATİMA'NIN FAZİLETLERİ.....	118

Haz. Fatıma'nın (a.s) Nutfesinin Cennet Meyvelerinden Oluştuğu Ve Hazretin Hayız Ve Nifasadan Uzak, İnsan Şeklinde Bir Huri Olduğuna Dair	119
Haz. Fatıma'nın Anne Rahmindeyken Annesiyle Konuştuğu, Doğumunun Hz. Havva, Asiya, Gülsüm Ve Meryem'in Yardımıyla Gerçekleştiği Ve Dünyaya Gelirken Secde Ettiğine Dair	120
Hazrete Fatıma Ve Betul İsimlerinin Verilmesinin Sebebi Ve Hazretin Künyesi.....	121
Haz. Fatıma'nın Birçok Yönden Hz. Resulullah'a Benzediğine Dair	121
Haz. Fatıma (a.s) İle Babasının Arasında Olan Sevgi Ve Muhabbete Dair	123
Resul-i Ekrem'in (s.a.a) Yolculuğa Çıktığında En Son Vedalaştığı Ve Yolculuktan Döndüğünde İlk Görüştüğü Kimsenin Hz. Fatıma Olduğuna Dair	124
Haz. Fatıma'nın (s.a) Ev İşlerini Görmesi Ve Resulullah'ın (s.a.a) Ona Tesbihi Öğretmesine Dair	126
Haz. Peygamberin (s.a.a) Fedek'i Fatıma'ya (a.s) Verdiğine Dair	129
Haz. Fatıma'nın (s.a) Kadınların En Üstünü Olduğuna dair	130
Haz. Fatıma'nın (s.a) Bazı Kerametlerine Dair	136
Fatıma'nın (a.s)' Allah'ın Seçkin Kıldığı Bir Kadın Olduğuna Dair	137
Fatıma'nın (s.a) İnsanların En Doğru Konuşanı Olduğuna Dair	137
Haz. Mehdi'nin (a.f) Hz. Fatıma'nın (s.a) Soyundan Olduğuna Dair	141
Haz. Fatıma (s.a)'ın Âl-i Aba'dan Olduğuna ve Kısa Hadisi'nin Onların Masumiyetini İspatladığına Dair	143
Haz. Fatıma (s.a) Ve Mübahele Olayı	146
Haz. Fatıma'nın, Peygamberin (s.a.a) Vücudunun Bir Parçası Olduğu Ve Onu Gazaplandırmanın Peygamberi Gazaplandırduğuna Dair	151
Allah Teala'nın Fatıma'nın (a.s) Gazabıyla Gazap Ettiği ve Onun Rızasıyla da Razi Olduğuna Dair	154

Hz. Fatıma'nın, (a.s) Peygamberin (s.a.a) Vefatından Sonra Ehl-i Beyt'ten Ona Kavuşan İlk Şahıs Olduğuna Dair	156
Hz. Fatıma'nın Babasının Musibetinde Olan Üzüntü Ve Ağıtı .	157
Hz. Fatıma'nın (s.a), Esmâ'yı Bir Tabut Hazırlamakla Görevlendirdiğine Dair.....	159
Hz. Fatıma'nın (a.s) Kendi Vefatını Bildirdiğine Dair.....	159
Hz. Fatıma'nın (s.a) Kıyamet Günü Haşrolması ve Sırat'tan Geçmesine Dair.....	160
Allah Teala'nın Hz. Fatıma'nın Soyuna Ateşi Haram Ettiğine Dair	163
Hz. Fatıma'nın (s.a) Cennete Uğurlanışına Dair	163
Hz. Fatıma'nın (s.a) Cennete Girecek İlk Şahıs Olduğuna Dair	164
Hz. Fatıma'nın (s.a) Meşhur Hutbesi.....	164

Mazlumiyyet anası Hz. Fatıma-i Zehra selânullahi aleyha'nın ayağının tozuna ithaf olunur.

ÖNSÖZ

Babasının vefatı üzerine yaslı Fatıma selânullah aleyha'nın çektiği acıları, Fatıma'nın “Beyt'ül-Ahzan”ındaki figanlarıyla sessiz gözyaşlarından başka tasvir edebilen olmuş mudur acaba?!

Fatıma'sını duvarlarla kapı arasında görüp, onun pâk naaşını yıkarken, yediği tokat izinin morarttığı yüzüyle ezilmiş kolunu müşahede eden Ali aleyhisselâm'ın o sırada çektiği acı ve duyduğu ıstırabı ve onun alnındaki kırışıklarda şekillenen “insanoğlunun derdinin büyüklüğü”nü anlatabilecek ve tasavvurlara sığdırabilecek hangi yanık ağıt, hangi arifane ve sanatkârane mersiye var, bizzat Ali'nin sessizce süzülen kurban olunası o pâk gözyaşlarından başka?!

Cennet gençlerinin efendisi olan biricik ağabeyinin sevgili başını kanlı mızrakların ucunda gördüğü sırada Zeyneb'in çektiği o dayanılmaz acıyı, yine Zeyneb'in alnından süzülen kan damlalarından başka kim hakkıyla tasvir edebilmiştir şimdiye değin sahi?!

Eğer Zeynep selânullah aleyha, uğruna canlar feda olunası sevgili ağabeyi Hüseyin'in kesik başını gördüğü zaman takat getirip de alnını tahtirevanın direğine vurmamış olsaydı, yaratılış âleminin elemelerini, hüznlerini ve acılarını hakkıyla yorumlayabilecek birisi çıkar mıydı acaba?!

İnsanlık duygusu taşıyorsa eğer, yazanını yakıp kavuracak; yeryüzündeki bütün ağaçların sayısınca da olsa, yazan kalemleri kül edecek ve yeryüzü genişliğindeki bir defteri mahşere değin yakıp duracak dertlerdir bunlar...

Fatıma'nın gözyaşlarındaki dayanılmaz acı ve hüznü, onun “Beyt'ül-Ahzan”ında ariflerin takatini bugün bile kesmekte, “Ebrar”ın belini bükmemekte ve “Evliyaullah”ın yüreğini kasıp kavurmaktadır hâlâ...

Fatıma'sının pâk naaşını yıkarken Ali'nin bağı taşı, gözü yaşlı hâlini satırlara dökülebilmek, “Allah'ın Aslanı”nın o andaki hâlini kelimelerle ifade edebilmek mümkün müdür acaba?!

Nerede Esmâ? Ondan sorun...

Sorun ondan; o sırada Ali'nin gözpınarlarından süzülen sessiz gözyaşlarına teberrüken dokunmak isteyen meleklerin kolları kanatları tutuşuverip yanmamış mıydı?!

Şia tarihinin alnına böylesi derin kırışıklar düşüren bu tür dertlerdir işte... Bu dertler ki, yazılası değil, söylenesi değil, tasvir ve tasavvur edilesi değil...

Dert çok acı olursa yaraya benzetilir halk dilinde; yaranın en can yakıcı olanıysa ateşe... Yirmi beş yıl boyunca “gözünde diken, boğazında kemik kalmışçasına bir sükut”ta tahammül eden Aliyy-i Murtaza'nın dertli yüreğinin acılarını hangi ateşe teşbih etmeli peki?!

Bu tür dertler “teşbih edilebilir” değil, bizzat “teşbihe kıstas”tırlar.

Ve Ehl-i Beyt’in mazlum tarihi bu tür dertlerle doludur.

Kerbelâ’nın mazlum âlemdarı, yiğit sancaktarı, vefakâr kardeş Ebulfazl’ıl-Abbas’ın -uğruna canlar feda- şahadeti karşısında ağabeyi Hüseyin’in dayanılmaz derdi gibi tıpkı...

Ve canlar feda olunası o Abbas’ın, oklanan su tulumu karşısında yüreğinin oklanır gibi olması... Fazilet, mertlik ve vefâkârlık timsali Abbas... Ve nihayet Kerbelâ’da; bir yandan gözleri önünde azizlerinin kanlar içinde teker teker kızgın kumlara düşüşünü seyrederken, bir yandan da susuzluktan yanıp kavrulan Resulullah ailesinin masum yavrucaklarının umutla beklediği kahraman kardeş, kahraman amca, kahraman baba, vefakâr Abbas’ın; kollarına inen kılıç darbelerini unutup o masum yavrucaklara taşıdığı su tulumunun oklanmasına ağlaması...

Canlar feda olunası Hüseyin’in; yine canlar feda olunası biricik ağabeyi Hasan’ın ciğerlerinin sinesinden parça parça, katre katre sökülüşüne şahit olup, bu tarifi imkânsız derdi sessizce bağrında tutabilmesi...

Ve, babasının mazlumane şahadeti karşısında Seccad aleyhisselâm’ın duyduğu tarifi imkânsız acı...

Ve art arda gelen dertler yığını... Bir yara kapanmadan diğerinin açılması... Bir kan gölü kurumadan diğerinin dolmaya başlaması...

Şia beldesinde, tarihi, kanın yazmakta olduğunu sanırsın! Kanun mazlumiyyetinin...

Ve bu naçiz kalemin elinden gelebilecek tek şey; söz konusu mazlumiyyet kitabının metnini yorumlayıp tanıtmak şöyle dursun, onun alfabesini bile okuyup sökebilme konusundaki aczini itiraftan başka bir şey değildir.

Ve Hamd Âlemlerin Rabb’ine.

1. Bölüm

Çok acayip bir devran bu, kızım!.. Hele dünya, çok daha acayip!..

Bu nasıl bir dünya ki, Allah Resulü’nün kızını barındıramaz olmuş kendisinde?!

Bu nasıl bir devran ki, “kadının yaratılış sırrı”na takat getirememekte?!

Ne oluyor şu kâinata böyle; Allah’ın biricik incisini kendisinden uzaklaştırmakta?!

Çok garip bir devrandayız kızım!.. Hele dünya, çok daha garip!..

Senin yerin değil orası... Hayır; dünya hiçbir zaman senin yerin olamaz ve olmadı da! Gel kızım, gel; sen hiçbir zaman dünyalı değildin zaten... Sen cennetten gelmiştin oraya; cennetten gönderilmiştin sen!

Hira’da Rabb’imle halvete çekildiğim o şirin günlerden biriydi... Cebrail; aşıkla maşuk arasında gidip gelen o güzel haberci, kulla Rabb’i arasında irtibat sağlayan o hoş haberci; o pâk, iyi ve samimî melek; benimle Allah Teala arasındaki sırların emini; yeni bir mesajla gelerek “Rabb’in senin kırk gün kırk gece boyunca aralıksız halvete çekilmeni buyuruyor” dedi...

İlâhî mesajlara canı gönülden amade olan ve ilâhî nefesi alınca hasretle yanıp tutuşan ben, bu mesaj üzerine Rabb’ul-âlemîn, olanca büyüklüğüyle sırf benim olmuşçasına şevke kapıldım, sevinçten iki kanat çıkarıp uçacak gibiydim. O muazzam sevgilinin mesajını yana yakıla, hasretle, özlemle bekler oldum.

Evet, canım kızım... Allah, Cebrail ve senin kocandan başka kim bilebilir “Hira”nın ne olduğunu?! Allah’la halvete çekilmenin ne olduğunu?!

Ama... Ama şu dünyada birisi vardı ki çok severdim onu; Rabb’im de daima sevsin onu. Onun hassas kalbini kırmak, merak ve endişe duymasına sebep olmak istemiyordum.

Kimden söz ettiğimi anladın değil mi? Hani şu zor günlerimde bana sığınak olan, yoksul anlarımda yoksulluğumu gideren, düşmanların kınama ve tahkirlerine karşı beni tasdik edip destek olan... Evet, annenden söz ediyorum, Hatice’den...

Rabb’ul-âlemîn de onu sıkıntılı ve endişeli hâlde görmek istemiyordu. O şirin ve tatlı ilâhî mesajda, kendisinden kırk gün ayrı kalacağımı Hatice’ye de bildirmem isteniyordu.

Bildirdim; Ammar’ı, o vefakâr dostu Hatice’ye gönderdim, “git ona şöyle de” dedim:

“Hatice’m! Can yoldaşım! Senden uzak kalmış olmam incindiğim, rahatsız olduğum ya da herhangi bir şeye üzülmüş olduğum için değil asla! Rabb’im de seviyor seni, ben de! Allah Teala, ikimizin de can yoldaşı olan o yüceler yücesi sevgili, her gün meleklerine seni gösterip “onunla övünüyorum” demekte. Ben de övünüyorum seninle Hatice...

Rabb’imle kırk günlük özel bir görüşmem ve ahdim var... Senden uzak durmamı isteyen de yine O... Şu kırk günü sabır ve huzurla geçir; kimseye, açma evimizin kapısını bu kırk gün, kırk gece boyunca.

Ben, Fatıma bint-i Esed’in evinde kırk gece iftar edeceğim; kırkıncı geceden sonra ilâhî vaat gerçekleşecek ve o zaman tekrar görüşeceğiz inşaallah, bu firak ancak o zaman sona erecek.”

Annen Hatice bu mesajımı alınca gözleri dolu dolu olmuş, kırkıncı gecenin sonuna kadar kapımızın demir halkasından ayıramamış gözlerini... Kırk gece sonra o demir halkayı tutup çaldığımda Hatice’nin hüznü ama sıcak sesi yükseldi:

----- Muhammed’den başkasının çalmaya hakkı olmadığı o kapıyı çalan kim?

— Ben! Muhammed!

Annenle görüşmemiz çok duygulandırıcıydı; gözlerinden sevinç gözyaşları dökülüyordu, bahar yağmuru gibi. O gece iftarlığımı cennetten getirmişlerdi... Gurup vaktine doğru Cebrail, o sevgili melek elinde bir tepsiyle gelip yanıma oturdu. Allah Zü’l-Celâl’in canlara can katan

selâmını bana ilettikten sonra “Görüşmenizin bu son akşamında iftarlığını o yüce sevgili dostun -celle ve alâ- cennetten armağan gönderdi” dedi.

Cebrail’in ardından Mikail’le İsrail de geldiler. Allah her ikisinden de razı olsun. Cebrail cennetten getirdiği bir ibrikle elime su dökerken Mikail ellerimi yıkıyor, İsrail de kendisine verilen cennet havlusuyla ellerimi kurutuyordu.

Evet kızım! Canım yavrum benim! Bütün bunlar, senin dünyaya gelişin için gerekli hazırlıklardı... Evet, senin dünyaya gelişin için gerekli bütün hazırlıklar cennet armağanlarıyla tamamlanmadaydı.

Bu arada yeri gelmişken şunu da hemen söyleyeyim sana; cennete girecek ilk kişisin sen! Cennetin kapısını cennet ehline sen açacaksın kızım!

Vefasız dünyadan ayrılmak üzere olduğun şu sıralarda söylediğimi sanma bunu... Ölüm giysilerini hazırlaması için Esmâ’yı çağırdığın bu sırada söylemiyorum sadece bunu...

Ölüm guslü almakta olduğun bu sırada da söylüyor değilim. Hayır, her zaman söylemişimdir, “Fatıma’dan cennetin kokusunu alıyorum ben” diye...

Bir defasında Ayşe dayanamayıp “Fatıma’yı neden böyle kokluyorsun sen? Niçin onu öpüp koklamaktan bunca zevk alıyorsun? Fatıma’yı görünce ne oluyor sana öyle?!” diye sordu.

“Sus!” dedim Ayşe’ye, “Neler diyorsun sen?! Fatıma cennetimdir benim, Fatıma Kevser’imdir benim! Ondan cennet kokusu gelir bana. Fatıma cennetin tâ kendisi, cennete giriş iznidir. Benim rıza ve hoşnutluğum Fatıma’nın rıza ve hoşnutluğundadır. Fatıma’nın gazabı Allah’ın cehennemi, rıza ve hoşnutluğuysa Allah’ın cennetidir!”

Fatıma’m benim! Seni bunca seviyor olmam, sırf kızım olduğun için değil elbet! Sen dünya kadınlarının seyyidesi, dünya kadınlarının en üstünüsün. Seni Allah seçti bu makama, Allah Teala sevmekte seni bunca.

Bunu kendimden söylemediğimi de bilirsin. Ben şimdiye değin kendiliğimden bir tek söz söylemiş değilim ki...(1)

Miraca gittiğim o gece gürdüm ki cennetin kapısına fevkalâde güzel bir yazıyla şöyle yazılı:

“La ilâhe illallah. Muhammedun Resulullah... Allah’tan başka ilâh yoktur. Muhammed, Allah’ın elçisidir. Ali, Allah’ın sevgilisidir. Fatıma, Hasan ve Hüseyin Allah’ın seçtiği insanlardır. Allah’ın bu sevgili kullarına kin besleyene, onlara düşmanlık edene lânet olsun!”

Senin ebedî âleme göçüş guslü almakta olduğun şu sırada söylüyor değilim sadece bunu...

Hatırlarsın... Hani çadırda oturmuş, bir Arap yayına yaslanmışım...

Ali, sen ve gözümün nuru, gönlümün çırağı Hasan’la Hüseyin de oradaydınız. Kim bilir kaçınıcı kez, Müslümanlara şöyle duyurdum:

“Ey Müslümanlar! Şunu biliniz ki, kim bunlarla -sizi göstermişim o sırada- barışık olursa ben de onunla barışığımdır; kim de bunlarla savaşıp cedelleşirse ben de onunla savaşır, cedelleşirim.

Ancak bunları seveni severim ben. Ve bunları ancak ‘tıyneti ve hamuru temiz olanlar’ sever; keza bunlara ancak ‘kötüler’ ve ‘mayası bozuk olanlar’ düşmanlık eder.”

Fatıma’m benim! Gel! Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Gel! Dünya senin yerin yurdun değil, buraya gel; cennet sensiz cennet olmuyor asla!

Sahi! Esmâ’ya söyle: Cennetten benim için getirilen kâfur tozu vardı... Üçte birini kendim için kullanmış, üçte ikisini seninle Ali’ye ayırmıştım ya hani... Onu sana versin. O özel cennet kâfuruyla vücudunu ıtırlandıır kızım; doğumun cennetlik olduğu gibi, vefatın da cennetliktir senin. Selâm olsun sana dünyaya geldiğin gün; selâm olsun sana yaşadığın iki gün, selâm olsun sana şimdi buraya gelmekte olduğun bu sırada; ve selâm olsun sana yeniden dirileceğin o gün...

2. Bölüm

Sevgili Resul! Eve geldiğinde kırk karanlık geceden sonra âdeta güneş doğmuş gibi oldu. Evim ıslıl ıslıl aydınlandı birden. Yüreğim aydınlanıverdi hâsılı. Asıl, senin varlığını damarlarımda hissetmeye başladığım o an, yaşadım kendimdeki “nur”u ben.

Aklımın köşesinden dahi geçiremezdim bunu. Nasıl tasavvur edebilirdim ki bir çocuğun, henüz rahimdeki bir ceninin, annesiyle konuşacağını?! Allah’ı tesbih ve takdis edeceğini?! Allah’ın selâmı ona ve sevgili eşime olsun; Hz. İsa Peygamber’in kundaktayken konuştuğunu, Allah’ın birliğini ve kendisinin de O’nun Resulü olduğunu kundaktan haykırdığını duymuştum ve bunu belleğime sığdırabileceğim en büyük mucize olarak düşünürdüm her zaman. Ama bir ceninin, henüz ana rahmindeki bir bebeğin, annesiyle konuşacağını, ona teselli vereceğini ve babasının peygamberliğini tasdik edip şahadet getireceğini nasıl düşünebilirdim ki?!

Hem sonra; onun benim bebeğim olması, beni muhatap alması... Anlatabilmek kabil değil bu heyecanı; bu mutluluğu dile getirebilmek mümkün değil inan...

Bu sonsuz mutluluğu nasıl yüreğimde saklı tutacağım şimdi ben?!

Bu muazzam bebeği karnımda nasıl taşıyabiliyorum ben sahi?!

Benim vücudumla birlikte olduğun o birkaç ay, hayatımın en güzel günleriydi yavrum... Canlara can veren o latif sesini duyacağım lahzaları ve o berrak sözlerini söylemeye başlayacağın anları gece gündüz ipe çekerdim.

O birkaç ayın nasıl geçtiğini ve doğum sancısının ne zaman gelip çattığını fark etmedim bile... Ama bütün hamile kadınları korkutan o lahza gelip çatınca ben de Mekke kadınlarını yardıma çağırdım doğrusu... Ne var ki Kureyş ve Haşimoğulları kadınları yüz çevirdiler benden, ümidimi kestiler kendilerinden...

Acılar içinde kıvrandığım, yapayalnız ve yardıma muhtaç olduğum o lahzalarda azarladılar hatta beni: “Abdullah’ın yetimiyle evlenme demedik miydi sana? Seninle evlenmek isteyen bir sürü zengin var, demedik mi?! Soyluluk ve eşraflığın kurallarını çiğneme! O göz alıcı servetini yetim Muhammed’in fakirliğiyle birleştirerek Kureyş’in görkemine halel getirme, demekten dilimizde tüy bitmedi mi?” dediler ve eklediler acımasızca:

“Yine de bildiğini yaptın sen... Çek şimdi bakalım! Tat acısını yapayalnızlığın şimdi! Git de bebeğini inziva ebesi doğurtsun bakalım; aklın başına gelir belki o zaman!”

Çok kırıldım doğrusu... Ama, ne diyebilirdim ki onlara! O karanlık kadınlar, peygamberlik nurunun ne olduğunu nereden bilebilirler ki?! Ahmedî bir evliliğin ne olduğunu ne bilsin onlar?! Muhammed’in ahlâk ve kişiliğini nasıl anlayabilirlerdi ki hem?! Muhammedî huy ve tıynetin büyüklük ve azametini nasıl idrak edebilirdi o zavallı bedbahtlar?!

O yeryüzü kadınları, semavî bir kocanın ne demek olduğunu nereden bileceklerdi?!

Eve döndüm. Doğum sancısıyla gittiğim yerlerden, doğum ve yalnızlık adlı iki sancıyla döndüm... Bir yerine, iki sancıyla kıvranıyordum şimdi.

Ama Peygamber... Zerrece telâş yoktu onda. İki ayağı yerde, iki eli göklerdeydi öylece...

Ben ne kadar tedirgin ve telâşlıysam o, bir o kadar sâkin ve huzurluydu. Onun sâkin ve huzurlu oluşu bana da huzur veriyordu.

Birden kapının açıldığını gördüm. Selvi boylu, buğday tenli, nurânî yüzlü dört güzel ve saygın kadın girdi içeri.

Aman Allah’ım! Kim bu kadınlar böyle?!

İçimden geçenleri okumuşçasına konuşmaya başladı içlerinden biri:

— Korkma Hatice! Rabb’inin sana gönderdiği dostlarınız biz, sizin bacılarınız hepimiz...

Ben biraz sakinleştikten sonra sözlerini sürdürdü:

— Ben Sârâ’yım... İbrahim Halilullah’ın zevcesi...

Dudaklarından tebessümü hiç eksilmeyen öteki nur yüzlü, hâlâ kulaklarımda çınlayan o unutulmaz sesiyle kendisini tanıttı:

— Ben de Meryem’im... İmran’ın kızı ve İsa Ruhullah’ın annesi...

Pek sevecen ve samimî bakışları olan üçüncüsü:

— Ben Asiye’yim, dedi... Mezahim’in kızı, Firavun’un eşi ve Musa’ya gönülden inanmış olan...

İstisnaî bir salâbet ve metanete sahip dördüncüsünün de Musa Kelimullah’ın sevgili ablası “Gülsüm Hâtun” olduğunu anlamıştım.

“Rabb’imiz, her kadının diğer kadınların yardımına muhtaç olduğu zor anlarında sana yardım etmemiz için gönderdi bizi.” dediler.

Sârâ sağıma, Meryem de soluma oturdu. Asiye karşımda, Gülsüm de başucumda durdu.

Kendimin değil, senin Yüce Allah indindeki makamının ne kadar büyük ve önemli olduğunu işte o zaman anlayarak: “Hatice!” dedim içimde, “Karnındaki şu bebeği Yüceler Yücesi Rabb’ul-âlemîn çok seviyor olmalı ki, dünya kadınlarının en ulularını ona ebe olarak göndermiş, baksana!”

Annelerin bebeklerini herhangi bir doğumla ebeye bırakır bir yükten kurtulurcasına değil, bir ananın kucağından diğer bir ananın kucağına aktarırcasına o dört büyük kadına bıraktım seni.

Ve, derken sen tertemiz ve pırıl pırıl bir hâlde geldin şu dünyaya. Temiz mi temiz, mutahhar mı mutahhar, pâk mı pâk... Mekke senin dünyaya gelişle aydınlandı; yeryüzü senin nurunla nura gark oldu o an...

Bugün bile diğer cennetliklerden çok daha büyük bir özlem ve hasretle seni görmeyi bekleyen on hurî vardı odamda; melih gözler, çarpıcı bakışlarla; ellerinde ibrik ve leğenlerle... Kevser suyunu ilk kez orada gördüm ben; ancak onlar söyledikten sonra anlayabildim onun su olduğunu, Kevser olduğunu... Keza, Peygamber (s.a.a) senin “Zühre” olduğunu ve Rabb’ul-âlemîn senin “Kevser” olduğunu buyurmadan öncesine kadar Zühre ve Kevser’in sen olduğunu da bilmiyordum ben.

Peygamber-i Ekrem; “Güneşe uyun, onda arayın hidayeti.” buyuruyor ve; “Güneş batınca aya, ay batınca Zühre’ye, Zühre de batınca iki kutup yıldızına uyun.” diyordu.

Bu hidayet nurlarının kimler olduğunu sorusuna da Hz. Resulullah’ın (s.a.a) cevabı şu olmuştu:

— Ben güneşim, Ali aydır, Fatıma Zühre (Venüs) ve Hasan ile Hüseyin de iki kutup yıldızı.

Ve Allah Teala sevgili Resulüne; “Biz sana Kevser’i verdik.” buyurunca Kevser’in sen olduğunu anladım. Benim kızım gibisini doğurmuş değildir hiçbir ana...

O muhterem hâtunlar seni Kevser suyuyla yıkadılar ve cennetten getirdikleri o süttten beyaz, misk ve amberden daha hoş kokulu iki elbiseye bürüdüler seni.

Cennete geri dönüşüne hazırlanman için Esmâ’yı o cennet kâfurunu getirmeye gönderdiğin, Rabb’inle görüşmeye hazırlanmak için en güzel elbiselerini giydiğin, kibleye doğru uzanıp beyazlara büründüğün ve Esmâ’ya bir süre sonra gelip sana seslenmesini, cevap vermeyecek olursan sevgili babana kavuştuğunu bilmesini söylediğin şu sırada, senin için cennetten gönderilen o doğum elbiseleriyle o Kevser suyunu ve o unutulması imkânsız, tatlı lahzaları hatırladım birden... Birkaç günlük bir ikâmet için cennetten gelmiş olduğun o yeryüzünden, dertler ve kederlere boğulmuş bir hâlde ayrılmaya hazırlandığın şu sıralarda, tıpkı on sekiz yıllık kafesinden kurtulup bize doğru kanatlanmaya can atan yaralı kuş gibisin...

Kızım! Canım Yavrum benim! Ey kadınlar içinde Allah’ın en üstün ve emsalsiz kıldığı Betül’üm! Ey dünyadan yaka silkmiş olan, dünyevî bağlardan kendisini kurtarmış bulunan biricik yavrum! Ey benim ahiret kızım! Sen, ey cennetlik yavrum benim! Ey Allah’ın her nevi çirkinlik ve pisliklerden münezzeh kılmış olduğu Betül’üm! Canım yavrum! Dünya ehlinin “kadının yaratılış sırrının ne olduğu”nu bilmesi için Allah Teala seni birkaç günlüğüne emanet gönderdi onlara. Kadının yaratılış sırrı neydi? İnsanoğlunun yüceliş sınırları nereye kadardı? Bunları insanoğluna anlatabilmek için gönderdi seni. Biliyorum kızım! Evet, haberim var, insanların Allah’ın emanetine neler ettiklerinden; Allah Resulü’nün (s.a.a) biricik yavrusunun başına neler getirdiklerinden... Vücudumun parçasına, ciğerpâreme, biricik yavrucuğuma ne

eziyetlerde bulunduklarından, seni nasıl incittiklerinden haberim var. Biliyorum kızım, hepsini biliyorum! Gel artık! Gel de acı ve keder dolu şu ömür yükünden kurtul artık!

Melekler saf durmuş, senin gelişin için dakikaları saymada.

Hurîler bütün cenneti gözyaşlarıyla çırağan etmişler.

Gel! Gel de cennet ve ehlini şu hasretle bekleyişine bir son ver artık!

Gel de babanın kollarında huzur ve sükuna kavuş artık!

Selâm sana! Selâm yılmak bilmeyen eşine!

3. Bölüm

Benim şu dünyadaki üç günlük ikâmetimin acı ve kederle yoğrulması Allah'ın takdiri idi galiba! Neyse, hepsi geçti artık! Takdir olduktan sonra şöyle veya böyle, geçecekti eni sonu.

Ve ben, takdirimin ne olduğunu bilmiyor değildim. Keder, soframın suyla ekmek gibi eksilmez parçası. Acı ve hüznün, duvar komşum olacaktı yaşadığım sürece...

Ama yine de geldim... Geldim ki kadınlar kitabı “örnek”siz kalmasın. Geldim ki Kur'an, kadınlara mükemmel bir örnek gösterebilsin, işte misal, desin, tefsir edilsin. Yaratılışın gayesiz kalmaması için, amaçsız ve boşuna zannedilmemesi için geldim ben. Geldim, çünkü gelmemi takdir etmişti Rahman...

Ben olmasaydım... Babam olmasaydı... Kocam olmasaydı... Evet, eğer babam, eşim, ben ve siz iki gözümün nuru sevgili yavrularım olmasaydık kâinat yaratılmaz, yaratılış şekillenmez, tamamlanmış olmazdı. Bunu bizzat Allah Azze ve Celle buyurmaktadır sevgili yavrularım.

Ağlamayın canım yavrularım, n'olur ağlamayın! Bundan sonra çok ağlayacaksınız nasılsa... Her birinize öyle acılar, öyle felâketler gelip çatacak ki dağları toz eder, kayaların yüreğini bir anda eritir o dertler.

Hasancığım! Bu, acı ve kederlerin henüz başlangıcıdır, bilesin... Acı ve keder ırmağı senin hayatının tam ortasında akıp gidecek, ey sevgili ciğerpârem!..

Mazlumiyet gömleği, babandan sonra senin sırtına geçecek oğulcuğum. Sen tarihin mazlum terimini aşacak kadar mazlum olacaksın.

Ve sen, Hüseyin... Hüseyin'im benim... Senin ağlaman için henüz çok erken yavrum... Bari sen ağlama artık... Sen çünkü, yaratılışın gözyaşının en parlak incisisin gülüm...

Bütün bir kâinat ağlayacak sana. Denizlerdeki balıklardan, göklerdeki kuşlara varıncaya değin, dağlar taşlar gözyaşı dökecek Hüseyin'ime. Bütün peygamberler, sen daha dünyaya bile gelmeden önce ağladılar, senin başına gelecek hadiseye; senin hadisenin vuku bulacağı o günden daha büyük bir gün olmadığına şahadet ettiler, hepsi de!

Kalk yavrum; ayaklarımın üzerinden kalk da gel, başını bağrıma koy, ama ağlama sakın, e'mi! Senin ağlayışın çünkü, Allah'ın meleklerinin ciğerini yakıp kavurur, Allah Resulü'nün bağrını kasıp kavurur.

Hem, şimdi üzülecek vakit değil ki! Benim için mutluluk anı bu, kurtuluş lahzam bu benim.

Acı ve üzüntülerim şu yeryüzüne indiğimde başladı benim. Adem aleyhisselâm gibi günah işlediğimden ve mecburen değil, tıpkı babam aleyhisselâm gibi kendi irademle ve Allah Azze ve Celle'nin lütuf ve rahmetiyle indim cennetten dünyaya ben.

İndiğim yer, vahiy mekânıydı benim. Dünyaya geldiğim ev, Cebrail'in nüzul evi; karargâhım, Allah'ın en aziz ve en sevgili kulu son Peygamber salâvatullah aleyh'in karargâhıydı.

O gelenler... Beni dünyada karşılamaya gelen o kadınlar, imkân âleminin en üstün kadınlarıydı; yeryüzünde bana giydirilen ilk elbiseler de, cennet elbiseleriydi. Yıkandığım ilk su ise, Kevser'di.

Evet yavrum... Bütün bunlara rağmen şunu da bil ki, acı ve keder de benimle birlikte doğdu âdeta, benimle büyüdü günbegün ve nihayet benim günlük azığım hâline geliverdi.

Henüz beşikte ilk günlerimi yaşadığım sıralardaydı ki, İslâm'ı ilk kabullenen, o acı ve kederlerle yoğrulmuş, ama yiğit, sabırlı ve sağlam karakterli Müslümanlar evimize gidip gelmeye başladı. Mümince gelişlerdi bunlar; ama korku ve tedbirle ikiz kardeşler gibi...

İlk imam eden bu değerli insanların olmadık işkencelere maruz bırakılıp eziyet ve baskı gördükleri haberi, beşikte olduğum o günlerde birer ok gibi saplanıyordu kalbime.

Bir gün Sümeyye'nin haberi geliyordu kulağıma... İşkenceyle vücudu iki parçaya ayrılan, bir ömür boyu tevhit yağmurunun yağmasını bekleyen ve ilk damlalarını Peygamber'in avuçlarından tadar tatmaz varını yoğunu feda edip, nihayet canını imanına kalkan edinen ve Allah Resulü'nün hak çağrısına lebbeyk diyebilmek için akla gelmedik işkencelere göğüs geren o fedakâr ve yiğit ihtiyar kadın...

Ertesi gün Yasir'in haberi geliyordu; "Müşrikler Yasir'i Hicaz'ın yakıcı kumlarına yatırıp göğsüne ve karnın üzerine ağır taşlar koyarak tevhidi bırakıp putlara tapmasını istemişlerdi ondan..."

Bir başka gün Bilâl'in haberi, bir gün Ammar'ın, diğer bir gün başka bir müminin...

Ve ben bütün bu işkence, baskı ve eziyetlerin o ilk müminlerden ziyade babam Resulullah'a indiğini görüyor, hissediyordum. Ama babam da yapayalnızdı, ne yapabilirdi ki, her gün onların tutuklu bulunduğu yerlerden geçip onları sabır ve tahammüle davet etmekten başka?... Sesi hâlâ kulaklarımdadır: "Sabredin ey Yasir ailesi!", "Sabret ya Bilâl!"...

Ve sonra incinmiş, yüreği dolu, gözleri dolu bir hâlde eve gelir, ellerini Rahman'a açıp bahar bulutları gibi boşanır, her bir mümin için teker teker dua eder, yalvarırdı Allah'a...

Müminlerin gördüğü işkenceleri âdeta o görüyor, ama elinden hiçbir şey gelmediği için de içten içe yanıp kavruluyordu.

Allah Ebu Talip ile Hamza'dan razı olsun. O iki fedakâr ve yiğit Müslümanın himayesi olmasaydı, Hicaz'ın kızgın çöllerine yatırılıp göğsüne ve karnının üzerine ağır taşlar konularak işkence gören, babam olacaktı, mızraklar onun göğsünü parçalayacaktı. Nitekim bu iki yürekli ve vefakâr himayecisine rağmen, yine de Allah Resulü'nün başına deve işkembesi boşaltacak, yoluna dikenler dökecek ve ayağını taşlarla yaralayacak kadar azgın değil miydi, Kureyş müşrikleri?

Allah'ın selâm ve salâtı yılmak bilmeyen yüceler yücesi insan, babam Resulullah'a...

Henüz süt emer bir bebektim ki, babamla ona inanan bir avuç müminin başına dar etmişlerdi dünyayı...

Sırf babamın yüzü suyu hürmetine yaratılmış olan şu koca dünyayı çok görmüşlerdi babama...

Babamla birlikte bizi ve diğer müminleri Ebu Talip Vadisi'ne sürdüler sonunda. Hiçbir canlının yaşamadığı kurak, taşlık bir çöl vadisiydi orası...

Yeryüzünde ilk yürüme denemelerimi bu Ebu Talip Vadisi'nin yakıcı kumları üzerinde yapmışım.

Ben ve benim gibi çocukların minik ayaklarına çivilenen sert taşlar, kabartılar ve nasırlardan daha acı olanı, iki cihan serveri sevgili babamın geniş yüreğini sıkı ve bağrını şerha şerha eden dertler ve halvetlerde gözlerinden boşalan sessiz gözyaşlarıydı.

Bir mümin, çölden daha kurak hâle gelmiş çatlak dudaklarıyla onun karşısında dikilip zorlukla; “Su... Ya Resulullah, bir yudum su!” dediğinde babamın nasıl acıyla kıvrandığını görüyordum ben. Bakışlarını mahcubiyetle bir an yere diyor ve dişlerini biraz aralayıp ağzını gösteriyordu o mümine. O zaman Resulullah'ın pâk ağzındaki taşı güren sahabe onun da susuzluk ateşiyle yanıp kavrulduğunu anlıyor ve Allah Resulü, iki cihan serveri sevgili babamın susuzlukla mücadele edebilmek için taş emdiğini bizzat görüyordu.

Ve bir ötekisi; ashabı ve yarenlerinin acziyet ve zaafa kapılıp bütün bu zorluklar karşısında mağlup olmadığını, küfre sapmadığını ve müşriklerin baskı ve ambargoları karşısında hâlâ dize gelmediğini ve gelemeyeceğini gösterip kuvvet-i kalp verebilmek için ayaklarını sürükleye sürükleye güçlkle babam Resulullah'ın (s.a.a) huzuruna varıyor ve açlıktan takati kesilmiş bir hâlde; “Selâm ya Resulullah!” diyerek kelime-i şahadeti yeniliyordu. Babam onu kutlamak için sevgiyle kucakladığında, işte ancak o zaman babamın da açlıktan karnına taş bağladığını fark ediyordu o sahabe...

Avuç dolusuyla bile insanı doyurmayan şu hurmanın bir tek tanesi o zaman kırk kişinin ağzından geçmekte ve onları ölümle hayat sınırında ayakta tutmaktaydı.

Annem Hatice'nin bu ölüm vadisindeki dertleriyle karışan sütünü emerek büyüdüm ben.

Vadideki müminler, onların kadınları ve çocukları... Günlerce gözler vadinin sarp kayalıklarına dikilir dururdu öylece... Mekke müşriklerinin ambargosundan geçip vadinin sarp kayalıklarından salimen aşağı ulaştıktan sonra vadideki bütün ahalinin günlerce kıt kanaat geçimini temin edebilecek bir azığın bekleyişi içinde...

Nihayet, vadideki mahpus ve sürgünlerin direnci bitmeden bu vahşi ambargo dönemi de sona ermiş oldu.

Sona ermeyen tek şey, iki cihan serveri babam Resulullah'ın cismine ve ruhuna inen aralıksız darbeler, acılar ve kederlerdi.

Annem Hatice hayatta olduğu sürece bütün bu acı ve kederler daha kolay tahammül edilebiliyor gibi gelirdi bize nedense...

Babam evden içeriye adım atar atmaz annem onu öylesine sıcak bir sevgiyle karşılar ve ona öyle moral verirdi ki, bu samimiyet ve fedakârlık babama yepyeni bir enerji kazandırır.

Bu yüzdendir ki babam, ömrünün sonuna kadar annemi sevgi ve rahmetle anar, hatta kimi zaman halvetlerde onu hatırlayarak sessizce gözyaşları dökerdi onun için.

Hiç unutmam, bir keresinde Ayşe kıskançlığa kapılarak annemden tahkir edici ve horlayıcı laflarla söz edince, babam onu öyle azarladı ki, Ayşe bir daha da Resulullah'ın (s.a.a) huzurunda Hatice'den saygısızca söz etme cüretinde bulunamadı artık.

Annemin ölüm haberi çok acı ve yıkıcıydı benim için, Ebu Talip Vadisi'nin acıları henüz dinmemişken hem de...

Annemin evde yokluğunu hissettiğim ilk gün, büyük bir telâş ve tedirginlikle babama koşmuş ve:

— Annem!.. Annem nerede baba? diye sormuştum. Babam üzüntü ve kederle başını öne eğip susmuş, hiçbir şey dememişti. O acı haberi yükleyecek bir kelime bulamamıştı belki de kim bilir!

Bu acı olay üzerine, Cebrail inmiş ve Allah Teala'dan şöyle bir mesaj getirmişti:

“Fatıma'ya benden selâm söyle ve ona de ki: Annesini cennetteki en görkemli köşklere birine yerleştirdim. Altın ve yakuttan bir köşkte oturmaktadır şimdi o. İmran kızı Meryem ve Asiye'yle birlikte orada!”

Yüce Rabb'imden gelen bu mesaj bana huzur vermiş, teselli bulmamı sağlamıştı. Hemen Allah Azze ve Alâ'yı tenzih ve takdis ederek: “Selâm ve esenlik hep Allah'tandır; bütün selâm ve övgüler O'na ulaşır, O'na döner.” dedim.

Allah Teala'nın yüce kelâmı elbette ki bana teselli vermiş, öksüz yüreğimi şefkatle okşamıştı. Ama birbirini izleyen onca sıkıntılı ve kederli hadiseler tufanında Hatice gibi bir şefkat, anlayış ve fedakârlık timsalini unutmak ne ben, ne de babam için mümkün değildi asla.

Annem Hatice'nin şefkat ve tesellileri yoktu artık ama; Allah Resulü'ne yapılan iftiralar, çalınan karalamalar, onun merhamet dolu yüreğini inciten ikiyüzlülük ve hadiseler alabildiğine vardı hâlâ... Bir gün deli ve mecnun diyorlardı, bir başka gün büyücü ve sihirbaz... Bir gün şair diyorlardı, bir başka gün masalcı... Kısacası her gün yeni bir ithamda bulunuyor, her gün bir başka türlü incitiyorlardı o sevecen ve merhamet timsali babacığımı...

Babam, bu tür cehaletler, iftiralar, töhmetler, bühtanlar, eziyetler, kâfirlikler ve münafıklıklarla yılmayacak kadar güçlü bir karakter ve imana sahipti. Sarsılmaz bir dağ gibiydi o; dalları budakları göklerde gittikçe yayılan, gittikçe büyüyen muhkem bir ağaçtı tıpkı.

İnsanları hakka ve hidayete çağırma konusunda öylesine yılmaz bir azim ve çaba gösteriyordu ki, Rabb’ul-âlemîn kimi zaman ona biraz sakin olmasını tavsiye ediyor, bu yolda kendisini fazla üzmemesini ve biraz da kendisini düşünmesi gerektiğini emrediyordu.

Allah Resulü’nü üzen şey, düşmanlarının eziyet ve işkenceleri değil, cehaletleriydi. Onların elinden çektiği zulme değil, onların hâline üzülmeydi... Neden bu derece cahiller?! Niçin küfür ve cehaletlerinde inat ediyorlar?! Niçin tevhit atmosferinin hayat veren havasını teneffüs edip, ilâhî ubudiyet pınarından doyasıya içip kanmıyorlar?!...

Bu zor ve çetin gam yükünü omuzlama yolunda muvahhit Ebu Talip’le sevgili Hatice’den başka hiç kimse onun dertlerini paylaşamamış ve onların yerini kimse dolduramamıştır.

Ebu Talip’le Hatice Allah’ın rahmetine göçünce, her ikisi de aynı yıl Resulullah’la vedalaşıp beka yurduna gidince, babam beklediğinden çok daha yalnız kaldığını fark etti. Ve ben bu durumda onun sadece kızı olarak kalsaydım, onca gam yükü altında ciddî bir dert ortağı olamazdım babama. Evet... Onca dert ve gam dağlarını omuzlamış bulunan Allah Resulü babamın bir anneye ihtiyacı vardı o durumda. Anne şefkatine... Pervaneler misali etrafında dönüp dertlerini paylaşacak, onu teselli edip bağrına basacak sevecen ve şefkatli bir anneye...

Bu yüzdendir ki, dünyanın en aziz incisi olan iki cihan serveri babam için gerçek bir “anne” olmaya karar verdim, kararımı uyguladım ve başarılı da oldum. Babam beni “anne” olarak kabul etti ve “Ümmü Ebîhâ”, yani “Babasının Annesi” lakabıyla şerefliendirdi beni.

Allah ve Resulü’nün bana verdiği lakapların en güzellerinden biriydi bu.

Bu lakabı pek kolay da kazanmadım tabii. Nice zahmetler, uykusuz geceler, savaşlarda yara tımar etmelerdi, bu iki kelimelik lakabın gerçek ruhu.

Kırgın ve bitkin bir şekilde gelirdi insanlardan kimi zamanlar; kimi zaman da üstü başı perişan... Ve kimi zaman yaralanmış, kanlar içinde... O hâliyle sarılıp bağrına basar, kelimelere sığması imkânsız bir hüznün ve ıstırapla ağlayarak teselli vermeye çalışırdım babama.

Onu o hâlde görünce yüreğimin nasıl binlerce parçaya ayrıldığını, bütün varlığımla nasıl acı çektiğimi kimseler bilemez...

Onun ayağına değen taşlar benim gözümü yaralamış olurdu; onun mübarek vücuduna inen yaralar benim ciğerimi kor ateşte kavrulmuşçasına yakardı sızım sızım... Şu farkla ki, onun kalbi bir peygamber kalbiydi; sarsılmaz, kırılmaz, alınmaz ve geniş mi geniş... Benimkiyse Fatıma’nın kalbi işte... Babasının saçının bir teline hâle gelecek olsa yüz bin yara almışçasına kanlara boğulan, elemelere düşen, çabucak kırılan öksüz Betül’ün kalbi...

Şartlar giderek o kadar zorlaştı ki Allah Teala sevgili Resulü’ne hicret emri verdi.

Evet... Güneşe çamur atan bir guruh karanlık ve zulmete lâyıktır elbet!

Güneş çamurla sıvanamaz ki! Kara bulutlar doğunun en uç noktasında pusuya yatsa bile, güneş olanca vakar ve metanetiyle onların önünden geçip gidecek ve ışınlarını yeryüzüne ulaştırmaya devam edecektir.

Peygamber'in gece yarısı Mekke'den çıkması gerekiyordu. Yalın kılıç pusuda bekleyen kırk kâfirin evimizi muhasara edip babamın kanını aralarında eşit şekilde paylaşmaya azmetmiş olduğu o tehlikeli lahzalarda, babamın yatağında yatıp kâfirlerin plânlarını suya düşürecek gerçek bir fedaî ve yürekli bir mümin gerekiyordu. Ve babanız Ali'den başka bunu yapabilecek hiç kimse yoktu. İki cihan serveri bunu ona açıp da fikrini sorduğu zaman Ali: "Benim başıma ne gelir o zaman ya Resulullah?!" diye sormadı asla.

— Siz böylece kurtulmuş olur musunuz?! diye sordu Peygamber'e.

— Evet, dedi, evet sevgili amca oğlum!

Ve bizim kalbimiz duracakmışçasına bir tedirginlik ve heyecan içinde çırpınırken Ali, o gece hayatının en tatlı uykusunu Resulullah'ın (s.a.a) yatağına hediye edip, Kur'an'da kendisi için bir ayetin daha nazil olması gibi yüce bir ıftihara ulaştı. Melekleri hayrette bırakan Ali, Allah Azze ve Celle'nin övücü olmuş ve Rabb'ul-âlemîn onun için şöyle buyurmuştur:

"İnsanlar içinde öyle birisi var ki, kendi canını Allah'ın rızasıyla değiştirir ve Allah böyle kulları pek sever."(2)

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Selman'ın sırtında, gözleri ve kalpleri körelmiş küffarın önünden geçip gitti de onlar fark etmedi bile.

Selman'ın önünü kesip de:

— Nedir o sırtındaki?! diye sorduklarında doğrucu Selman:

— Peygamber! diye cevap vermiş, kâfirler kahkahayla gülmüşlerdi.

Ve derken Peygamber'in yatağına saldırdılar. Aradıkları oradaydı, ama onlar bunu bilmiyordu. Onlar, Peygamber'in canını istiyorlardı ve Ali, Peygamber'in canıydı. Ali sadece Peygamber değildi; Peygamber'in tıpatıp aynısı, onun tam bir timsaliydi. Mübahaletinde de "nefisleriniz ve nefislerimiz", buyruklarıyla bizzat Ali kastedilmişti, ama o yürek gözleri kör kâfirler bunu bilmediklerinden, Peygamber'in canının, Peygamber'in vücudu ve cismi olduğu zannıyla hareket etmiş ve onu yatakta bulamayınca büyük bir öfke ve hayal kırıklığıyla geri dönüp gitmişlerdi. Hışım dolu diş gıcırtiları gecenin sessizliğini yırtmada, ama ellerinden bir şey gelmemekteydi. Kâinattan soyutlanmıştı o zavallılar. Zira o lahzalarda bütün bir kâinat, Sevr Mağarası'nda üç günlüğüne misafirdi.

Peygamber'in kurtulması Müslümanların yüreğini ferahlatmış, ama canlarını ve mallarını bir kez daha sınava sokmuştu. Çünkü Peygamber'i bulamayan kâfirlerle müşrikler bunun acısını onun ailesinden ve diğer müminlerden çıkarmaya başlamış ve gözü dönmüş vahşilerden farksız bir hâle gelmişlerdi.

Ama Peygamber, kurtulduktan sonra Medine'ye girmedi. Medine'nin dışında Kuba'da bekledi ve Medinelilerin bütün ısrarlarına rağmen bir tek cümleyi tekrarlayıp durdu:

— İki azizim olan Ali'yle Fatıma gelmedikçe, Medine'ye giremem ben!

Ve Peygamber, oradan Ali'ye mesaj göndererek; “Fatımalarla birlikte hemen yola çıkıp Medine'ye gelmesini, kendisinin Medine yakınlarında onları gözlemekte olduğunu” bildirdi.

Ali bin Ebu Talip, Resulullah'ın (s.a.a) mesajını alır almaz üç Fatıma'yı; beni, annesi Fatıma bint-i Esed'i ve Zübeyr bin Abdulmuttalip kızı Fatıma'yı ve diğer birkaç kadınla zayıf ve yaşlı Müslümanı yanına alıp bir kervan oluşturarak alenî bir şekilde Medine'ye doğru yola çıktı.

Geceleri mola yerlerinde konaklayıp ibadet ve teheccütle geçiriyor, gündüzleri yolumuza devam ediyorduk. Babamı ellerinden kaçırmamanın hıncını henüz alamamış bulunan Mekke kâfirleri, bizi geri çevirerek Mekke'ye götürüp rehin almayı kuruyorlardı.

Nitekim Mekke'den çok uzaklaşmamıştık ki Ebu Süfyan'ın kölesi Esvet, silâhlı adamlarıyla yolumuzu keserek:

— Beni Ebu Süfyan gönderdi, o gelip ulaşınca kadar sizin yola devam etmenizi engellemekle görevliyim! dedi.

Kervandaki kadınlar korkuyla titremeye başlamışlardı. Ama ben Ali'den ve Rabb'ul-âlemîn'den yana emindim iyice.

Aliyy-i Murtaza dağlar gibi düşmanın karşısına dikilip haykırdı:

— Benim bu kervanı sağ salım Medine'ye ulaştırmam lâzım. Yoluma çıkan kim olursa olsun öldürürüm, bilmiş olun! Ebu Süfyan'ın kölesi Esvet de olsan acımam sana! Canını kurtarmak istiyorsan çekil önümden!

Esvet Ali'yi dinlemedi. Aliyy-i Murtaza tehdidini üç kez tekrarladıktan sonra kılıcını kınından sıyırıp onlara hamle etti. Kısa ama çok şiddetli bir çarpışmadan sonra Esved'i cansız bir şekilde yere serip kervanı hareket ettirdi.

Çok geçmeden Ebu Süfyan'la adamları çıktı karşımıza; Ebu Süfyan, Esved'in cesedini çölde görmüş, öfkesinden yaralı yılana dönmüştü. Hışımınla bağırdı:

— Hey, Ali! Benim kölemin kanını nasıl dökersin sen?! Hem, benim akrabam olan o kadınları kimin izniyle Medine'ye götürüyorsun bakalım?!

Aliyy-i Murtaza inanılmaz bir soğukkanlılık ve metanetle kılıcının kınına dayanıp:

— Benim iznimi elimde bulunduranın izniyle! dedi. Sen de kölenin akıbetine uğramak istemiyorsan başını al git, yıkıl karşımdan!

Ebu Süfyan, adamlarının önünde geri çekilmeyi kendisine yediremeyip Ali'ye kılıç çekti; ama çok kısa süren sert bir çarpışmadan sonra, canını kurtarabilmek için başka çaresi kalmadığını anlayarak gerisin geriye dönüp kaçmaya başladı.

Evet, o gün kervandakiler; hepimiz gördük ve şahit olduk şu gerçeğe: Ali gibi yiğit, Zülfikar gibi kılıç gelmemiştir bu dünyaya! Ali'yi nasıl yarattığını bir Allah bilir...

Babam Resulullah'a (s.a.a) ulaştığımızda Cebrail'in kokusu vardı hâlâ ortalıkta. Babamın kucağı Cebrail kokuyordu hâlâ; arş kokuyordu, vahiy kokuyordu elvan elvan. Babam Ali'yi hasretle kucaklayıp:

— Biraz önce Cebrail buradaydı! dedi. Yollarda nasıl ibadet ettiğinizi, Rabb'inize nasıl dua ve münacatta bulunduğunuzu, hangi sıkıntılarla karşılaşıp nasıl kanlı çarpışmalara girdiğinizi hep anlattı ve sizin hakkınızda nazil olan şu ayetleri getirdi bana:

“...Onlar ayakta iken, otururken, yan yatarken Allah'ı zikrederler ve göklerin ve yerin yaratılışı konusunda düşünürler. Ve derler ki: Rabb'imiz! Sen bunu boşuna yaratmadın. Sen pek yücesin. Bizi ateşin azabından koru.”

“Rabb'imiz! şüphesiz, sen kimi ateşe sokarsan artık onu hor ve aşağılık kılmışsındır. Zulmedenlerin ise yardımcıları yoktur.”

“Rabb'imiz! Biz, “Rabb'inize iman edin” diye imana çağrıda bulunan bir çağrıcıyı işittik, hemen iman ettik. Rabb'imiz! Bizim günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört ve bizi de iyilik yapanlarla birlikte öldür.”

“Rabb'imiz! Peygamberlerine vaat ettiklerini bize ver. Kıyamet gününde de bizi hor ve aşağılık kılma. şüphesiz sen, vaadine muhalefet etmeyensin.”

“Rableri de onlara -dualarını kabul ederek- cevap verdi: şüphesiz ben, erkek olsun, kadın olsun, sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam. Sizin kiminiz kiminizdendir. İşte, hicret edenlerin yurtlarından sürölüp çıkarılanların ve yolumda işkence görenlerin, çarpışıp öldürölenlerin mutlaka kötölüklerini örteceğim ve onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacağım. Bu, Allah katından bir karşılık (sevap)tır. Karşılığın (sevabın) en güzeli O'nun katındadır.”(3)

Bu ayetler bütün yorgunluk ve acılarımızı bir anda unutturdu bize; Allah yolunda katlandığımız zorluklara karşılık en güzel ödöl oldu hepimiz için.

Medine'deki ilk dönemlerde gecelerimiz ve gündüzlerimiz huzurlu geçiyordu.

Ensar mümin ve sevecendi; Muhacirler sabırlı ve dirençli.

Medine'nin bu nispeten huzurlu ve sakin ortamı, babanızın beni babamdan isteme fırsatı bulmasını sağladı. Bu iki amca oğlunun birlikte göğüs gerdie onca sıkıntı ve zor yıllardan sonra Medine'nin bu huzurlu ortamı, vuslatlar, mutlu günler için elverişli kısa bir huzur dönemi oldu.

şimdi babanız Aliyy-i Murtaza gelecek sevgili yavrularım; kalkın. Artık yeter, fazla üzmeysin kendinizi... Babanız Ali şimdi yeterince üzgün ve dertlidir zaten; benim bu diyardan beka diyarına göçmek üzere olduğum haberini alır almaz yola koyulduğunu söylediler; acele ve telâştan yolda birkaç kez ridası ayaklarına dolaşmış, yere kapaklanmış birkaç kez. Sırf yüreği değil, ayakları da titremiş Ali'nin bu acı haberi duyunca... Kalkın artık canlarım benim; babanız çıkagelir şimdi... Yeterince üzgündür o şimdi zaten... Bir de sizlerin böyle ağlaşmakta olduğunuzu görmesin bari. Hıçkırıklarınızı sinelerinizde gömün, gözyaşlarınızı içinize akıtın, belli etmeyin ona... Babanızın kimi var sizden sonra... Teselli vermeyi unutmayın sakın Ali'ye... Allah'ın selâmı ona olsun.

(1) - Necm Suresi, 3-4.

(2) - Bakara Suresi, 207.

(3) - Âl-i İmran Suresi, 190-195; Numune-yi Beyyinat Der Şe'n-i Nuzul-i Âyât, s. 172-173 ve Keşf'ül-Gumme Fi Marifet'il-Eimme, s.539.

4. Bölüm

Benim ayaklarım titremezdi hiç... Ne oldu böyle... Ellerim, ayaklarım birbirine dolaşmada... Allah'ım! Ya Rabb'im! Sabır ver... Kalbim de titremeye başladı. Ağlamamalıyım diyorum, ama elde mi? Hıçkırıklarımı kursağıma gömdüm, ama gözyaşlarım...

Yüreğime teselli vermeliyim: Fatıma ölmedi... Diri o... Rabb'inin katında rızkını almada şimdi.

Sen... Ey Rahman'ın cilvesi... Ey Resulullah'ın biricik yâdigârı... Sensiz yaşamak ne de zor şimdi, sensiz şu yeryüzü üzerinde kalmak ne kadar zormuş.

Senin ölümün değil, âlemin ölümüdür bu. Sensiz hayata, hayat demek mümkün mü ki?!

Kâinatın kitabı dürüldü ölümünle...

Ah! Şu toprak seni nasıl alacak bağrına?! Seni yutar da nasıl paramparça olmaz şu yerküre?!

Gökyüzü gidişini seyrederek de nasıl darmadağın olmaz bir anda?!

Rabb'im yardımcı olmasaydı, nasıl katlanırdım bu büyük felâkete ben?!

İnna lillah ve inna ileyhi raciun... Hepimiz Allah'tanız ve hepimiz O'na döneceğiz sonunda...

Fatıma'm... Ey Allah'ın sevdiği kul! Ey Resulullah'ın inci tanesi, ciğerpâresi! Ne de büyük şu dünyanın fitneleri... Ne de büyük ve ağır, hakikî iyilik ve ihsan sahibi Hak Teala'nın imtihan mihnetleri...

Rabb'im bilir ya; canımdan çok sevdiğim Resulullah'ın gidişinden sonra bir tek senin varlığıyla teselli bulmadaydım ben.

Bir çoğunun mrtet oluverdiği Resulullah'ın (s.a.a) irtihalinden sonraki o dehşetli günlerde asil İslâm pınarı senin evinden gönüllere akmadaydı sadece...

İslâm gemisinin, cahiliyet fırtınasının korkunç dalgalarına müptela olduğu o dehşetli fırtınalarda sağlam ve güçlü tek liman, senin imanlara iman katan rızandı.

Evet, Resulullah'ın (s.a.a); o iki cihan serverinin vefatından sonra... Hakkın ayaklar altında çiğnendiği, Kâbe'ye sırt çevrildiği; Peygamber'in namının, yüreklerin en paslı ve en gafil köşelerine itildiği; gözlere, kulaklara ve akıllara Şeytan iyiden iyiye musallat olduğu o şiddetli kasırgada senin evine giden yol, hidayet ve aydınlığa giden tek yol oldu... Ve yolcusu da az mı azdı gerçekten...

İslâm Musa'sının o kısa yokluğunun daha ilk anlarında Nebevî hidayet ve Alevî velâyet minberine Samirî'nin kurulup oturduğu o günlerde, Rububî nurların yegâne tecelli mekânı senin evinin ağaçlarıydı...

Senin rızan İslâm'dı, fken küfür(1)...

Heyhat... Yazık olsun... Eğer İslâm ırmağı ana yatağından, yani senin rıza çizginden ayrılmamış ve ilâhî gazap yatağına akıtılmamış olsaydı, baban Resulullah'tan sonra bu dünyadan bu kadar erken gitmezdin; ayrılışın bunca tez olmazdı.

Seni; gencecik eşimi ölüm döşeğine düşüren darbe, nura inen darbe oldu aslında. Resulullah'ın (s.a.a) vefatıyla birlikte nurun hançerlenmesi çökertti seni. Yavrularımın annesini genç yaşta ölüm döşeğine götüren şey, yürek yarası oldu, kimselere diyemeyip içine döktüğü dertleri, elemeleri oldu.

Yer ve gök ehli şahittir ki, baban Resulullah'tan (s.a.a) sonra elem ve dertten başka azığın olmadı senin.

Zehra'm! Mazlum Zehra'm benim! Bütün bunlar, bizim elem ve dert selimizin başlangıcıymış sadece...

Başını dizlerime aldığım şu elemli an... Ah!.... Senden sonra keder ve elemden başka yerim olmaz artık benim... Kfe hurmalıklarından başka dert ortağı yok artık bana...

Başını göğsüne dayamış, ağlayışıyla, "anne!" "anne!" figanlarıyla yüreğimi parçalamakta olan şu minik Hasan'ımız; gün gelecek ihanet zehriyle dağlanan ciğerlerini lime lime kan kusarak verecek gurbette.

Gidişinle perişan olan, gözyaşı döküp Allah'ın meleklerini bile ağlatmaya başlayan şu minik Hüseyin'imiz; gün gelecek lebbeyk yerine kılıç şakırtıları duyacak şu ümmetten; biat ve itaat yerine oklar, mızraklar ve kılıçlar inecek ümmetin elinden Hüseyin'imizin yapayalnız kalmış bedenine...

Ayaklarına kapanmış "anneciğim!" figanlarıyla arşı ağlatan ve yaralı ceylanlar gibi seni şimdi son bir kez, ama defalarca öpüp koklamakta olan şu Zeynep... Tıpkı bir mum gibi lahza lahza eriyip küçülmekte olan şu bağrı yanık mazlum minik Zeyneb'imiz; daha nice mumların

etrafında pervaneler misali yana yakıla dönüp duracağını ve ağır felâketler karşısında yapayalnız kalacağını bilmiyor mu?

Fatıma'm! Allah aşkına n'olur, son bir kez için olsun kalk da şu Ümmü Gülsüm'e, eğer babasını seviyorsa artık ağlamaktan vazgeçmesini söyle... Hangi derdime yanayım, bilmem ki! Senin firakına mı, Ümmü Gülsüm'ün ciğerimi parçalayan şu ağlayışına mı? Bugün senin yokluğuna bunca gözyaşı döküp kendisini neredeyse bitiren şu masum kızcağız, yarın Kerbelâ'da göreceği o sahneler karşısında nasıl dayanacak sahi?!

Ama nasıl ağlamasınlar ki?! Şu minik yavrucaklar, senin ömrünün sonbaharında birkaç günden fazla birlikte olamadılar ki seninle...

Bir ömür ki, sonbahardan başka mevsimi olmadı Fatıma'm.

Benim evime gelin gelmeden önce, babanın annesiydin sen, ondan sonra da benim dertlerimi paylaştın, zerrece itiraz etmeden...

Henüz emekleme çağındaki İslâm'ın küfür, şirk ve cehalet oklarına hedef olduğu bir dönemde “anne” olmanın “kalkan” demek olduğunu; küfür, şirk ve cehalet kılıçlarına göğüs germek demek olduğunu iyi bilirim ben!...

Medine'ye geldiğimizde minik İslâm yavrusu kendi ayakları üzerinde durmaya başlamıştı artık. Ama Ebu Talip Vadisi sürgünü, senin çektiğin acılar, baban Resulullah'ın (s.a.a) mübarek dişlerinin kırılması, nice yiğit ve mert insanların şahadeti pahasına gelebilmiştik o noktaya tabii.

Mekke'de yaşadığımız onca zor ve fırtınalı günlerden sonra Medine'de karşılaştığım o huzurlu ortam seni; dünyanın en üstün insanının kızını ve dünya kadınlarının en yücesi olan “Seyyidet-u nisâi'l-âlemîn”i, baban Hz. Resulullah'tan (s.a.a) isteme fırsatı kazandırdı bana.

Bu ise mahcubiyet, edep ve terbiye okulunun üstadı olan benim gibi birinin; kendisi için amca oğlundan öte, bir kardeş, hatta yalnızlık yıllarının babası, ilk öğretmeni, üstadı ve yegane eğitimcisi olarak gördüğü ve uğruna her lahza canını vermeye hazır olduğu Peygamberine karşı “elçilik”te bulunması demekti ki, pek zor ve çetin bir olaydı.

Ama, o güzelim Muhammedî ahlâkın çözemeyeceği hangi düğüm vardı sahi?! Muhammedî dudakların açamayacağı hangi gonca vardı şu yeryüzünde?

Kapınızın tokmağını vurduğum sırada mahcubiyetten bütün vücudum terler içinde kalmış, sırlıslıkla olmuşum.

Ümmü Seleme kapıyı açıp da beni görünce, mahcubiyet ve perişanlıktan kızarmış yüzümü hâlâ unutmadığını söyler.

Ama... Benim de hiç mi hiç unutmadığım bir olay olmuştu o sırada.

Ümmü Seleme tokmağın sesini duyup da; “Kim o” diye sormadan önce baban Resulullah'ın latif ve huzur verici sesi can kulağımda hâlâ çınlar durur:

- Aç kapıyı ey Ümmü Seleme! İçeriye girmesini söyle. Allah ve Resulü'nün pek sevdiği insan odur işte! Allah ve Resulü'nün hem aşığı, hem maşukudur o! Aç kapıyı ey Ümmü Seleme! Bu kapı daima açıktır ona!

Ümmü Seleme'nin merakla sorduğu soruyu duymuştum:

- Anam babam kurban olsun sana ya Resulullah! Kapının ardındakini daha görmedin ki onu böylesine övüyorsun!...

- Yanılıyorsun ey Ümmü Seleme! O, kardeşim ve amcam oğludur benim en sevdiğim insandır o!...

Bu duygulu ve sevecen sözler bana cüret verip dilimi açmada kolaylık sağlayacakken; Resulullah'tan (s.a.a) gördüğüm sevgi ve yakınlık mahcubiyetimi kat kat artırmış ve söylemek istediğimi çok ağır bir yüke dönüştürmüştü dilimde.

Selâm verip içeri girdim. Resulullah'la (s.a.a) karşı karşıya diz çöküp oturdum. Mahcubiyetten başımı yere eğmiş, gözlerimi amcam oğlu Resulullah'ın (s.a.a) ayak parmaklarının önündeki toprağa dikmişim. Utanıyordum.

Geçmiş ve gelecekte haberdar olan o eşsiz sevgilinin benim niçin geldiğimi çok iyi bildiğinden emindim. Yine de her zaman olduğu gibi, meseleyi tabii bir seyirde götürmek için sordu bana:

- Ne o Ali? Dağlar kadar hâcetin var galiba? İsteğini, hâcetini çekinmeden söyle bana; senin istediğin ne olursa olsun kabuldür benim yanımda!

Ne diyebilirdim?

- Anam babam sana kurban, canım sana feda, ya Resulullah! dedim, Sen benim amcam oğlu olmaktan öte, şefkatli bir baba, bir öğretmen ve üstat oldun bana. Ben senin ellerinde büyüdüm. Henüz minik bir çocukken, babam Ebu Talip ile annem Fatıma bint-i Eset'ten alıp yetiştirdin beni. Miniciktim, lokmayı kendi ağzında çiğneyip ağzıma koyardın. Beni kendi terbiye ve ahlâkıyla terbiye edip büyüttün. Annemle babamdan daha sevecen, daha şefkatliydin bana. Allah Teala senin yetiştirmenle nicesinin saplanmış olduğu şirk ve sapıklıktan berî kıldı beni.

Ve Allah Azze ve Celle'ye yemin ederim ki, ya Resulullah, kendimi bildim bileli sen benim en güçlü dayanağım, dünya ve ahiretim için yegane sermayem ve iftiharım olagelmışsindir. Umarım Rabb'ul-âlemîn, bundan daha yakın kılar beni sana.

Bana huzur verecek, evimin ocağımın sevinci olacak bir eşe ihtiyacım var...

Sözümü sürdüremedim. Bir an durdum. Başımı mahcubiyetle daha bir yere eğerek yavaşça sözlerimi sürdürdüm:

- Aziz kızın Fatıma'yı istemeye geldim senden... Bu isteğim, kabul sınırlarına ne kadar yakın olabilir sence?

Uğruna canım feda olası Hz. Peygamber-i Ekrem'in nur yüzüne sevecen bir tebessüm yayıldı; gittikçe derin bir neşeye dönüştü... Derken, mübarek dudaklarının arasından şu cümleler döküldü:

- Müjdeler olsun sana ey Ali! Senden biraz önce Cebrail buradaydı. Seninle Fatıma'nın nikâhının bizzat Allah Azze ve Alâ tarafından göklerde kıyıldığını bildirdi bana.

Ve sonra sevgili Resulullah (s.a.a), Cebrail'in nasıl geldiğini ve Râhil'in arş minberinde nasıl nikâh hutbesini okuduğunu anlattı bana. Ve daha birçok sırlardan söz ettikten sonra şefkat dolu bir tebessümle:

- Aliciğim! dedi. Söyle bakalım, ev bark kuracak bir şeylerin var mı?

- Canım uğruna feda, ya Resulullah! Benim durumumu en iyi bilen sensin. Bir kılıcım, bir zırhım, bir de devem var. Bütün dünyalığım bunlardan ibaret!

Baban yine gülümsedi:

- Kılıç lâzımdır sana! dedi. Sen kılıcsız olmamalısın. Çünkü cihad etmekte ve Allah düşmanlarını onunla cehenneme yollamaktasın. Deven de gerekli yine... Kendi hurmalıkların ve ailenin hurmalıklarını sulamak için devenle su taşıyor, bir yolculuk anında eşyalarını ona yüklüyorsun. Sen sadece zırhını Fatıma'ya mihir olarak ver, yeter; ben razıyım bu kadarına. Ama sen? Sen de razı mısın benden ya Ali?

Allah Resulü (s.a.a) alt üst etmişti kalbimi. Sorulur muydu hiç?! Heyecanımı gizleyemeyerek:

- Evet ya Resulullah! dedim. Anam babam feda olsun sana, müjdelerin en güzeliyle müjdeledin beni. Senden daima hoşnutluk ve saadet tatmışımdır ben. Ne olursa olsun, senden razıyımdır daima; bunun tersi mümkün mü hiç?! Allah'ın selâm ve salâtı sana ya Resulullah!

Peygamber:

- Bu semavî vuslatın kurucusu, Cebrail-i Emin'in de söylemiş olduğu gibi, Allah Celle ve Alâ'dır; buyurdu. Bize düşen, göklerde zaten kıyılmış olan bu nikâhı yeryüzünde de kıymak ve hutbesini okumaktır. Şimdi kalk camiye git ve bu haberi halka duyur. Ben de birazdan gelecek ve nikâh akdini Müslümanların huzurunda bizzat okuyup nikâhınızı kıyarak size ve sizi sevenlere dünya ve ahirette göz aydınlığı vereceğim!

Evet Fatıma'm... Ondan sonra seninle baban arasındaki konuşmaları sen daha iyi bilirsin zaten. Ama ben, Resulullah'ın (s.a.a) emriyle sevinçle camiye gittim, beni hiçbir zaman bunca neşeli ve heyecanlı görmediklerinden olacak, ashop hayretler içinde yanıma gelip ne olduğunu soruyorlardı. Hepsine aynı cevabı veriyordum:

- Allah ve Resulü beni Fatıma için seçmiş! Birazdan Peygamber bizzat gelip her şeyi sizlere anlatacak!

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) camiye geldiğinde öncelikle Bilâl'i çağırıp Ensar ile Muhacirlerin camide toplanmasını duyurmasını buyurdu.

Herkes camide toplanınca iki cihan serveri minbere çıkarak hutbesine başladı:

- Hamd ve sena Allah'a ki, nimetlerine şükredilir, verdiği kudretle kendisine kulluk sunulur, hükmüne itaat edilir, cezalandırmasından korkulur. O'nun indinde sadece hayır ve iyilik vardır; emri yerde ve gökte kayıtsız şartsız geçerlidir.

İnsanları kudretiyle yaratan Allah'tır o. Hükümleriyle üstünlük kazandırdı insanlara; diniyle izzet ve şeref verdi onlara; peygamberi Muhammed (s.a.a) vasıtasıyla değerli ve saygın kıldı onları.

Ve izdivaç ve evlenmeyi siz insanlar için gerekli ve farz bağlardan biri kıldı.

Evlenme yoluyla akrabalık bağlarını güçlendirdi, insanları evlenmekle yükümlü kıldı.

Adı mübarek, makamı yüce Rabb'ul-âlemîn şöyle buyurdu: "O, insanı bir damla sudan yarattı; sonra onun için nikâh bağı, nesil ve evlâtlar oluşturdu. Rabb'in Kadir-i mutlakı kuşkusuz, her şeye gücü yeter."

Ey insanlar! Biraz önce Cebrail inerek Allah Azze ve Celle'den bir mesaj getirdi bana. Rabb'im bütün melekleri Beyt'ül-Mamur'da toplayarak kulu, bendesi ve peygamberinin kızı Fatıma'yı, sevgili kulu Ali bin Ebu Talib'e nikâhladığını duyurmuş bulunmaktadır.

Ben de, bu ikisinin dünya nikâhını kıymak ve duyurmakla görevlendirildim. Hepinizi bu nikâha şahit tutuyorum!

Resulullah (s.a.a) sonra bana dönerek kalkıp konuşmamı istedi.

Kalktım. Allah ve Resülü'yle, orada bulunanların huzurunda bir konuşma yaptım.

Minberden indiğimde, babanın her zamankinden daha neşeli ve memnun olduğunu fark ettim.

Aliciğim! O zırhı git, sat! dedi. Fatıma'yla seni bir an önce gelin güvey edelim, siz de evinizi ocağınızı kurun.

Bunu sen de defalarca duymuşsundur. Gittim, bir sahabeye sattım o zırhımı. O sahabe, zırhımı niçin sattığımı anlayınca parasını zırhla birlikte verdi bana. Kabul etmek istemediysem de ısrar edip:

- Şimdi bu ikisine de benden daha fazla ihtiyacın var senin, bu zırhı benim sana düğün armağanım olarak kabul et! dedi.

Olayı babana anlattığımda ona dua etti. Parayı ashaptan birkaç kişiye verip:

- Gidin ve bu parayla, bir ev için en zarurî şeyler neyse onları temin edin, dedi.

Para, toplam 63 dirhemdi. Beyaz bir gömlek, bir uzun başörtüsü, bir havlu, bir sedir, iki döşek, dört yastık, bir hasır, bir el değirmeni, bir bakır kâse, bir su tulumu, bir leğen, bir adet çamurdan yapılma kâse, bir su kabı, bir adet yün dokuma perde, bir ibrik, bir adet toprak testi, iki adet toprak çömlek, üzerinde oturmak için bir adet post ve bir de aba...

Evet, sevgili Fatıma; evlendiğimizde seninle birlikte kurduğumuz yuvanın bütün eşyası bunlardan ibaretti!

O zırhın parasıyla temin edilen bu eşyalar birer birer getirilip de babanın önüne konunca gözleri doldu, mübarek ellerini semaya kaldırıp dua etti:

- Allah'ım! Ehl-i Beyt'ime bereket lütfet. Kap kacaklarının çoğu topraktan ve çamurdan yapılma olanlara bu izdivacı kutlu kıl.

Fatımacığım! Allah Teala indindeki makamın daha da yücelsin inşaallah; çünkü dünya kadınlarının en üstünü, en yücesi olmana rağmen, en asgari imkânlarla geçindin daima. Ben, seninle evlenmeden önce dünyayı boşamıştım zaten; bu yüzden de maddî sıkıntı kolay ve tatlı gelmedeydi bana. Ama sen, gencecik bir kızdın; nice arzuların, ev bark kurma hususunda nice tatlı hayallerin olabilirdi senin... Bu arzularla ayak bastığın dervîşhânemde bütün maddî sıkıntılara göğüs gerdin; hiç mi hiç, şikâyetçi olmadın, şükür ve hamddan gayrı bir söz duymadım ağzından.

Dünyada hiç gözü olmayan, onu dönüşü olmayan bir talâkla boşayan biriyle evlenip böyle bir hayatı sürdürebilmenin kolay olmadığını biliyorum. Bu ancak senin, Fatıma'nın becerebileceği bir imtihandı elbet.

İki gün durup dinlenmeden çalışıp da üçüncü gün yorgun, bitkin ve aç bir hâlde eve geldiğimde; "Fatımacığım, yiyecek bir şeyler var mı?" diye sormuştum da, sen o tatlı ve sabırlı sesinle ve âdeta suçluluk mahcubiyetiyle:

- İki gündür evde yiyecek hiçbir şeyimiz yok ya Ali! Çocuklar da iki gündür bir lokmaya hasret! demiştin de, irkilmiştim birden...

- Bu iki gün boyunca aç olduğunuzu neden söylemedin bana? dediğimde de:

- Bir şeyler bulabilseydin mutlaka getirirdin eve zaten. Söylemeye ne gerek var... İmkânın olmadığını bile bile senden bir şey istemeye yüreğim el vermez ki benim! demiştin.

Nasıl unuturum o ânı...

Bunca sabır, terbiye ve şefkat karşısında iliklerime kadar mahcubiyet duymuş, borçla da olsa, eve yiyecek bir şeyler bulup getirmek için hemen dışarı çıkmıştım.

Bir komşudan bir dinar borç edininp çarşıya doğru yönelmiş, yolda Mikdad'a rastlamıştım.

Hava çok sıcaktı. Gök tandıra dönmüştü, yerden alev fişkırıyordu sanki. Mikdat terden sırlıslılandı; aklıktan yürüyecek takâti kalmamıştı. Selâm verip sordum:

- Mikdat, bu sıcakta dışarıda ne işin var, hayırdır inşaallah?

- Sorma ya Ebu'l-Hasan!

- Nasıl sormam? Nasıl aldırmam senin ne hâlde olduğunu Mikdatcığım! Söyle, bir şey mi var?!

Kaytarıyor, söylemek istemiyordu. Sonunda ısrarımdan vazgeçmeyeceğimi anladı:

- Karımla çocuklarımın açlıktan ağlamasına dayanamayıp çıktım evden... Belki Allah Teala bir umut kapısı açar diyerek...

Boğazımda düğümlenen yumruğu yutmadım, yaşlar boşanıverdi gözlerimden. Elimdeki bir dinarı ona verip:

- Senin benden daha fazla ihtiyacın var buna! dedim.

Bomboş ellerle eve gelmeye utandım; sığınabileceğim tek yer camiydi. Namazı Hazret-i Resulullah'ın (s.a.a) imametinde edâ ettikten sonra çıkacaktım ki, baban beni çağırdı:

- Ya Ali! Beni evine misafir eder misin bugün?

Allah'ım!... Ne diyebilirdim?! İki cihan serveri, canım cananım Hazret-i Resulullah (s.a.a) bize misafir olmak istiyor ve soframızda açlıktan başka sunabilecek hiçbir şeyimiz yok ona...

Susmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Peygamber:

- Niçin susuyorsun Aliciğim? diye sordu. Gelmemi istiyor musun, istemiyor musun? Söyle hadi!...

Onun emsalsiz ahlâkına sığınıp:

- Mahcubiyetimi af buyurun! dedim. Tabii ki isterim. Başımızın üstünde yeriniz var!

Sevgiyle elimden tuttu, bize doğru yola koyulduk. Sıcaktan değil, utancımından terler içindeydim şimdi de... Evde ne yapacaktım ben?!...

Bomboş sofraya, yiyecek bir lokma bulabilmek için çıktığım eve boş ellerle ve misafirle dönüyordum üstelik!...

İçeri girdiğimizde sen namaza durmuştun. Secdenin hemen yanındaki kaptan buram buram yemek kokusu geliyordu.

Dünya yemeği olmadığını hemen anlamıştım onun.

Namazını bitirdikten sonra bize selâm verip yaklaştın. Baban seni sevgiyle kucaklayıp yüzünü okşayarak:

- Nasılsın kızım? diye sordu.

Ve sen iki gündür açtın... Minicik yavrularının açlığını seyrederek hem de! Rengin iyiden iyiye kaçmıştı, dizlerin titriyordu bitkinlikten. Yine de belli etmedin, hiçbir şey olmamış gibi:

- İyiyim hamdolsun! dedin. İyiyim babacığım!

Sen... Kadınların ulusu sendin gerçekten...

- Bu yemek nereden geldi Fatımacığım? diye sormuştum da, baban senden önce davranmıştı:

- Aliciğim, bu senin Mikdad'a bağışlamış olduğun o bir dinarın ödülüdür! Tabii sadece dünyevî ödülüdür bu; o amelinin uhrevî karşılığınıysa ahirette göreceksin!

Ve sonra baban da dayanamayıp ağlamış ve elini omzuma koyup:

- Allah'a hamdolsun ki seni Zekeriya ve Fatıma'mı da Meryem menzilesinde kıldı; onlara da cennetten yiyecek inerdi böyle!

Evet, Fatımacığim; böylesine sabırlıydın sen... Hiç şikâyetçi olmadın hayatından. Seni nasıl unutabilirim ben, mümkün mü unutmak seni Fatıma'm? Yokluğuna nasıl dayanırım ben şimdi?!

Hatırlıyor musun; nikâhımız kıyıldığı hâlde bir aydır henüz benim evimin gelini olmamıştın sen? Babana açmaya ise utanıyordum bunu. Bir gün kardeşim Akil gelip:

- Kardeşim! dedi. Niçin gidip Hazret-i Peygamber'den Fatıma'yı gelin etmesi için izin istemiyorsun? Böylece hem bir an önce yuvanı kurmuş, hem de bizi ve seni seven diğer dostlarını bu vuslatla sevindirmiş olursun.

- Ben de istiyorum bunu, dedim Akil'e. Ama bunu Peygamber'e açmaya utanıyorum!

Akil, hemen o sırada kalkıp size gitmemiz ve seni babandan istemem için yemin verdirdi bana.

Yolda Ümmü Eymen ve Ümmü Seleme'yle karşılaştık. Meseleyi anlayınca:

- Bu işi bize bırakın, dediler, kadınlar böyle işleri daha iyi bilirler.

Kabul ettik. Sizin evin kapısının önünde bekledik. Çok geçmeden geldiler, Peygamber'in beni çağırdığını söylediler.

Çok utanıyordum. Utana sıkıla gidip Resulullah'ın (s.a.a) yanına oturdum. Her zamanki şefkat ve sevecenliğiyle:

- Aliciğim, Fatıma'yı göçürmek mi istiyorsun? diye sordu.

- Eğer uygun bulursanız, ya Resulullah!

- Çok güzel! O hâlde hemen bu akşam evinde bir yemek ver ve eşini al, götür!

Sa'd bir koyun hediye etti, hiç unutmam; sahabelerden birkaçı da mısır getirdiler. Ben de, babanın vermiş olduğu on dirhemle çarşıya gidip yağ, hurma ve biraz da kurut aldım. Sofrayı kurduk. Peygamber-i Ekrem (s.a.a):

- Git, istediğin herkesi çağır! buyurdu. Ama senin evin küçük olduğu için onar onar gelmelerini söyle. On kişi gelsin yemeğini yedikten sonra, yerini diğer on kişiye bıraksın!

Camiye gittim; gördüğüm herkesi davet ettim. Haber çok geçmeden bütün Medine'de yayılmış... İnsanlar akın akın yemeğe geliyordu bize.

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) yemek kazanının yanına oturmuş, bizzat kendi mübarek elleriyle herkesin yemeğini vermekteydi. Yüzlerce misafir, onar onar gelip yedi doyasıya; ama Peygamber'in mübarek ellerinin bereketi sayesinde, gelen herkese yetti o yemek.

El ayak çekildikten sonra seninle bana da ayırdı o yemekten kendi elleriyle. Misafirler gitmiş, kimse kalmamıştı üçümüzden başka. Benimle seni yanına çağırdı; ellerimizi tutup sevgiyle bağrına basarak bir süre öylece durduktan sonra ikimizin elini kavuşturdu. İkimizin de alnına birer buse kondurduktan sonra:

- Aliciğim! En iyi eşe sahip oldun; kutlarım! dedi. Sonra da sana dönüp aynısını tekrarladı:

- Fatımacığim! Sen de çok iyi bir eş kazandın kızım; kutlarım. Allah her ikinizi de mesut etsin! Canım yavrum benim; kocanın fakirliği endişelendirmesin sakın seni, e'mi! Fakirlik, ben ve Ehl-i Beyt'im için bir iftihardır, sakın unutma bunu! Kızım! Ben seni dünyanın en iyi insanıyla evlendirdim. Kocan benden sonra dünya ve ahiretin "büyüğü"dür, bilesin... Sakın kocana itaatsizlikte bulunmayasın! Kocan, yeryüzünün en mümin, en bilge ve en iyi ahlâklı insanıdır.

Kızım! Şunu bil ki dünya ve ahiretin bütün servetlerini babanın ayağına döktüler; bunları kabul etmem hâlinde Allah katındaki makam ve derecemin zerrece azalmayacağını söyleyerek hem de! Ama ben kabul etmedim yavrum; mal, mülk ve servete itina etmedim asla.

Sevgili kızım! Ali'nin kıymetini bil!

Sonra yine bana dönüp:

- Aliciğim! dedi, Fatıma'ya iyi davran, sevecen ve samimî ol. İyilikte bulun ona, bütün kalbinle sev onu; o benim vücudumun bir parçasıdır... Onun üzülmeleriyle ben de üzülür, onun sevinciyle sevinir, memnun olurum ben de!

Sizleri Allah'a emanet ediyorum. Rabb'ul-âlemîn yarınız, yâveriniz olsun. Sadece O'nu hakem edinin aranızda.

Ve sonra bizi baş başa bıraktı çıktı. Kapıyı kapadı ve kapının ardından tekrar duada bulundu bizim için:

- Allah Teala sizi ve evlâtlarınızı mutahhar ve tertemiz kılsın! Sizin dostlarınızla dost, düşmanlarınızla düşmanım! Allah'a emanet olun!

Evet Fatımacığim...

Ben, o çok kısa süren evliliğimiz boyunca sevgi, şefkat, samimiyet, saygı ve vefakârlıktan başka bir şey görmedim senden. Umarım sen de râzısındır benden.

"Babanın annesi" lakabına sahip olduğun için sevgili Resulullah (s.a.a) seni yakınında görmek istiyordu. Evimizin onun evine çok yakın olmasını, böylece seni her gün görebilmeyi istiyordu. Ve tabii bu arada ben de her gün onu görebilmenin mutluluğunu yaşıyacaktım böylece...

Harise bin Nu'man'ın Medine'de birkaç evi vardı. Hepsini takdime hazır olduğunu söyleyerek büyük bir mertlik örneği sergiledi. Hazret-i Resulullah (s.a.a) kendi evine en yakın olanını bizim için seçip Harise'ye duada bulundu.

Ve böylece biz, Peygamber’e komşu olmuş olduk.

Nebevî sünnet, işleri seninle benim aramızda paylaştırıp bu sorumlulukların sınır ve hududu olarak da evimizin kapısını belirledi.

Evin içindeki işlerden sen, dışarıyla ilgili işlerden de ben sorumlu oldum.

Ama sana çok gelirdi onca ev işi; kıyamazdım senin evde onca işin altında ezilmene; hem, vücutça da pek zayıftın...

Dikiş işleri, çamaşır, bulaşık, ekmek pişirme, yemek hazırlama, un öğütme... Onca gece ibadetlerine ilâveten bir de bu işlerin tamamını, üstelik her gün peyderpey yapmak seni tüketir, takâtini bitirirdi.

Bir gün elindeki kabarcıklarla morartıları görünce iliklerimin sızladığını hissettim, seni öyle görmeye nasıl dayanabilirdim ben?! Hemen Resulullah’a (s.a.a) gidip kendisinden bir hizmetçi rica etmeyi düşündüm. Sana açtığımda kabul ettin. Birlikte babana gittik. Ama onun malî durumu bizden daha kötüydü o sırada. Ne var ki o yüceler yücesi insaniyet âbidesinin kitabında, kendisine yapılan bir rica ve isteğe “hayır” demek yoktu öteden beri. Nitekim hizmetçi vermediyse de, sana özel bir tesbihat öğretti ki, o tesbih sayesinde ev işleri artık kolay gelmişti sana:

- Her namazdan sonra 34 defa “Allahu Ekber” diyerek Allah’ın “Büyük” olduğunu söylemiş olun; 33 defa “Elhamdulillah” diyerek O’na hamd ve şükürde bulunun; 33 defa da “Subhanellah” diyerek Allah’ı tenzih edin, bütün olumsuzluk ve noksanlıklardan münezzeh bilin O’nu.

Ve böylece “Fatıma Ana Tesbihi” denildi ona, senin adınla tanınıp bilindi ve senin sayende diğer Müslümanlar da o tesbihatın büyük feyizlerinden faydalanma imkânı bulmuş oldular.

Allah’a yemin ederim ki, senin yuvan huzur ve saadet yuvasıydı benim için. Ne zaman kapıdan içeri adımımı atsam senin bir bakışınla bütün dertlerimi unuttur, bütün yorgunluklarım dökülürverirdi bir anda bedenimden.

Cihada gideceğim zaman sen hazırlardın gerekli eşyalarımı; savaşlarda aldığım derin ve ağır yaralar senin şefkat dolu ellerinin tedavisiyle kapanıp iyileşiverirdi, hatta benim ve Peygamber’in kılıcındaki kanları sen o mübarek ellerinle temizler, pırıl pırıl edip kınlarına yerleştiriverirdin.

Ve ben, seninle geçirdiğim bu süre zarfında Hz. Resulullah’ın (s.a.a) buyruğunu herkesten ziyade anladım ve yaşadım:

“Kadının cihadı, kocası için iyi bir eş olmasıdır.” buyurmuştu baban.

Adımlarımdaki sarsılmazlık, pazılarımdaki ezici güç, kılıcımdaki salâbet ve süratte, senin oynadığın rol ve etkinliği kim inkâr edebilir Fatıma’m?!

Sen olmasaydın kiminle yaşar, kiminle eş olabilirdim ben? Senin o masmavi gökler kadar engin yüreğinden başka hangi minik kalbe sığardı şu gönlüm benim?!

Fatıma'm... Benden başka kim bilebilir senin gerçek makam ve ilâhî derecenî? Tam dokuz yıl yaşadım seninle; bu süre zarfında Muhammdî huy ve ahlâkla, ilâhî sıfatlardan başka bir şey görmedim sende...

Öylesine büyük ve yüce bir ruhun vardı ki senin... İzleyicilerine şefaatte bulunabilme hakkı istedin nikâh mihrin olarak... Rabb'ul-âlemîn de kabul buyurdu senin bu yüce dileğini.

Sözlerin tıpkı vahiy, davranışın ve amellerin tıpkı sünnetti senin. Bizzat kıstas ve ölçüydün sen. Hiçbir kıstasa da sığmadın; başlı başına mihenk taşı, kıymet ölçüsüydün daima.

İffet senden kaynaklanırdı; terbiye, ar ve hayâ senden yansırı insanlara; takva senin sıfatındı; oruç, senin tuttuğundu; namaz, senin kıldığındı; salih amel, senin işlediğindi; iffet ve namus sana gıpta eder, dürüstlük ve nezaket sana imrenirdi; “kadın”lık öğrencindi, çırağındı senin; “hanım efendilik” senin varlığından esinlenilmiş bir model ve örnekti.

O günü hiç unutmam; Resulullah (s.a.a) camide, ashaba dönüp:

- Kadın için en üstün sıfat nedir bilir misiniz? diye sormuştu da ashap cevap verememiş, kalakalmıştı. Hatta Resulullah'tan (s.a.a) sonra ümmetin en bilgisi olan ben(2) bile duraklamış ve hemen gelip senden sorduktan sonra camiye gidip sevgili Resulullah'a (s.a.a) şöyle demiştim:

- Bir kadın için en üstün sıfat, onun hiçbir -namahrem- erkeği, ve hiçbir -namahrem- erkeğin de onu görmemesidir!

Baban, bunu benim değil, senin cümlemler olduğunu hemen anlamıştı.

- Ya Ali, bu cevabı kim verdi? diye sordu.

- Kızınız Fatıma söyledi, ya Resulullah!

Baban memnuniyetle gülümsedi:

- Aferin Fatıma'ya! Benim vücudumdan bir parça olduğunu bir kez daha ispatlamış oldu gerçekten!

İşte bu yüzdendir ki ben, Resulullah'ın (s.a.a) vücudundan bir parçayı kaybetmiş oldum şimdi, Fatımacığım! Senin varlığın, sevgili Resulullah'ın (s.a.a) yokluğuna tahammül etmemi kolaylaştıran bir merhemdi âdeta.

Ama ya şimdi?!

Sevgili baban Resulullah'tan (s.a.a) sonra şimdi de sen yalnız bırakıyorsun beni.

Başımı alıp nereye gideyim ben?! Ne yapayım şimdi bunca yalnızlıkla böyle?!...

5. Bölüm

Eğer sen onca büyüklük ve erişilmezliğe sahip Fatıma ve ben de oldukça çabuk kırılan öksüz bir kalbe sahip Hasan olmasaydım dahi, senin “ağlamamam” yolundaki isteğini yerine getirebilmem yine de mümkün olmayacaktı anne...

Ben sırf bir çocuk, sen de sırf bir anne olsaydın bile, kalbime üzülmemesini ve gözlerime ağlamamasını söylemem mümkün olmayacaktı yine de!

Kaldı ki, sen sırf bir “anne” değilsin; “Fatıma”sın da aynı zamanda... Dedem Hz. Resulullah’ın (s.a.a) “vücudumun parçası, gözümün ışığı” dediği biricik “Zehra-yı Athar”, “Seyyidetü Nisâ’il-Âlemîn”, vahyin alıcısından geriye kalan en yakın ve en mahrem yegâne emanettin sen!

Allah ve Resulü’nün seveni ve sevilenisin sen!

Allah ve Resulü’nün seni ne kadar sevdiğini kim bilebilir?!

Neredeyse Peygamber Bilâl’i çağırıp her ezandan sonra “Muhammed, Fatıma’yı çok seviyor; Allah ve Resulü çok seviyor onu” demesini emredecekti doğrusu...

Evet, Allah Resulü pek, ama pek çok severdi seni. Ve senin ona olan sevgi ve tutkunluğunuydu bilmeyen yok zaten. Nitekim o “Ümmü Ebîhâ” diye çağırarak ve “Babasının Annesi” diye hitap edecekti sana. Onu kaybettikten sonra bir kez olsun yüzünün güldüğünü görmemiştir kimseler senin... Ve onun aramızdan ayrılışından sonra hep ağlayan, düşmanı çileden çıkarmıştı.

Her ne kadar hicretin üçüncü yılında dünyaya geldiysem de hicretten önce de, hicretten sonra da hep gördüm senin neler çektiğini ve nasıl bir “sabır, direnç ve şükür” örneği sergilediğini... Bu nedenle de dedem Resulullah’ın irtihalinden sonra onca yalnız ve garip bir hâlde “Beyt’ül-Ahzân”ına kapanıp duyanın ciğerini kül eden o yakıcı sesinle ağlayıp sızlamana hak veriyorum anne.

Ah... Dedem... Resulullah... Dünyaya gelişim ve onun beni kundaktayken şefkatle sevip okşamaları bile gün gibi aklımdadır hâlâ.

Peygamberlerin en azizi olan dedem senin ilk çocuğunu bir an önce görebilmek için fevkalâde bir iştiaak ve sevgiyle eve koşmuş ve beni kundaklanmış olarak kollarına verdiklerinde hemen mübarek kaşlarını çatılarak:

“Bebeği sarı renk kundağa sarmayın dememiş miydim?” diye buyurmuştu.

Dedem Resulullah defalarca tembihlemiş, ama ebeye yardımcı olan kadıncağzı unutuvermişti. İşte beni bembeyaz örtüler içinde dedeme vermişlerdi.

Dedem sevincinden öyle gülmüştü ki, bembeyaz dişleri görünmüş ve alnımı, gözlerimi ve dudaklarımı öpücöklere boğarak:

“Allah’ım! demişti. Ben pek sevmekteyim bu bebeği!” Sonra da kulaklarıma ezanla ikame okuyup senden ve babamdan:

- Adını ne koydunuz? diye sormuştu.

Siz:

- Çocuğumuza isim koyma hususunda Allah Resulü'nden öne geçmeyiz asla! diye cevap verince şöyle buyurmuştu:

- Ben de bu hususta Rabb'imden önce geçmem!

Derken Cebrail gelmiş ve Allah Azze ve Celle'nin benim için seçtiği ismi getirmişti: Hasan!

Ve bunun Hz. Harun'un ilk oğlunun İbranîce'deki ismi “Şeber”in Arapça'daki karşılığı olduğunu vurgulamıştı sevgili Cebrail.

Bunları hâlâ unutmuş değilim anne! Hatırladığımda iliklerime kadar hasretle kavruluyorum! Bir hoş olduğum asıl anlar, eşsiz şefkatinle beni sevip okşarken söylediğin maniler ve ninnileri duyduğum anlardı. Hani şöyle derdin:

“Babana benze Hasan'ım, onun gibi ol!

Hakkı kurtar boynundaki ipten.

Rahman Rabb'ime ibadet et daima

Uzak dur daima kin güdenlerden.” (3)

Evet anne... Senin o ruhumu okşayan şiirlerinle ninnilerini unutmayan ben; Rabb'inle halvetlerdeki o münacat ve yakarışlarını unutmuyum hiç?! Hani Rabb'ine yalvarırdın ya:

“Allah'ım! Arşın ve onu yüceltenin hürmetine, vahyin ve onu nazil buyuranın hürmetine, Peygamber'in ve ona vahiy getirenin hürmetine, Kâbe'nin ve onu kuranın hürmetine!

Ey bütün sesleri duyan! Ey bütün kaybedilenleri bulup getirecek olan ve ey mahlukatı öldürdükten sonra diriltecek olan! Muhammed ve Ehl-i Beyt'ine selâm ve salât gönder! Doğudan batıya dünyadaki bütün mümin erkek ve kadınlara ve bu cümleden olmak üzere de bizlere katından yakın zamanda işlerimizde kolaylık ve ferahlık lütfeyle! Şahadet ederim ki bir tek Allah'tan gayrı ilâh yoktur. Muhammed (s.a.a) senin elçin ve kulundur; Allah'ın selâmı ona ve onun pâk ve mutahhar evlâtlarına!” (4)

Veya senin dilinden hiç düşürmediğin şu duan:

“Şükür ve sabır anında, namazda ve zekâtta, geceleri sabaha kadar yapılan zikir ve ibadette, saadet ve berekette, rahmet ve artırmada, nimet ve keramette, farzların edasında, mutlulukta ve kederde, neşede ve gamda, musibette ve belâda, güçlükte ve rahatlıkta, zenginlikte ve fakirlikte; her zamanda, her mekânda ve her durumda hamd ve sena Allah'a mahsustur; O'nu daima tesbih ederim ben...”

Anne... Böylesine bir “Fatıma” olan seni sevmemek elde mi?! Senden nasıl vazgeçer insan?! Hiç unutmam, bir defasında gece namazından sonra fevkalâde ilâhî bir hâlet-i ruhiyeyle duaya koyulmuş, Allah korkusundan titreyerek yakarıp durmuş; ama kendin için veya bizim için bir şey söylememiştin. Sabahleyin dayanamayıp o gece sabaha kadar seni izlediğimi söylemiş ve:

- Anne! demiştim, Neden hep başkaları için dua ettin? Ya kendin? Ya biz?!

Ve sen, gözyaşlarının iz bıraktığı yüzünü bana çevirip:

- Yavrucuğum! nce komşunun evi, sonra kendi evimiz; önce başkaları, sonra biz! demiştin.

Ve bu, senin hayat parolan, yaşam tarzındı ömrünün sonuna kadar.

Esasen hiç kendini düşünmedin ki sen... Tepeden tırnağ fedakârlık, tepeden tırnağ zveri... En güzel rnektin sen cömertlik ve bağışta...

Ben ve Hüseyin hastalandığımızda babamla sen, iyileşmemiz için üç gün art arda oruç tutmuş ve her üç günde de iftarlıklarınızı başkasına bağışlamıştınız; hatırlıyor musun anne?...

Kardeşim Hüseyin’le ben ateşler içinde yatıyorduk hani... Babamla sen pervaneler misali telâşla etrafımızda dönüyor, bizi iyileştirebilmek için elinizden geleni yapıyordunuz.

O sırada dedem Resulullah bizi görmeye geldi. “ocukların iyileşmesi hâlinde Allah’a şükür ifadesi olarak bir adakta bulunun, bir şeyler nezredin.” dedi.

Babamla sen:

- Sevgili yavrularımız iyileştikten sonra üç gün art arda oruç tutmayı adıyoruz! dediniz.

Bunun zerine Hüseyin’le ben yorgun göz kapaklarımızı zorlukla aralayarak:

- Biz de üç gün oruç tutmayı adıyoruz! dedik.

Bunu söylediğimizde dedem Resulullah eğılip her birimize üçer tatlı öpücük kondurdu.

Yaşlı Fizze Hatun da bize katılarak:

- şu canlarım ciğerlerim iyileşsinler de ben de oruç tutacağım! diye atıldı.

Allah’ın ltf ve sizin dualarınız sayesinde kardeşimle ben iyileştik. İyileştiğimiz ilk gün adağımızı yerine getirmeye başlayarak niyetlenip oruç tuttuk.

İftar vakti gelip çatmıştı. Babamın camiden dönmesini bekliyorduk, o gelince hep birlikte sofraya oturup iftar edecektik.

Soframızdaki yegâne yiyecek 5 arpa ekmeğinden ibaretti, her birimize bir ekmek... Arpasını babam borç almış, Fizze ğtmş, sen de tandırda pişirmiştin. Mis gibi kokuyorlardı... Ve bir testi su...

Babam geldiğinde sofraya oturmuş ve elimizi tam ekmeklere uzatacağımız sırada kapı alınıvermişti:

- Selâm olsun size ey vahiy ailesi! Ey Ehl-i Beyt-i Resulullah! Fakirim, yoksulum. Sofranızdan bana da bir şeyler verin. Allah sizden razı olsun.

Fakir daha sözünü tamamlamadan babamla sen ekmeklerinizi ona vermek üzere aldınız; kardeşimle ben ve nihayet Fizz'e de aynı şeyi yaptık. Bütün ekmekleri o fakire verip bundan başka yiyeceğimiz yoktur...” diyerek özür de dilediniz.

Suyla iftar edip o gece hepimiz aç midelerle yastığa koyduk başımızı.

Ertesi gün de aynı olay oldu. Tam iftar vakti; bu sefer de bir yetim çalmıştı kapıyı. Beş ekmeğin beşini de ona vermiş ve yine suyla iftar edip yatmıştık.

Üçüncü gün, açlığımıza bir de zaaf geçirmemiz eklenmiş, ama bu bile, bütün ekmeklerimizi, kapıyı çalan esire vermemizi engelleyememişti.

O gece ben ve küçük kardeşim Hüseyin geçirdiğimiz zaafa dayanamayıp bayılmıştık. Senin de hâlin bizden pek farklı değildi aslında.

Gözlerin iyiden iyiye çukura inmiş, açlıktan gözlerinde fer, dizlerinde takat kalmamıştı. Açlığını unutmak için namaza durmuşsun uzun uzadıya.

Öteden beri açlığa alışkın olan babamdı bir tek bu durumdan pek etkilenmeyen. Dağlar gibi dimdik ve güçlüydü hâlâ. Ama Hüseyin’le benim açlıktan kendimizden geçmemiz babamı çok üzmüştü.

Bizi o hâlimizle bile mesrur edebilecek tek şey, sevgili dedemiz Resulullah’ı görmek, onun kucağına atılmaktı.

Babamın dedemiz Resulullah’ı görmeye gitmemizi önermesi, küçük Hüseyin’le beni heyecanlandırmaya yetmişti. Neşeyle yerimizden fırlayıp babamızın elinden tutarak dedeme gittik.

Dedem bizim hâlimizi görünce alt üst oldu; gözleri dolmuş, sesi kısılmıştı. Hemen seni sordu; sormakla da yetinmeyip; “Kalkın, eve gidelim” dedi, “Fatıma’m kim bilir ne hâldedir şimdi?!”

Yolda hep Allah’a yakarıyor ve şöyle mırıldanıyordu:

- Allah’ım! Ya Rabb’im! Şahit ol... Bunlar senin rızanı kazanabilmek için neler yapmada, bak... Senin aşkınla kendilerinden geçmiş bunlar ya Rabbi!

Eve geldik. Sen namaz kılmaktaydın hâlâ. Dedem karnının sırtına yapıştığını, açlık ve zaaftan gözlerinin çukura inmiş, dizlerinin titremekte olduğunu görünce, kendisini tutamayıp sana sarıldı, hıçkıra hıçkıra ağladı. Allah Resulü’nün bu kadar rahatsız olduğu bir anda Cebrail’den başkası gönlünü alamazdı onun. Ve geldi... Ne gelişti o öyle...

Cebrail Peygamber’i selâmlayıp, bu evin halkına Allah Teala tarafından özel bir hediye ve büyük bir müjde getirdiğini söyledi. Bu hediye bizzat getirmiş olmaktan dolayı fevkalâde memnun görünüyordu. Öyle ki, gülüşünün kokusu, bütün evimizi elvan elvan ıtırlandırmıştı bir anda.

Cebrail’in getirdiği o büyük hediye neydi acaba!

Allah Teala siz “oruçlular”ı ve sizin yüzünüz suyu hürmetine de bizleri övmüştü. Allah’ın bir kulunu övmesinden daha büyük bir hediye düşünülebilir mi? İşte:

“... Şüphesiz ki iyiler (ebrar), cennet pınarlarından doldurulmuş kâfur karışımı kadehler içerler.

Allah’ın hâlis ve seçkin kullarına mahsus olan bu pınarları onlar, diledikleri zaman diledikleri yerlerde çıkarır, akıtırlar.

Onlar, adaklarını yerine getirirler ve şerri yaygın olup herkesi kaplayan kıyamet gününden korkar ve kendi ihtiyaçları olduğu hâlde yiyeceklerini fakire, yetime ve esire bağışlarlar (ve şöyle derler):

‘Biz, sadece ve sadece Allah’ın rızasını kazanmak için fedakârlıkta bulunuyoruz ve sizden hiçbir karşılık ve teşekkür de beklemiyoruz.

Biz, asık suratlı ve pek zor gün olan o kıyamet gününden ötürü Rabb’imizden korkmaktayız.’

Allah da onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve sevinç vermiştir.

Ve onları sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir.

Orada tahtlar üzerinde yaslanıp dayanırlar. Onlar orada ne yakıcı bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler.

Meyvelerin gölgeleri onlara pek yakın ve devşirilmeleri kolaylaştırıldıkça kolaylaştırılmıştır.

Çevrelerinde gümüşten billur kaplar, kupalar dolaştırılır.

Gümüşten billur kaplar ki, onları belli bir ölçüyle takdir etmişlerdir.

Orada onlara bir kadeh içirilir ki, karışımı zencefildir.

Bir pınar ki, orda “selsebil” olarak adlandırılır.

Çevrelerinde gençlikleri ve dinçlikleri ebedî kılınmış civanlar dolaşır durur; onları gördüğün zaman saçılmış birer inci sanırsın.

Nereye baksan, bir nimet ve büyük bir mülk görürsün.

Üzerlerinde hafif ipekten ve ağır işlenmiş atlastan yeşil elbiseler vardır. Gümüşten bileziklerle bezenmişlerdir. Ve Rableri onlara tertemiz bir şarap içirmiştir (ve şöyle demiştir):

‘Şüphesiz, bu sizin için bir mükâfattır. Sizin (Allah yolunda) zorluklara katlanıp çaba harcamanız şükre değer, meşkur ve makbul görülmüştür.’...”(5)

Bütün bunlar senin yüzünün suyu hürmetine bize ulaşan ilâhî bereketlerdi anne... Çocuklarımıza ulaşacak bereketlerin de hayır vesilesi yine sensin, sen...

Sen anne... Nübüvvetin kızı, velâyetin eşi ve imametin annesisin...

Ve biz bugün, böylesine bir azamet ve büyüklüğü kaybediyoruz artık. Bir tek biz değil, bütün kâinat mateme boğulmuş durumda bugün. Gök ansızın yarılıp tepemize inse, dağlar keder ve üzüntüden ansızın parçalanıp tuzla buz olsa, hiç şaşılmaz bugün.

Sana ağlamamak elde mi anne?!

Senin öksüzün olanların ağlamaması mümkün mü anne?!

Dedem Resulullah'ın (s.a.a) irtihalinde matemler içinde okuduğun o yanık şiirlerini çağrıştırıyorsun şimdi gidişinle:

“Böyle bir dert hiç gelmemiştı başa

Kalbim durur herhâlde, bu elemle baba!

Dertlerim artmakta vallahi günbegün

Gözyaşlarım durmaz, hep ağlarım sana baba!

(1) - “Biliniz ki Allah Tebarek ve Teala Fatıma'nın rıza ve sevinciyle hoşnut olur, onun öfkesiyle gazaba gelir.” Kenz'ül-Ummal, c.7, s.111.

(2) - “Ben ilim şehriyim, Ali de kapısıdır.” Hadis-i Şerif.

(3) - Bihar'ul-Envar, c. 43, s. 286.

(4) - Mühec'üd-Deavat, s. 177.

(5) - Söz konusu üç günlük oruç ve fakir, yetim ve esire bağış olayı üzerine Ehl-i Beyt hakkında inen bu muazzam ayetler, İnsan Suresi'nin 5-22. ayetleridir.

6. Bölüm

Anneciğim! Gerçi dedem Resulullah'ın (s.a.a) hayatta bulunduğu yıllarda da sen çok çetin zorluklar yaşadın; ama onun vefatından sonraki kara günlere oranla onlar iyi günlerin sayılır senin.

Sen ve babam, dedem Resulullah'la (s.a.a) adım adım ve omuz omuza mücadeleler verip işkenceler gördünüz, sıkıntılar yaşadınız; ama asla yılmadınız; sizin için önemli olan, günden güne yükselen İslâm sancağıydı çünkü.

Gerçi çoğu zaman günler geçiyor, ama en fakir insanların bile mahrum kalmadığı bir lokma arpa ekmeği geçmiyordu boğazınızdan sizin; ama gösterdiğiniz gayret ve fedakârlıklar sonucu, İslâm'ın gün geçtikçe geliştiğini, giderek bu bebeğin serpilip büyüdüğünü bizzat müşahede ediyordunuz.

Yıllar boyu odanızın yegane minderi, yatağınız ve dünyalık namına sahip olduğunuz tek şey, tabaklanmış o koyun derisinden ibaretti.

Hayatınız hep savaş ve müdafaayla geçti, biliyorum. Babam, bir savaştan henüz yeni dönmüşken; sırtının teri henüz kurumamış, kılıcının kanı henüz yıkanmamışken bir başka savaşa daha gitmek zorunda kalıyor ve bir cepheden diğerine koşarak İslâm ordularına komuta ediyordu.

Evet, bütün bunları biliyorum. Ama o zor günlerde dahi hiç olmazsa dedem Resulullah (s.a.a) hayattaydı; küfrün ve cehlin karanlıkları sizin birbirine kenetli nurlu ellerinizle dağılmada ve İslâm şafağı sökerek güneşi armağan getirmediydi yavaş yavaş.

Nitekim, ben de Hendek savaşında gelmedim mi dünyaya?!

O günlerde de zorluklar yok muydu?! Türlü sıkıntılar, türlü eziyetler yaşamıyor muyduk?!

Vardı, yaşıyorduk elbette... Ama dedem Resulullah'ın (s.a.a) bir tek sözü yüreklerimize su serpiyor ve bütün zorlukları unutturuyordu hepimize:

“Ali'nin Hendek günü bir kılıç vuruşu, insanlarla cinlerin bütün ibadetlerinden üstündür.”

Hatırlıyorsun değil mi anne?... Bu yüzdendir ki, “O günler saadet günleriydi” diyorum.

Bugünlerse zor... Bugünler matem ve keder günleri anne!..

Dedem Resulullah elimizden tutar, ayaklarımızı onun ayağı üzerine koyar, sonra da dizine, oradan da karnına ve göğsüne tırmanırdık neşeyle; oradan da omuzlarına çıkardık. O ise durmadan teşvik ederdi bizi:

“Daha yukarı yavrularım, hadi göreyim sizi canlarım benim!”

Sonra da bizi dudaklarımızdan öper, tepeye tırmandınız diyerek kutlar ve:

“Ya Rabbi! derdi, Ben şu Hasan ile Hüseyin'i pek seviyorum! Onları seveni sev, sevmeyenlerine düşman ol!”

Elleriyle dizleri üzerine çökerek bizim atımız olur, Hasan’la beni sırtına alıp hareket eder ve neşeyle:

“Ne güzel binek, değil mi?! Binicileri de pek yaman ha!” derdi...

Bazen beni sokakta görür, ben ondan kaçır gibi yapardım. Beni yakalamadıkça peşimi bırakmazdı. Çenemin altını okşar, başımı okşar, dudaklarıma buseler kondurur ve:

“Aman ya Rabb’im! Ne kadar da seviyorum şu Hüseyin’imi ben!” derdi.

Bazen ağabeyim Hasan’la beni güreştirir ve sürekli Hasan’ı teşvik ederek onun tarafını tutmaya çalışırdı. Bir defasında sen hayretle:

- Babacığım! dedin, Küçüğün tarafını tutacağın yerde, büyüğünü teşvik ediyorsun sürekli sen!

Dedem o çok sevdiğim tebessümüyle:

- Cebrail öbür tarafta durmuş, Hüseyin’i teşvik ediyor kızım; bu durumda Hasan’ı da teşvik edecek biri lâzım değil mi? dedi.

Küçücükttük. Camiye giderdik, onu bulabilmek için. Bazen secdeye rast gelirdi, hemen sırtına oturuverirdik. Arşı kat ediyoruz sanırdık... Biz kendiliğimizden sırtından ininceye kadar secdeyi uzatır, bütün cemaati bizim için bekletirdi. Müminler, namazdan sonra hemen koşar:

- Siz secdedeyken Cebrail mi geldi? Vahiy mi nazil oluyordu ya Resulullah? diye sorarlardı.

O, gülümseyerek ve memnuniyetle cevaplardı:

- Cebrail’den daha sevgili, vahiyden daha tatlı...

Dedem Resulullah minberdeyken girerdik kimi zaman da camiye. Bizi gören cemaat hemen yol açardı, koşarak minbere çıkar, dedemizin kollarına atılırdık. Boynundan asılırdık. En arka saflarda oturanlar bile, ayak bileklerimizdeki halhalleri görürdü.

Dedem her fırsatta hatırlatır, tekrarlardı cemaate: “Ben bunları severim, bunları seven beni sever, bunları inciten düşmanımdır benim!”

Bir gün babamla sen, ağabeyim Hasan’la beni de alıp dedemi ziyarete gitmiştiniz hani... Biz tam kapının önünde beklerken içeriden dedem çıkmış, sırtındaki Hayber abasının bir ucundan kaldırıp gölgelik gibi başımızın üzerinde tutarak, o sırada orada bulunan birkaç sahabenin de duyacağı bir şekilde:

“Ben sizin düşmanlarınızla savaşır, dostlarınız ve izleyicilerinizle dost olurum.” demişti.

Evet... Ne güzel günlerdi o günler anne... Ancak o günleri görüp yaşamayanlar, zor günler zanneder o günleri...

Dedem Resulullah, babamdan çok sık söz eder, onun güneşine her gün bir pencere açardı Müslümanlar için.

Bir gün cemaatin huzurunda babama dönüp:

“Ya Ali! Senin dostluğun iman, sana düşmanlık ise nifak ve münafıklıktır!” dedi.(1)

Bir başka gün de yine kalabalığın huzurunda:

“Ya Ali!” dedi, “Sırat-ı Müstakim (doğru yol) sensin!” (2)

“Ya Ali! Hak daima seninledir, senin dilindedir, senin kalbindedir, senin iki kaşının arasındadır!” (3)

Ve bir başka gün şöyle buyururdu:

“Ya Ali! Sen Beytullah gibisin tıpkı.” (4) Kâbe’yle aynıdır konum ve prestijin senin!

“Ya Ali! Cennetle cehennemi sen paylaşırsın. Cennetliklerle cehennemlikler senin işaretinle belli olurlar!”

Kimi zaman da babam o sırada orada olsun veya olmasın cemaate şöyle buyururdu dedem:

“Ali’nin hizbi, Allah’ın hizbi ve onun düşmanlarının hizbi de Şeytan’ın hizbidir.” (5)

“Ali, Allah’ın sağlam ipidir!” (6)

“Ali, hidayet sancağıdır!” (7)

Evet anne... Bunlar, dedem Resulullah’ın (s.a.a) mübarek elleriyle ve birbiri ardınca evimizin kapısına dikilen iftihar sancaklarıydı...

Ama yine de dedem endişeliydi. Bütün endişesi, onun ölümünden sonra bir ateş fırtınasının kopup bu sancakları yakmasıydı.

Gadir Gölü, Hz. Resulullah’ın (s.a.a) bu muhtemel fırtınaya karşı en güçlü tedbir ve önlemlerinden biriydi.

Ve Cuhfe, masum bir lider olmaksızın dinin tamamlanmış olmayacağı ve Ali’nin velâyeti olmaksızın İslâm’ın eksik kalacağı yolunda Allah Teala’nın Müslümanlara duyuruda bulunduğu mekândı.

Dedem Resulullah:

“Kim benim peygamberliğime inanıyorsa benden sonra da Ali’nin velâyetine inanmalıdır!” diyerek şöyle ekliyordu:

“Benim elimle Müslüman olanlar, İslâm’ın benden sonra Ali’nin ellerinde olduğunu bilsinler.”

Liderlik ve velâyet sancağı benden sonra Ali’ye emanet edilmiştir. Zira Allah Teala bana; eğer bunu insanlara bildirmezsem, peygamberlik vazifemi yapmamış olacağımı buyurmuş bulunmaktadır.

Nitekim Rabb’ul-âlemîn, dedem Resulullah’ın (s.a.a) irtihaliyle birlikte peygamberliğin sona ermesi nedeniyle ümmetin imamet ve hilâfet mesuliyetinin kimin uhdesinde olacağını böylece belirledikten sonra, bir ayetin nüzulüyle bunu da tespit etmiş oldu:

“Bugün dininizi kemale erdirdim, nimetimi size tamamladım ve bu -velâyetli- İslâm’ınızdan razı ve hoşnut oldum.”

Anne! O günler çok zordu biliyorum, ama ne de olsa dedem Resulullah’ın (s.a.a) sımsıcak eli omzundaydı babamın; onun mübarek destek ve himayesi söz konusuydu; hem, sen de vardın o günlerde babama destek ve moral verecek...

Ama dedem Resulullah’ın (s.a.a) ölüm döşegine düşmesiyle birlikte ilk kara bulutlar da belirmeye başladı bu mazlum İslâm’ın semalarında.

Camideki o olayı hatırlıyor musun? Dedem minbere çıkıp cemaate şöyle seslenmişti:

“Kimin benim üzerimde bir hakkı varsa ya gelip istesin ya da helâl etsin: Rabb’imin dergâhına huzurla çıkmak istiyorum ben. Tekrar diyorum, ben beka diyarına göçmek üzereyim. Eğer birini rahatsız etmişsem, incitmişsem veya birinin boynumda hakkı varsa kalkıp söylesin.”

Camide bir uğultu kopmuş, birinin sesi bu uğultuyu bastırmıştı:

- Ya Resulullah! Benim üç dirhem alacağım var sizden!

- Pekalâ! Ey Fazl! Gel, şu adamın üç dirhemini öde!

Ve bir başkası:

- Ya Resulullah! Ben beytülmale üç dirhem ihanette bulundum.

- Niçin yaptın bunu kardeşim?

- Muhtaçtım... İhtiyacım vardı...

- Ey Fazl! Ondan üç dirhem alıp beytülmale ekle.

Ve bir ses daha:

- Ya Resulullah! Bir gün devenize binmiş olarak yoldan geçerken, ona yavaşça vurduğunuz kırbaç yanlışlıkla bana değmişti...

- Ey Fazl! Git o kırbacı evden getir, bu adam kısas edebilsin...

Kırbaç geldi. Adam, Resulullah’ın yanında duruyordu, elinde o mübarek kırbaç vardı.

- Ya Resulullah! Ben o sırada gömleksizdim. Sırtımda hiçbir şey yoktu... Eğer mümkünse siz de....

Ve dedem hiç alınmadan hemen sırtındaki gömleği yukarıya sıyırıp eğildi:

- Buyur kardeşim! Kısasta bulun!

Ve adamcağız dayanmayıp kendisini şevkle dedemin üzerine atmış, onun mübarek vücudunu gözyaşları içinde buselere boğmuştu:

- Ya Resulullah! Sizin mübarek vücudunuza nasıl kırbaç vururum ben?! Nasıl kıyarım sizin incinmenize, ey Allah'ın ve meleklerinin sevgilisi! Şu mübarek vücudunuzu son bir kez olsun ziyaret etmek ve şu günahkâr dudaklarımı o tertemiz teninizle müteberrik etmek istedim. Asıl siz helâl edin beni ya Resulullah! Ensar arasında, güneşi öpen tek kişi ben olayım istedim!...

- Allah senden razı olsun kardeşim! Ey cemaat! Şimdi kimsenin benim boynumda bir hakkı yok mu? İçim rahat olarak göçebilir miyim aranızdan şimdi?

Mescid'ün-Nebi cemaatin hıçkırıklarıyla sarsılmaya başladı. Birçok insan, dedem Resulullah'ın (s.a.a) yerine kendi canını feda etmeye hazırды belki de o anda... Ama ertesi gün aynı insanlar, dedem henüz hayatta olduğu hâlde Ebu Bekir'in arkasında namaz kıldılar pekalâ!

Dedem Resulullah (s.a.a) bunu duyunca önce şaşırmış, sonra pek rahatsız olmuştu:

“Ebu Bekir’e, Üsame komutasında hemen Medine’yi terk etmesini emretmişim! Niçin gitmemiş?! Neden hâlâ Medine’de?!”

Dedem Resulullah (s.a.a), Ebu Bekir'in niçin Medine dışına çıkması gerektiğini çok iyi biliyordu; keza, onun sarıh emrine rağmen niçin gitmeyip Medine’de kaldığını da...

Ayşe defalarca gelip:

“İzin verin, bir kez de babam sizin yerinize namaz kıldırsın cemaate.” demişti.

Hatta birkaç kez de Hafsa’yı aracı etmiş, ama Resulullah (s.a.a) her seferinde; “Hayır!” demiş ve onların bu ısrarlı tavrı karşısında nihayet azarlamıştı:

“Siz, tıpkı Yusuf’un eşleri gibisiniz!”

Bütün bu “hayır”lar ve azarlamalara rağmen, izin verilmediği hâlde Ebu Bekir cemaatin önüne geçmiş, namaz kıldırıyordu şimdi!

Allah Resulü (s.a.a) bu tutuma tahammül edememişti; babamı çağırarak:

“Ya Ali!” demişti, “Gel koltuğuma gir de camiye götür beni!”

Hız. Resulullah (s.a.a) hastalığı ağırlaştığı hâlde, olayı duyar duymaz o hâliyle kalkıp camiye gitmiş(8) ve Ebu Bekir'in namazını yarıda bıraktırıp kendisi kıldırırmıştı o hâliyle... Hâli hiç de iyi olmadığından, oturarak hem de!

Sonra da babamı çağırarak son vasiyetlerini yapmak istediğini söyledi. Bunu duyan Aişe'yle Hafsa koşup gelmeleri için babaları Ebu Bekir'le Ömer'e hemen haber yolladılar. Ama dedem, onları görür görmez kaşlarını çatarak:

“Eğer gerekirse çağırırım sizleri!” diye buyurup çıkmalarını işaret etmişti.(9)

Evet anne.... Fitnenin ilk kara bulutları, dedemin hastalanıp yatağa düşmesiyle birlikte başladıydı...

Dedem Resulullah (s.a.a):

“Benden sonra sapmamanız için size yazılı bir kılavuz bırakmak istiyorum; bir kalemle bir levha getirin bana!” buyurdu.

Allah Resulü’nün (s.a.a) ne yazmak istediği ve ne gibi bir “yazılı belge” bırakacağı apaçık ortadaydı. Ömer engel oldu! Keşke engel olsaydı sadece! “Bu adam sayıklıyor!” diye de bağırды ve ekledi: “Allah’ın kitabı yeter bize!” (10)

Evet anne... Babandan söz ediyordu, “Bu adam” diyerek... Ceddimizden... Dedemden, Allah’ın Resulü’nden söz ediyordu...

Yaranı tazelediğimin farkındayım, ama öyle birisi için “sayıklıyor” diyordu ki, sayıklamak bir yana, söylediklerinin bir tek cümlesi bile kendisinden değil, mutlak vahiydi. Yüceler yücesi Rabb’ul-âlemîn de belirtmiyor muydu bunu:

“... O peygamber, heva ve heves üzere, kendi istek ve tutkularıyla konuşmaz; onun söylediklerinin tamamı vahiydir.”(11)

Evet anne... Allah Azze ve Celle’nin bu sarih buyruğuna rağmen sarf edilen o söz, dedem Resulullah’ı (s.a.a) pek incitmiş, gözleri doluvermişti o sırada, bir kâinat dolusu yalnızlık, mazlumiyet ve ümmetinin o nahoş tavrıyla... Ama meseleyi hiç mi hiç, üstelememişti artık o son lahzalarında...

“Vahyin boğazına sarılabilen inkâr pençesi, bir kağıt parçasını da kolayca buruşturup atabilirdi ayaklar altına küstahça çünkü!”

“Senin başına gelecek belâdan daha büyük belâ yok Hüseyin’im!” deme anne...

Aşura günü benim başıma gelecek olanlar, her ne kadar “felâketin doruğu” olacaksa da; başlangıç noktası, dedeme karşı sergilenen o tavidir aslında anne!

Aşura’da önüme çekilecek olan o çizginin ilk ucu burada işte anne!

Dedem başını toprağa koymak üzereyken daha, başladı bütün sapmalar anne... Kerbelâ, o ilk eğrilik ve sapmaların bir uzantısından başka nedir ki aslında?!

Ne diyordum... Evet, o sırada dedem seni çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Bahar yağmuru gibi yaşlar boşanmaya başladı gözlerinden. Bir şeyler daha fısıldadı. Bu kez de bütün dertlerini unutup, bulutlar arasında yağmurda ansızın ortaya çıkan güneş gibi gülüverdi yüzün.

Son demlerini yaşadığından emin olduğunu duyunca ağlamış, ona Ehl-i Beyt’inden ilk kavuşacak olanın kendin olduğunu duyunca da sevinmiş, ferahlayıp gülmüştün.

Evet; şahadetin, şu dünyada çektiklerine son veren bir gökkuşağı sayılır senin için. Gidişin senin için dertlerin ve acılarının sonu oldu anne; ama bizler için... Elem üstüne elem...

Sen kurtuldun ama, bizim dedem Resulullah'tan (s.a.a) sonra bir kolumuz kanadımız daha kırıldı gidişinle...

Dedem Peygamber'le senin gidişinden sonra İslâm kanatlanarak güç bulamaz artık.

Dedem, o sahabenin tavrını görünce, kendisini yalnız bırakmalarını söyledi; Ehl-i Beyt'ten başka herkesin çıkmasını emretti.

Sen, babam, ağabeyim Hasan, Zeynep, Ümmü Gülsüm ve ben kaldık içeride sadece.

Ümmü Seleme'ye de kapının önünde beklemesini ve içeriye artık kimseyi almamasını tembihledi.

Aman Allah'ım... Yoksa... Dedem... Resulullah...

Babamın yanına yaklaşmasını istedi, yorgun sesiyle:

“Gel Ali'm, yanıma otur şöyle!” dedi.

Ve seninle babamın ellerini tutup hasretle bağrına bastı. Sizin elleriniz, dünyanın bütün dertlerine merhemdi sanki o sırada anne... Dedem konuşmak istiyordu, ama yapamadı. İçine gömdüğü dertler, ümmetin cehaleti, bencilliği ve makam hırsının mübarek kalbinde biriktirdiği elemeler gözyaşlarıyla teselli buluyordu âdeta...

Ne kadar da yalnızdı dedem. Çektiği bunca zahmet ve katlandığı onca sıkıntılardan sonra, son demlerini yaşadığı şu lahzalarda Allah'tan başka yari, biz Ehl-i Beyt'inden başka da yaveri kalmamıştı, Allah Resulü'nün.

Dedem, dünyanın o en sevgili, en değerli, en üstün, en aziz ve en büyük insanı; yıllarca kendilerini yetiştirmek için didindiği, cehalet karanlığından iman gündüzüne çıkarabilmek için çırpındığı insanların elinden ağlıyordu şimdi. Hem de son nefeslerini vermek üzere olduğu lahzalarda...

Ne kadar da mazlumdu dedem. Uğrunu canlar feda olası bu eşsiz insan ne kadar da yalnızdı Allah'ım!...

Onun gözlerini yumup sessizce ağlaması seni de ağlatmıştı... Babam da ağlıyordu şimdi. Bizler de ağlaşmaya başlamıştık... Acı bir hadisenin hemen eşğinde olduğumuz hissediliyordu.

Boynunu büküp gözyaşları içinde dedeme eğildin gayri ihtiyari:

Baba! Babacığım! Ey Allah'ın en sevgili kulu! Ey peygamberlik bahçesinin son çiçeği! Ne olur, ağlama! Dayanmak mümkün değil senin gözyaşlarına... Ne olur, üzme kendini baba!... Ey Allah'ın son elçisi! Ya Resulullah! Ey sevgililerin sevgilisi! Ey gözyaşlarına kurban olduğum! Ne olur, ağlama!...

Son nefeslerinde sana böyle davrananlar, senden sonra bize neler yapmazlar ki baba!...

Senden sonra ne olur bizim hâlimiz, ya Resulullah!

Sen göçer gidersen, bunlar bize nasıl davranacak, kim bilir?!

Senden sonra kim arka verecek Ali'ye?! Kim ona "kardeşim" diyerek arka çıkacak?! Kim ona destek verip "Kitabullah ve Ehl-i Beyt" in Müslümanlara kılavuz ve hidayet meşalesi olduğunu beyan edecek?!

İslâm'ın başına neler gelecek senden sonra baba?!

Hıçkırarak, sarsıla sarsıla ağlıyordun. Gözyaşların elbiseni ıslatmıştı anne...

Gayri ihtiyari dedemin üzerine attın kendini, biteviye öpmeye başladın; yüzünü, yanaklarını, gözlerini, dudaklarını, sakalını, elini... Öptün, öptün... Onu kaybetmeden önce doyasıya öpmek istiyordun.

Gözyaşlarınız birbirine karışmıştı. Dedem seni kuvvetle bağrına basmış, ağlıyordu öylece...

Babam da alt üst olmuştu. Ya biz? Hiç Sorma o sıradaki hâlimizi anne!

Her an uçup gidecek, her lahza ansızın kaybolması mümkün o çiçeği doyasıya koklamak istiyorduk hepimiz.

Hiçbirimiz kendimizde değildik o sırada... Vakar ve metanet timsali olan babam bile dedemin üzerine kapanmış, sarsıla sarsıla ağlıyordu, o salâbetli dağları andıran heybetiyle...

Dedem senin elini tutup babamın avuçlarına koyarak:

"Kardeşim! Ya Ebu'l-Hasan!" dedi, "Bu, Allah ve Resulü'nün emanetidir sana!

Aliciğim! Bu emaneti iyi koru! Allah'a yemin ederim ki, cennet kadınlarının efendisidir bu!

Meryem-i Kübra'nın bile gıpta ettiği kadındır bu!

Aliciğim! Allah'a yemin ederim ki, ben bu mevki ve dereceye ulaşma yolunda Allah'tan kendim için ne istediysem, Fatıma'm için de istedim, Allah Teala da lütuf buyurdu hamdolsun!

Aliciğim! Fatıma'mın bütün sözleri benim kelâmımdır, bilmiş ol! Onun sözleri vahyin ve Cebrail'in kelâmı, babasının sözleridir.

Aliciğim! Allah'ın, benim ve meleklerinin rızası, Fatıma'nın rızasındadır!

Kızım Fatıma'ya zulmedecek, onu incitecek kimsenin vay hâline!

Ona saygısızlıkta bulunacak olanın vay hâline! Onun hakkını çiğneyecek olanın vay hâline!"

Sonra da dedem, tekrar sana sarılıp defalarca öptü, öptü ve: "Baban sana kurban olsun Fatıma'm!" dedi.

Sen daha şiddetle ağladın:

“O ne söz baba! Benim canım yüz binlerce kere fedadır sana!” dedin.

Dedem, ölümünden sonra kızının ve Ehl-i Beyt’inin diğer fertlerinin başına neler geleceğini o sırada görmedeydi sanki.

Sadece yüzü ve sakalları değil, üzerindeki örtü de ıslanmıştı dedemin, gözyaşlarından.

Hasan’la ben, ayaklarına sarılıp ağlamaya başladık dedemin. Ayaklarını öpüyor, kokluyor, hasretle kucaklayıp sıkıyorduk.

Babam, dedemin rahatsız olmaması için bizi kaldırmak istediye de dedem engel oldu:

“Bırak dursunlar! Bırak hasret gidersin yavrularım!... Gelin şu son nefeslerimde doyasıya öpüp koklayayım sizi evlâtlarım! Vedalaşmak için fazla vakit kalmadı çünkü!...

Benden sonra şu iki yavrucağın başına çok çetin belâlar gelecek; sert fırtınalara tutulacak ikisi de defalarca...

Ehl-i Beyt’ime zulmedecek olanlara Allah lânet etsin!

Ya Rabbi! Bu ikisini sana ve salih kullarına emanet ediyorum!”

O lahzalarda konuşabilen tek dilimiz, gözyaşlarımızdı; doldukça daha fazla ağlıyor, ağladıkça daha bir hüzünleniyorduk.

Babam... Ali... O dağları andıran Allah’ın aslanı yavaşça doğruldu. Çok güçlü bir kasırgaya tutulduğu her hâlinden belliydi:

- Peygamberinizin yokluğunda Allah sabır ve ecrinizi artırsın ey Ehl-i Beyt-i Resulullah! Yüceler Yücesi Rabb’ul-âlemîn, sevgili Peygamber’ini kendi yanına aldı...

Ah!... Yani?! Aman Allah’ım!

Ah u figanımız arşı titretiyordu. Dedem ayrılmıştı aramızdan. Ve sen kendini kaybetmişçesine onu çağırıyor, onu arıyordun sanki.

- Baba! Baba! Babacığım!

Ve biz senin gözyaşlarının seline kapılmazlık edemedik:

- Dede! Dede! Dedeciğim!...

Ve babam... Sabır, yiğitlik ve ilim timsali olan babam:

- Ya Resulullah! Ey Allah’ın en hayırlı kulu! Ey yaratılmışların en hayırlısı, en sevgilisi... Ey canlar uğruna fedâ olası... diye mırıldanarak öylesine yavaş ve hüzünle ağlıyordu ki, onun o sıradaki hâlinden de etkilenmemek mümkün değildi.

Biraz sonra babam kalkıp gusül ve kefenleme işiyle meşgul olacaktı.

Nasıl bir güneşin battığını ve nasıl bir karanlık ve zulmetin hızla yaklaşmakta olduğunu çok iyi bilen sense, sadece ağlıyordun...

Kapalı kapıların ardından sızarak kamçı gibi vücudumuza inen o soğuk rüzgar, yaklaşmakta olan meşum olayların habercisiydi âdeta... Ağlıyorduk...

Odanın içinde, yaratılmışların en üstün ve en azizinin yerdeki mübarek cesedi henüz soğumamışken, dışarıda mevki ve makam kavgaları başlamış, akbabaların sesleri ayyuka çıkmıştı.

O sırada seni öylesine yakıp kavuran şey, odanın içindeki felâket miydi, yoksa dışarıdaki gürültülü hadisenin “iğrençliği” miydi bilemiyorum...

Belki de her ikisiydi anne...

Kısacası; her hâlükârda ağlamakta haklıydın sen... Dedem Resulullah’la (s.a.a) babam, sen ve diğer bir avuç mümin salih Müslümanın, İslâm’ın ilk gününden başlayarak onca zahmetlerle kurdukları temel yıkılıyor, bütün emekler yele veriliyordu dışarıda şimdi...

Hangi derdime ağlayayım şimdi ben anne?

İslâm’ın garipliğine mi? Dedemin vefatına mı? Babamın şu mazlumiyetine mi? Senin şu şahadetine mi?... Hasan, Zeynep ve Ümmü Gülsüm’le benim şu öksüzlüğümüze mi yoksa?...

Hangi birine yanayım?... Hangi birine ağlayayım?... Hiçbiri kolay tahammül edilebilir gibi değil ki bunların...

Dedemin yasıyla ağladığın zamanlarda dilinden düşürmediğin o ağıtı tekrarlıyorum şimdi ben de:

“Son peygamberin yokluğu sabrımı yıktı; yaslıyorum.

Ey gözüm, ağla bahar bulutu gibi; kan ağlasan yeridir.

Ey Allah’ın elçisi! Ey seçkinlerin en seçkini!

Ey zayıflar, yoksullar ve yetimlerin tek sığınağı!

Minberinin senden sonra ne hâle geldiğini,

Nurdan sonra zulmet ve karanlığın ona

Nasıl çöküp konduğunu kalk da gör!...

Allah’ım! Ya Rabb’im! Al şu canımı artık

Küskünüm hayata ben!” (12)

7. Bölüm

Babacığım! Ey Allah'ın seçkin kulu! Ey Muhammed! Ey Resul! Ey Ebu'l-Kasım! Ey öksüzlerin, sığınaksızların sığınağı!

Babacığım! Kible ve mihrabın hâli ne olacak senden sonra?!

Babasını; en aziz yakınını yitiren şu kızının feryatlarına kim yetişecek şimdi baba?! Sabrım tükendi, takatim kalmadı artık.

Düşmanlarım sevinç içinde baba. Şu matemim onların sevinci olmuş, baksana!

Dayanılmaz bir dert, büyük bir acı bu...

Yapayalnız kaldım baba, yapayalnız... Ne yapacağımı bilemiyorum, bunca yalnızlık içinde.

Sesim iyiden iyiye kısıldı, kulaklar iyiden iyiye takandı karşımda. Ne bir yardımcım, ne bir koşanım var feryadıma... Dünyamı kararttılar baba...

Senden sonra... Bu korkunç yalnızlık ortamında yarsız, yarensiz kalıverdim baba.

Beni yatıştıracak, şu derdime derman olup yarama merhem sürececek kimseler yok şimdi.

Babacığım! Cebrail'in getirdiği Kur'an ve Mikail'in indiği mekân senden sonra garip mi garip oldu.

Babacığım! Senden sonra devir döndü, devran değişti, yollarımı birer birer kesti eşkıyalar.

Babacığım! Bir an önce sana kavuşma arzusundayım; aksi takdirde keder ve hüznüm bitmeyecek asla.

Babacığım! Zaman unutturamaz seni bana! Günlerin geçmesi acımı daha bir tazelemekte, yaramı daha birdeşmekte... Sensiz edemem baba!

Acım daima taze, derdim her zaman büyük, gözyaşlarım hep akar... Huzur yok artık bana. Senin yokluğuna tahammül edebilen bir kalp, gerçekten çok sabırlı bir kalp olsa gerek!

Gidişinle, nur da gitti dünyadan; dünya çiçekleri soldu güneşin batışıyla.

Senin acın, kıyamete dek çıkmaz bağrımdan.

Gidişinle, sabır ve tahammülü de alıp götürdün sanki benden.

Babacığım! Dullarla yetimlerin hâli n'olur senden sonra?!

Kimleri var şimdi onların artık?!

Bu ümmet, senden sonra kimle teselli bulacak kıyamete değin?!

Baba! Senden sonra çaresiz ve yapayalnız kaldık biz.

İnsanlar, senden sonra yüz çevirdiler bizden...

İnsanlar, senin için hürmet gösteriyorlardı bize. Sen varken saygı görüyorduk, bizi böyle horlamıyorlardı sen hayattayken...

Baba! Babacığım! Sana ağlamayan bir göz düşünebilmek kabil mi?!

Senden sonra bir lahza olsun biter mi keder?!

Senden sonra kimi uyku tutar artık?!

Dinin baharı, peygamberlerin nuruydun sen.

Senden sonra dağların kederden nasıl paramparça olmadığına, deryaların suyunun bir anda çekilip kurumadığına ve yeryüzünün baştanbaşa nasıl bir depreme tutulmamış olduğuna şaşmamak elde değil!

Üstelik... Senden sonra nice felâket oklarına hedef oldum ben...

Hiç de tahammül edilir gibi değil şu acılarım; dayanılır gibi değil başıma gelenler...

Bir belâ ki, bula bula gelip bizim kapımızı buldu. Melekleri ağlatır bu belâ, ağlattı da...

Feleğin çarkı durdu hayretten.

Baba, senden sonra minberin korkunç bir hâle uğradı!

Mihrabın, münacat ve Allah’a gönülden yalvarıp yakarmalardan mahrum durumda artık.

Ama seni kucaklayan o toprak ne de mutludur şimdi baba... Evet... Ne mutlu seninle kucaklaşmış bulunan o toprağa...

Öteden beri seni, münacatlarını, namaz ve dualarını özleyip duran cennet de memnundur şimdi.

Babacığım! Düne kadar senin nurunla dolu yerler, karanlık ve zulmetler içinde bugün.

Sana kavuşmakla iyileşecek bir yara bu ancak.

Baba! Babacığım! Ali’nin hâlinden haberin var mı? Senin Ali’n, Ebu’l-Hasan’ın... Hasan’la Hüseyin’inin babası, “kardeşim” dediğin, en yakın dost ve en sevgili arkadaşın... Bir bebekken alıp ellerinde büyüttüğün ve büyüttükten sonra da kendine kardeş edindiğin...

En çetin saatlerde, en samimî ve en fedakâr bulduğun yarenin...

Hicret eden ilk mümin ve senin en can yoldaşın...

Şimdi yapayalnız... En azizini kaybetmenin hüznüne gömülmüş durumda.

Hüzün ne kelime?! Dert, keder, acı, felâket, belâ... Sevgilinin kaybıyla gözyaşlarımız durmaz akar, acılar yakamazı bırakmaz artık bizim.

Ne yapayım şimdi ben baba?!

Sabırım kalmadı, yokluğuna tahammüle... Teselli uzak mı uzak benden.

Ağla gözlerim, ağla!... Kan ağlamazsan şaşarım asıl sana!

Ey ilâhî elçi! Ey seçilmiş insan! Ey yetimlerle dulların sığınağı!

Dağlar, taşlar, hayvanlar, kuşlar, yer, gök... hepsi ağladı sana.

Ey gönlümün serveri! Hücun, Rükün, Meş’ar ve Betha ağladı sana...

Mihrap ve Kur’an dersi gece gündüz figan ettiler, ağlayıp durdular.

Ve İslâm ağladı sana... Gidişinle iyiden garipleşen İslâm... Ah, kalkıp da şu minberinin hâlini görseydin şimdi! Senin oturduğun o minbere zulmet çıkıp oturuyor şimdi!

Allah’ım! Ölümümü bir an önce ulaştır bana; yaşamak istemiyorum artık...

Baba! Hayat sensiz bomboş. Sensiz hayat ölüm; sensiz aydınlıksa elbette ki zulmettir.

Yitiğini arayıp da bulamayan ne hâle gelirse, o hâldeyim ben de... Canımı, canânımı yitirdim; kalbimi, gönül huzurumu yitirdim, gidişinle baba.

Yakup gibi gömleğini koklayayım; belki biraz yatışırim dedim; hani şu göçerken sırtında olan... Ali sana gusül verirken üzerinde bulunan gömleğin... Ah... Koklamaz olaydım... Yaram depreşti; kokunu alınca aklım başımdan gitti; hasretin ateşi harman gibi yakıp kül etti varlığımı. O gömleği bana verdiğiğine pişman oldu Ali’m.(13)

Ah... Baba... Baba...

Bilâl ezan okumayı bıraktı artık senden sonra...

“Okumam” diyor, okumuyordu da. Bir gün “Bilâl” dedim, “Babamın müezzininin sesini duymak istiyorum minareden, belki biraz teselli bulurum...”

Beni kıramadı...

“Allahu Ekber.”

Daha ilk tekbirde dizlerimin bağı çözüldü. Ağlamaya başladım.

Bilâl seni hatırlatan o aşına sesiyle “Eşhedu enne Muhammeden Resulullah!” deyince gayri ihtiyari bir çığlık atıp olduğum yere yığılıvermişim... Evdekiler öldüğümü zannederek ağlamışlar. Kendime geldiğimde Bilâl bütün ısrarlarıma rağmen ezanı tamamlayamayacağını

söyledi, gözleri dolmuştu. “Ya Zehra!” dedi, “Ne olur ısrar etme... Bak... Ali’yle çocuklar ağlamada... Bir daha böyle kendinden geçersen artık uyanmamandan korkarız.”(14)

Ne yapayım baba? Unutamıyorum seni, elimde değil... Esasen seni unutabilmem de mümkün değil...

Kabrinin kenarına oturup sessizce gözyaşı dökerek toprağınla dertleşmekten başka ne gelir elimden?

Ah, Baba... Seni sevenler hem sana, hem senden sonra bizim düştüğümüz bu gariplik ve hüzne ağlamadan edemeyecekler kıyamete değin...

Ahmed’in toprağını koklamış birinin, miskle ambere ne ihtiyacı var artık ebediyen?!

Şu toprağın derinliklerinde gizlenen, duyuyor mudur acep şu anda beni?!

Ah! Bana çöken şu keder, gündüzün üzerine çökseydi bir anda geceye dönüşüverirdi.

Ben, Muhammed’in (s.a.a) rahmet ve himayesinin gölgesinde yaşardım bir zamanlar.

Onun sayesinde başımın üzerinde oldukça endişem yoktu hiçbir şeyden.

Bugünse kolumu, kanadımı kırdılar benim; alçaklara karşı bile çaresizim bu gün.

Ve korkar oldum zulümden, güç belâ kovup uzaklaştırıyorum zalimi kendimden.

Keder ve acılarım dallanıp budaklandı; dallarıma kumrular yuvalanıp ağlar oldular geceleri şu mazlum hâlime.

Senden sonra tek dostum kederle acı şimdi; gözyaşlarımla yıkıyorum her gün yüzümü baba...

8. Bölüm

Gam ve keder, derin yara gibi tıpkı... Geliveriyor birden; ama gitmesi çok uzun sürüyor, ve ne zaman kapanacağı belli olmuyor. Hele bir de tuz biber dökerlerse... Yaranı deşerlerse... Yapayalnız bırakır, feryadına koşmaz, sesine cevap vermezlerse...

O çok zor işte... Ne anlatması kolay, ne de anlaması. Dumansız bir ateş gibi yakar kavurur seni, ama ateşini gösteremezsin kimselere... Kimsecikler de fark etmez, dumanı olmadığından.

Peygamber-i Ekrem’in (s.a.a) ölümü, sırf babanın ölümü değildi senin için, biliyorum... Allah Resulü’nün de ölümüydü aynı zamanda; mesajın ölümü, ışığın ölümü, güneşin batışı ve mumun sönüşüydü, zifiri karanlıklarda...

Hatırlıyor musun, o gün “Bize Allah’ın Kitabı yeter!” diye bağırarak yüz çevireni?... Allah’ın Kitabı’nı tanımıyordu o. Peygamber’in iki ağır emaneti olan Kur’an ve Ehl- Beyt’ten birinin

birakılmasının, diğerinin de bırakılması anlamına geldiğinin farkında değildi. Bu durumda düzen ve dengenin bozulacağını bilmiyordu o cahil. Güvercinin iki kanadından birini kırmanın pek büyük bir vebal olduğunu, tek kanatla uçulamayacağını, hatta düşe kalka yeryüzünde yürümeyi bile zorlaştıracığını anlamıyordu işte...

Sadece o değil; halk da bilmiyordu, imamsız bir kitabın kitap olmadığını; ruhsuz ve cansız birkaç sayfadan ibaret olacağını; imamsız kıblenin kible olmadığını; imamsız Kâbe'nin bir taş yığınının hiçbir farkı bulunmadığını ve imamsız Kur'an'ın "içinde ev sahibinin bulunmadığı ev"e benzediğini.

Ev sahibinin bulunmadığı bir eve misafir giden, elbette ki aç dönecektir...

Resul'ün ölümü sırasında mesaj kitabının da öldürüldüğünü gözlerinle gördün sen. "Mesaj getiren"ın gidişiyile birlikte "mesaj"ın da nasıl ört bas edilmeye çalışıldığını bizzat şahit oldun.

Sen haklıydın. Senin durduğun yerden her şey açık seçik görülebilmeydi. Geçmiş ve gelecek hadiselerden haber vermedeydin sen. Her şeyi görüyormuşçasına hem de...

Allah Teala, Peygamber ile babama -Peygamberlik ve imamet dışında- verdiklerinin tamamını sana da vermişti.

Bir keresinde babamın yanında arş, kürsü, geçmiş ve gelecekte öylesine söz ettin ki, babam hayretle alelacele Resulullah'a koşup durumu anlatınca dedem:

"Evet," dedi, "bizim bildiklerimizi o da bilmektedir."

Kimseler inanmasa da ben, dedemin irtihalinden sonra Cebrail'in bu evden her zaman için ayrılmaya gönlünün razı olmadığından ve yerle gök arasındaki ilişkinin süregeldiğinden eminim.

Dedem Resulullah (s.a.a) dünyadan göçer göçmez gelecekte vuku bulacak bütün fitne, acı ve felâketler bir anda gözlerinin önünden geçiverdi âdeta. "Eyvahlar olsun! Babam!..." diyerek haykırışın arşı titretmişti o gün.

Babamın elleri dedem Resulullah'ın pâk naaşını gusülle meşgulken, Benî Saide Sakîfesi'nde olup bitenleri biliyorsun.

İşte böylece o iki cihan serveri Muhammed'in (s.a.a) mutahhar naaşı henüz yerdeyken kara bulutlar sarmaya başladı İslâm ufuklarını... Ve... Fitne yağmuru yağmaya başladı.

Harun Musa'yı ölümsüzlük Tur'una uğurlamaktayken tebaası, ahireti unutmuşçasına kır kırana makam kavgasına tutulmuştu. Karşılığında işe yarar bir dünya olmaksızın hem de... Böylece dünyada da, ahirette de hüsrana uğramıştır onlar; ne de büyük bir hüsrana hem de...

Muen bin Adiy ile Uveyym bin Saide, koşarak Ömer'e geldiler:

- İktidar elden gitti, işi bitiriyorlar!

- Nerede?

- Sakîfe'de!

- Başlarını kim çekiyor?

- Sa'd bin Ubade!

Ömer hemen gidip Ebu Bekir'i buldu:

- İş işten geçmeden biz de gidelim. Bakarsın...

Yolda, Ebu Ubeyde Cerrah'ı da alarak alelacele ve telâşla Sakîfe'ye yollandılar.

Sakîfe'de Sa'd bin Ubade kolları sıvamış, "iktidar devesini" önüne katmış gütmedeydi. Bu arada hastaymış gibi görünerek ve güya "pek istekli olmadığı, ama kendisine ısrar edildiği için" devenin yularını yavaş yavaş ve nazla kendisine doğru çekmedeydi.

İşte bu sırada öbür üçlü de yetişiverdiler...

Öyle yağma olur muydu?... Ya onlar?...

Bu üçlü yetişir yetişmez, yara bere içinde kalmış olan "iktidar devesi"ni Ensarın elinden kaparak dişlerinde alıp götürdüler...

Evet... Sahibine vermek için değil, kendileri parçalayabilmek için...

Deve sahibi matemler içinde; kaybettiği azizinin guslü ve kefeniyle meşgul olup o acıyla devesini de, yularını da unutmuş bir hâlde iken cereyan ediyordu, bütün bunlar.(15)

Ömer her zaman yaptığı gibi burada da işi kızgınlık, sinir, öfke ve şiddete dökmüştü. Sa'd ile sert ve çirkin bir tartışmaya girdiyse de Ebu Bekir hemen bir kenara çekip hatırlattı ona:

"Sakin ol... Burada şimdilik yumuşak davranmamız lâzım..."

Ve Ebu Bekir hemen dizginleri ele geçirmiş oldu... Muhacirler ve Ensarın her ikisini de öven bir konuşma yaptı ilkin. Böylece herkesi biraz yatıştırmış oldu. Ama sözlerinin devamında Muhacirlerin biraz daha üstün olduğunu, onların devlet ve devlet başkanlığına, Ensarın da tabii ki vezirliğe lâyık bulunduğunu söyledi...

Onun meseleyi tereyağından kıl çeker gibi halletmesi, olayı "bir ayak sürçmesi" ve bir "oldubitti" olarak tanımlayan Ömer'i bile şaşkına uğratmış ve daha sonraları "Ben bu konuda daha önceden ne hileler düşünmüş idiysem, Ebu Bekir ya tıpatıp aynısını, ya da daha kurnazcasını uyguladı orada!" demesine yol açmıştı.

Bu olaylar vuku bulmadan çok daha önceleri Hz. Resulullah (s.a.a):

"Ümmetimi, Kureyş'ten olan bu gürüh helâk edecek!" buyurmuştu.

"O zaman Müslüman halka düşen nedir?" diye sorulduğunda da şöyle buyurmuştu:

"Keşke böyle bir olaya bulaşmasalar..." (16)

Önce Ebu Bekir centilmence bir tavır sergileyerek halifeliği Ömer’le Ebu Ubeyde Cerrah’a teklif edecek, onlar da “Aaa! Siz dururken bize düşer mi hiç?!” diyerek hemen Ebu Bekir’in eline sarılıp biat edecek ve böylece işi oldubittiye getirerek diğerlerinin de biat etmesini sağlamış olacaktı...

Ve aynısını yaptılar... İş, oldu bitti!

Ebu Bekir, ilkin Muhacirler ile Ensarı öven, sonra da Muhacirlerin daha üstün olduğu, bunun için Muhacirlerin “sultan” Ensarın da “vezir” olması gerektiğini belirten nutkunu tamamladıktan sonra:

“Şimdi ya Ömer’e, ya da Ebu Ubeyde Cerrah’a biat edin, bitsin bu iş!” dedi.

Ömer hemen atıldı:

“Hayır, vallahi olmaz; siz varken hiçbirimiz el atmayız bu işe. Ver elini biat edeyim sana!”

Ebu Bekir hiç bekletmeden hemen elini uzattı... Önce Ömer, ardından Ebu Ubeyde Cerrah, sonra da Huzeyfe’nin kölesi Salim biat ettiler. Bu üç biat üzerine Ömer çok sert ve kırıncı ifadeler kullanarak orada bulunan diğerlerinin de “Peygamberin Halifesi”ne (!) biat etmelerini istedi.

Babam, dedem Resulullah’ı (s.a.a) gusül ve kefenle meşgulken dışarıdan tekbir sesleri yükselmişti. O sırada içeride bulunan büyük amcamız Abbas’a:

“Amca, bu tekbirler neyin nesi?” diye sordu.

Abbas:

“Olmaması gereken şey oldu işte!” diye cevap verdi.(17)

O sırada babamın içinde bulunduğu durum kimilerine göre “gaflet” ve “bulunması gereken yerde bulunmama”ydı. Ama gerçek hiç de öyle değildi aslında... Babam, bulunması gereken yerdeydi o sırada aslında...

Sahi... Allah’ın Peygamberi’nin cenazesi henüz yerdeyken, bir Müslümanın Peygamber’in yanında mı bulunması, yoksa o mutahhar naaşı gusül ve kefenlemeden öylece yerde bırakıp Sakîfe’de koltuk kavgasına mı koşması gerekirdi sence?...

Evet, haklısın anne... O sırada Allah Teala, iman sınıfında bir imtihan daha almakta ve “yoklama” yapmaktaydı.

Ve bu hassas “yoklama” sırasında Resulullah’ın (s.a.a) yanında bulunmayanlar deftere “yok” yazılmıyordu... “Burada!” ve “Gelmedi!” kelimeleri çok büyük anlamlar ifade ediyordu o sırada anne... Allah’ın dini, Allah’ın sevgilisi yerdeyken, onun yanı başından ayrılmayanlar sınıfı geçtiler; bulunmayanlarsa vesvese, kuruntu ve desiselere kapıldılar...

Işığın yanında ve ışıkla birlikte olan, yolunu kaybetmeyecektir elbet o zifiri karanlıkta...

Ayın gökte olması ve güneşten ışık alması gerekir, birkaç ateşböceği için ayın yere inecek kadar tenezzül etmesi yakışmaz elbet. Fitne bulutları çok geçmeden Sakîfe damını geride bırakarak Peygamber' in evine ulaştı... Evin önünde gürültüler giderek artıyordu, homurdanmalar işitiliyordu. Birden, kapı şiddetle yumruklanmaya başladı, Peygamber'in sade evi sarsılmıştı bu darbelerle...

- Hey! İçeridekiler! Dışarı çıkın! Yoksa hepinizi evle birlikte yakarım!(18)

Ömer'in sesiydi bu!

Sen, dünyanın acı ve kederlerini omuzlamış olarak kapıya gittin, ama kapıyı açmadın.

- Ne istiyorsun bizden? Yaslı olduğumuzu görmüyor musun Hattap oğlu?! Yasımıza karışma bari!

Ama Ömer dinlemeyip bağırdı:

- Ali! Abbas! Haşimoğulları!... Hepsinin bugün camiye gelip Resulullah'ın halifesine biat etmesi gerekiyor!

- Hangi halife? Resulullah'ın (s.a.a) halifesi ve Müslümanların imamı burada; babam Resulullah'ın cenazesini gusül ve kefenle meşgul...

Ömer yine öfkeyle bağırdı:

- Müslümanlar Ebu Bekir'e biat ettiler, ona değil!... Aç kapıyı, yakarım yoksa!...

Bu sırada oradakilerden biri:

- Kapının arkasındaki Fatıma'dır... Resulullah'ın (s.a.a) kızı... Ne dediğinin farkında mısın sen?! Hem, Resulullah'ın evi burası!... dedi Ömer'e. Fakat Ömer aldırıyordu bile:

- İçeride kim olursa olsun, ateşe vereceğim bu evi eğer dışarıya çıkmazsanız!

Yakılabilecek bir şeyler toplatıp kapının önüne yığıldı Ömer... Çok geçmeden Resulullah'ın (s.a.a) evinin kapısından dumanlar yükselmeye başladı.

Sen, hâlâ kapının arkasında durmuş, onu hidayete çalışıyordun.

Kulaklarını kendi elleriyle tıkamış birine sesini nasıl duyurabilirsin anne?! Hayrı, şerri, peygamberlik ve imameti ona nasıl anlatabilirsin ki?!

O sırada içeride, dedem Resulullah'ın (s.a.a) yakın ashabından birkaç kişi daha vardı. Ama Peygamber'in evini müdafaa hususunda senden öne geçme saygısızlığı göstermeyecek kadar da edepliyidiler.

Ömer, dedem Resulullah'ın eviyle birlikte seni ve onları yakıyordu şimdi.

Sen, nübüvvetle velâyeti birbirine bağlayan halkaydın anne; Peygamber'le vasisi arasındaki en yüce ve en mükemmel bağlantı.

O sırada kapının arkasındakinin, Resulullah'ın sevgili kızı biricik Fatıma'sı ve vücudunun parçası olduğunu bilmeyen yoktu.

“Fatıma vücudumun bir parçasıdır benim; onu inciten beni incitmiş olur, beni inciten de Allah'ı!” hadisini duymayan hiç kimse yoktu en azından Medine'deki Müslümanlar arasında...

Buna rağmen... Evet, buna rağmen... Ateş iyice yükselince Ömer, oradakilerin gözleri önünde, var gücüyle bir tekme savurdu kapıya...

Hamileydin anne...

O sıradaki can alan feryadını unutmam mümkün değil...

O şiddetli darbeyle; kapıyla duvar arasında kalıvermişti!...

Aşura'yla korkutma beni anne! Kerbelâ'yla avutma beni... Aşura burası işte... O gün en büyük Aşura'ydı anne.. Ve de dedemin evi en büyük Kerbelâ...

Eğer bugün birileri kalkıp da Peygamber'in cenazesi henüz soğumamışken onun evini ateşe verip kızına saldırabiliyorsa, onun manevî çocukları da yarın elbette ki Peygamber'in çocuklarına saldırabilecek ve Resulullah'ın evlâtlarını Kerbelâ'da katledip, çadırlarını ateşe verecektir anne...

Yarınları, dünlerin ve bugünlerin doğurduğunu bilmiyor değilim ben...

Kardeşim Hüseyin'e Kerbelâ'da çekilecek kılıçların “Sakîfe atölyesi”nde yapıldığını ve o kılıçlara Sakîfe'de çifte su verildiğini biliyorum ben. Sa'd oğlu Ömer'in Kerbelâ'daki Karargâhının temelleri de Sakîfe'de atılmış olmadı mı?!

Eğer bugün “Ali” yalnız bırakılmamış olsaydı kardeşim Hüseyin Kerbelâ'da yalnız kalır mıydı anne?!

Hüseyin, Kerbelâ'da kendisine kılıç çekenlere Resulullah'ın (s.a.a) evlâdı, cennet gençlerinin efendisi olduğunu anlatmaya çalışıyordu ayetler, hadislerle... Halbuki sen bizzat Peygamber'in evinde ve onun Medineli komşularının gözleri önünde böylesine saldırıya uğramaktasın “ashap-ı güzide” tarafından!...

Peygamber'in evinde, Peygamber'in kızına saldırmak mı daha zor, Kerbelâ çöllerinde Peygamber'in torunlarına mı?

Ve, hangisinin suçu daha ağır sence?...

Ah anne!... Kerbelâ'da hiçbir kadın duvarla kapı arasında kalıp çocuk düşürmeyecek... Sen, kendin anlattın Kerbelâ'yı en ince ayrıntılarına kadar bize... En fazla; esir düşeceğimizi, kırbaçlanacağımızı, aç ve susuz bırakılacağımızı söyledin biz Ehl-i Beyt kadınlarının... Ama böğrümüze paslı çivi batmayacak hiçbirimizin...

Ah, anne! Seni güç belâ kapının arkasından çekip çıkarırlarken, kapıdaki kanlı çivileri gördüm ben... Ah! Gördüm...

Ağlamamamı isteme benden anne; ağlamak ne ki; ölüne yeridir bu acıya... Bin kez ölse insan, yeridir senin başına gelenlere... Ben hâlâ nasıl yaşayabildiğime şaşıyorum zaten!

Aşura'dan daha çetin bir gün olmadığını nasıl söylersin anne?

Aşura günü oklanan bebek altı aylıktı...

O gün senin düşürdüğün kardeşim Muhsin'se dünyaya bile gelmemiştii henüz...

O sırada can havliyle Fizze'nin kollarına nasıl yığıldığını ve acıyla inleyerek “Yardım et Fizze! Muhsin'im!.. Muhsinin'i öldürdüler...” dediğini gördüm ve duydum anne...

Bize sezdirmemeye çalıştın, ama ben oradaydım...

Ah... Dedem hayattayken bu evde biri sesini biraz yükseltecek olsa “Sesinizi yükseltmeyin” diye vahiy nazil olurdu hemen.

Eğer biri dedeme ismiyle hitap etse “Ona saygıyla seslenin...” emri gelirdi hemen...

Ve o gün... Ah!... Dedemin gusül verilmiş pâk naaşı henüz kurumamışken kapısını ateşe verdiler Resulullah'ın...

Aşura günü çadırları yakacak olan ateşlerin kavı, buradan alınmıştır işte...

Ah!... Bu mu olacaktı ümmetinin sana teşekkürü?!

Böyle mi ödenir karşılığı iyiliğin, Allah'ım?!

Annesinin derdini bilmeyen kıza kız evlâdı denir mi anne?!

O canhıraş feryadın arşı inlettğinde Kerbelâ'yı kapıyla duvar arasında gördüm ben anne...

Kerbelâ beni şaşırtmaz artık... Aşura günü esirler kervanına öncülük edebilmem için Rabb'im eğitmekte şimdiden beni... O günkü imtihanı kazanabilmem için... Ama....

Bu nasıl bir imtihan ki Allah'ım, eğitimi kendisinden daha zor?!

Kerbelâ'da düşman küfür ve şirkini apaçık ortaya koymakta, vahyi ve Kur'an'ı reddetmektedir. (19)

Ama bunlar “İslâm tehlikede” diyerek geldiler; “Bir fitne olmasından endişeleniyoruz” diyerek fitneyi kopardılar.

Bundan büyük fitne mi olurdu sahi?!

Hem... Bir fitne endişesi vardı da; Ali gibi bir yiğidi niçin hemen haberdar etmediniz bundan?!

Ve fitne diyerek fitneyi kopardılar, sapmayı başlattılar, zulmettiler... Bundan büyük fitne, bundan büyük sapma, bundan büyük zulüm mü olur?!

Bu ne saygısızlıktı böyle Resulullah'a?!

Naaşı henüz yerde kalmışken hem de....

Keşke bu kadarla tamamlansaydı... Dahası var...

Seni öyle yarı cansız bir hâlde yere serdikten sonra eve doluştular...

Kapısı vurulmadan, izin alınmadan, selâm verilmeden girilmesi haram olan eve. Haramiler gibi üşüşüverdiler tepemize...

Seni o hâlde gören babam dayanamadı; Hendek saldırısıyla atılıp bir hamlede Ömer'i tüy gibi tepesine kaldırdı... Yere vurdu. Boynundan yapışıp burnunu kumlarda iyice ezdikten sonra doğruldu, tepesine dikilip çöl aslanları gibi kükredi:

- Ey Sahhak'ın oğlu! Muhammed'i peygamberliğe seçen Allah'a yemin ederim ki sabır ve sükutla görevlendirilmiş olmasaydım, Allah Resulü ve Ehl-i Beyt'ine saygısızlığın ne demek olduğunu gösterirdim sana!

Ve babam, hışmının öfkesine yenilmemek için uzaklaştı ondan.

Ama... Yine de o... Ah.... Hatırlaması bile zor...

Utanmadı yine de.... Utanmadılar... Ömer, kölesi Kunfuz bin Hazae ve diğerleri, zorla biat ettirmek üzere camiye götürmek için babamın boğazına organ geçirdiler.

Güneş darağacında... Hakkın boynunda ip... Mazlumiyetin bundan ötesi var mı?!...

Sen dayanamadın yine. Ayağa kalkacak mecalin yoktu, ama imameti düşmanın pençesinde görmeye de takat getiremedi yüreğin...

O yaralı hâlinle kendini yerde sürüye sürüye güneşe ulaştın; babamın, o mazlum "Allah aslanı"nın eteğine yapıştın iki elinle:

- Ali'mi nereye götürüyorsunuz?! Bırakın onu! Kamçı mıydı, kılıcın kınımıydı, kabzası mıydı, bilemiyorum; Ömer o sırada elindeki bir cisimle kollarına ve yaralı böğrüne o kadar vurdu ki, babamın eteğini bırakıverdin gayri ihtiyari, kendinden geçip yığıldın oracıkta.

Ah... Biz çocuklar bir köşede durmuş, olan bitenleri izliyorduk korku ve şaşkınlıkla...

Bütün bu insanlar, daha düne kadar dedemle babama dost görünenlerdi...

Ah anne... O darbeler senin kollarınla böğürlerine değil, bizim minik yüreğimize iniyordu adetâ. Ama ne yapabilirdik ki?!

Babam da eli kolu bağlıydı zaten.

Sen kendinden geçmiştin. Babamı ite kaka camiye götürdüler. Yolda babam dedemin mezarına doğru dönüp şöyle haykırdı:

“Kardeşim! Bu ümmet musallat oldu bize! Beni öldürmek istiyorlar!”

Ah... İsrailoğulları’nın ahitlerini çiğneyip dinden dönmeleri karşısında Hz. Harun’un, Hz. Musa’ya söylediği cümlenin aynısıydı bu!

Kim bilir, kardeşi Resulullah’la (s.a.a) dertleşirken, aynı zamanda Yahudilerle Sâmiri olayını da hatırlatmak istemişti belki de bu ümmete...

Belki de Allah Resulü’nün (s.a.a) şu hadisini hatırlatmak istemişti insanlara:

“Ya Ali! Harun Musa’ya ne menziledeyse -ki kardeşi ve vasisiydi- sen de bana o menziledesin; sadece şu farkla ki, benden sonra peygamber yok!”

Camiye gittiklerinde Ömer Ebu Bekir’in önünde babama:

- Ali! dedi, Ebu Bekir’e biat et!

- Etmezsem ne olur?

- Boynunu vururum!

Babam başını dikti korkusuzca:

- O zaman Allah’ın kulu ve Resulullah’ın kardeşini öldürmüş olursun!

- Allah’ın kulu, evet; ama Resulünün kardeşi, değil!

Babam, bunca alçalacaklarını tahmin etmiyor olmalı ki hayretle sordu:

- Yani Resulullah’ın (s.a.a) uhuvvet günü beni kendisine kardeş ilân ettiğini inkâr mı ediyorsun?

- Evet.

Ebu Bekir de aynı cevabı verdi:

- Biat et artık!

Babam başını salladı:

- Biat etmem!... Ben Sakîfe’de yoktum o sırada; ama siz, Peygamber’e Ensardan daha yakın olduğunuzu öne sürerek halifelîğe daha liyakatli olduğunuzu söylemişsiniz orada... Eğer ölçü buysa, ben Peygamber’e hepinizden daha yakınım, o hâlde sizin bana biat etmeniz gerekir! Allah’tan korkuyorsanız, insafı elden bırakmazsınız!

Hiçbirinin diyecek bir sözü yoktu buna.

Ama Ömer:

- Biat etmelisin... Biat etmedikçe yakarı bırakmayız! dedi.

Babam, Ömer'e dönüp:

- Hilâfet düğümünü bugün Ebu Bekir için iyice sıkıyorsun ki yarın bu düğümü sana açsın. İyi sağ bunu, bu süttten sana da pay var! Allah'a yemin ederim ki siz gasıplara biat etmem ben.

Ah anne... Kendine gelir gelmez, ilk işin babamı sormak oldu, Fizze'den:

- Ali Nerede?

Fizze, babamın camiye götürüldüğünü söyledi.

O hâlinle camiye kadar nasıl yürüyebildiğini hâlâ anlamış değilim; babamı onların pençesinde ve kılıçla tehdit edilir hâlde görünce haykırdın:

- Ey Ebu Bekir! Amcamın oğlunun yakasını bırakmazsan vallahi başımı açar, yakamı yırtar, hepinizi Allah'a şikâyet ederim! Allah'a yemin ederim ki ne ben Salih'in devesinden daha değersizim Allah katında, ne de evlâtlarım!

Herkes dehşete kapıldı... Sen ellerini semaya açıp lânetleyecek olursan neler olacağını bilmeyen bir Müslüman yoktu Medine'de. "Fatıma'yı inciten beni, beni inciten de Allah'ı incitmiş olur" buyurmamış mıydı dedem?!

Ya lânetleseydin?!

Ah anne... Keşke lânetleseydin...

Babam da razı olmadı lânetlemene. Selman'ı çağırdı:

- Git, engelle, sakinleştir Fatıma'yı.... Eğer lânetlerse...

Selman telâşla koşup sana geldi:

- Ey Resulullah'ın (s.a.a) kızı, öfkelenmeyin.... Lânetlemeyin sakın... Allah Teala babanızı rahmet için görevlendirmişti... Sen ağlayarak haykırdın:

- Ama... Ali'yi; Allah'ın hak halifesini öldürmek istiyorlar baksana!

Geçici de olsa, bıraktılar babamı. Ve sen, babamı onlardan almadıkça eve gelmedin. Ama ne gelişti o... Ruhun ve vücudun yaralar içinde...

Ve senin o sırada hangi güçle ayakta durabildiğine hâlâ şaşıyorum ben...

Sen Ali'den daha yorgun; Ali de senden... Sen Ali'den daha mazlum, Ali de senden...

Birlikte eve geldiniz... Ama ne gelişti o...

Kırık dökük olmuş, parçalanmış bir gemi limana nasıl yanaşırsa öyle...

Bir elin böğründe... Kolların ve yüzün mosmor...

Ve babam... Kendisini kurdun kucağına atan bir sürünün çobanı gibi üzgün, rahatsız, ama bir o kadar da çaresiz...

Ah, anne... Sen de kabul edersin ki Aşura ne kadar dehşetli de olsa bundan daha dehşetli değildir...

Kerbelâ'nın acıları hiç kalır bu acıların yanında anne...

Şimdi belli etmemeye çalışsan da, sana gusül verirken yüzünü, kollarını ve böğrünü görecektim babam...

İşte ondan sonra her günü bin Aşura demektir babamın...

(1) - Nur'ul-Ebsar, s. 72.

(2) - Yenabi'ul-Mevedde, s. 133.

(3) - Miftah'ün-Necat, s. 66.

(4) - Kunuz'ül-Hakaik, s. 188. Bir başka rivayette de şöyle geçer: “Senin konumun, tıpkı Kâbe gibi tavaf edilendir, tavaf eden değil.”

(5) - Yunabi'ul-Mevedde, s. 55.

(6) - Yunabi'ul-Mevedde, s. 445.

(7) - Hulyet'ül-Evliya, c.1, s. 66.

(8) - Sahih-i Buharî, c: 1

(9) - Taberî, c. 3, s. 195, Farsça terc.

(10) - Bu olay, Sahih-i Buharî'de beş yerde geçmektedir.

(11) - Necm Suresi, 3-4.

(12) - Beyt'ül-Ahzan.

(13) - Maktel-i Harezmi.

(14) - Bihar'ul-Envar, c. 10.

(15) - Nitekim Hz. Ali (a.s), Hz. Resulullah'ın (s.a.a) mübarek naaşının gusül, kefen ve defin işlerini tamamladıktan sonra Hz. Fatıma ve Hasan ile Hüseyin'i de yanına alarak biat için Medinelilerin kapısını teker teker çaldığında genellikle; "Ebu Bekir'e biat etmiş olduk artık... Eğer sen daha önce isteseydin, vallahi sana biat ederdik..." şeklinde cevaplar alınca; "Süphanallah! O sırada Resulullah'ın cenazesini gusül ve kefenle meşgul değil miydin ben?! Ben de onlar gibi, Resulullah'ın cenazesini yerde bırakıp biat mi toplasaydım yani?! Allah'a sığınırım böyle bir amelden!" buyurmuştu.

Bkz: İbn-i Ebi'l-Hadid, Şerh-i Nehc'ül-Belâga, c. 2, s. 5; el-Gadir, c. 8 ve el-İmame Ve's-Siyase, c. 1, s. 12-13.

(16) - Bkz: İmam Ahmed, Hasâis, Sakîfe olayı, Mısır bas. s. 24.

(17) - Ensâb'ul Eşrâf, s. 582 ve Zindegani-yi Fatime-yi Zehra, Dr. Şehidî, s. 108.

(18) - Bu olayla ilgili geniş bilgi için Ehl-i Sünnet kaynaklarına bkz: er-Riyaz'un-Nazıra, Tarih-i Hamîs ve İbn-i Ebi'l-Hadid'den rivayetle Cevherî. Yakubî, bu olayda Hz. Ali'nin kıyasıya kendisini müdafaa ettiğini ve kılıcının kırıldığını yazar. Bkz: Yakubî Tarihi, c. 2, s. 105.

(19) - Ne bir vahiy geldi, ne bir haber; Haşimoğulları saltanatla oynadı, hepsi bu kadar. (Yezid'in şiirinden)

9. Bölüm

Bir gün, Fedek'in elinizden alındığı haberi geldi ansızın... Hilâfetin gasp edilişinin acısını henüz yaşamış bulunan sizin için bu ikinci acının ne kadar ağır olduğunu fark etmemek mümkün değildi.

Oradaki adamlarınızdan biri bir gün gelip:

"Halife bizi oradan çıkarıp kendi adamlarını yerleştirdi!" dedi.

Siz hastaydınız, yataktan kalkacak gücünüz yoktu. Renginiz benziniz sararıp solmuştu; elleriniz titremekteydi hâlâ. Gözlerinizde fer kalmamış, iyice çukura inmiş, etrafında mor halkalar oluşmuştu...

Ömer'in tekmesiyle kaburgalarınızın parçalandığı o lahzada:

"Fizze... Yandım! Yetiş!..." diye inlediğinizde her şeyi anlamış, bebeğinizi düşürdüğünüzü sezmiştim. Olmaması gereken o felâket vuku bulmuştu bir tekmeyle...

Ve Fedek'in haberi geliyordu şimdi; acı üstüne acı, tekme üstüne tekme...

Siz o hasta hâlinizle doğrulup:

“Niçin?!” diye sormuştunuz, duyduğuna inanmamanın şaşkınlığıyla.

Bilemiyorum... Aldılar Fedek'i elimizden! Hükümet el koydu. Fedek'imizi de gasp ettiler...

Ama... Niçin?!

Bu “niçin” in cevabı yoktu işte. Fedek'te çalışan adamlarınız bir tarafa, halifenin de bu “niçin”e verecek bir cevabı olmadığından emindim.

Evinizde hiçbir karşılık beklemeden hizmetinizi gören ben bile biliyorum ki Fedek, Medine civarındaki küçük köylerden biridir. Medine'den iki üç günlük bir uzaklıkta... Hicretin yedinci yılına kadar bu bağ Yahudilerin elindeydi. Yedinci yıl Müslümanlar büyük bir güce kavuşunca Yahudiler korkuya kapılmış ve işi barışçıl yollarla halletmeye karar vererek Fedek hurmalığını babanız Hz. Resulullah efendimize (s.a.a) hediye etmişlerdi.

Böylece İslâm kuvvetlerinden aman dilemiş oluyorlardı...

Peygamber-i Ekrem (s.a.a) bu bağ almış ve “Akrobaya hakkını ver...”(1) ayet-i kerimesiyle Allah Teala'nın sarîh buyruğuna istinaden Fedek'i size bağışlamıştı.

Bu gerçeği inkâr edecek hiç kimse yoktur Medine'de.

Sevgili babanız irtihalinden önce bütün Müslümanları toplayıp “Fedek kimindir?” diye soracak olursa; “Fatıma'nındır.” demeyecek, bundan habersiz olduğunu söyleyecek bir tek Müslüman bulunmazdı Medine'de.

Buna Rağmen, şimdi ağızlara niçin mühür vurulduğunu ve niçin kimsenin bu gerçeği söyleyip şahadette bulunmaya yanaşmadığını bir türlü anlayamıyorum.

O bağın ürününü her yıl kendilerine bağışladığınız onca fakir ve yoksuldan biri çıkıp söylese bari bunu!... Ama nerede?!... Babanız Resulullah'la (s.a.a) birlikte halkın imanı da öldü âdetâ; o imanın yerini korku, dehşet ve dünya sevgisi aldı göz açıp kapayıncaya kadar.

O hasta ve yaralı hâlinizle güç belâ kalktınız yataktan.

Babanızın vefatından sonra mübarek alnınıza her gün bir kırışık eklenmekteydi. Ama bu hadise sizi öyle etkilemişti ki, ben bile şaşırdım.

Beni affedin hanımım... Ey değerli hatun... Kendi aklımca; “Şu Fedek dediğin nedir ki, hanımım, Zehra-yı Merziyye bu kadar üzülüyor onun için?!” demekteydim.

Varsın gasp etsinlerdi...

Fedek oldukça değerli ve geliri bir hayli yüksek bir mülktü, evet ama, dünyaya sırt çevirip bekaya bel bağlamış Fatıma gibi birisi için ne değeri olabilirdi ki?!

Hem sonra; Fedek'ten siz şahsen hiçbir fayda sağlamıyordunuz ki!

Fedek sizin mülkünüz olduğu hâlde, evinizin taşı toprağı fakirlikle yoğrulmuştu sanki. Fedek sizindi, ama çoğu kez bir arpa ekmeğı bile bulunmuyordu sofranızda. Fedek sizin mülkünüzdü, ama nice günler ocağınızdan duman tütmezdi, bilirim...

Canlar feda olası kocanız, o değerli alim ve yiğit zahit Ali, Fedek'in yıllık mahsul gelirini, binlerce dinarı bir saatte fakir fukaraya dağıtır, bomboş eller ve aç mideyle gelirdi eve...

O hâlde sizi o hasta ve yaralı hâlinizle yataktan kaldırıp Ebu Bekir'e kadar götüren ne vardı şu Fedek olayında?!

Bunun sırrını anlamakta gecikmedim. Ama bu evin hizmetkârı olan ben Fizze'nin bunu anlamış olması neyi değiştirirdi ki?! Halk anlayabilseydi olayı keşke... Hadi, bunların imanı olaylar fırtınasında şuradan buraya sürüklendi diyelim, ama ya akılları?! Akılları da mı yoktu şu insanların?!

Fedek sizin için bir “hurma bağı” veya “mülk” gibi anlamlar ifade etmiyordu asla!

Fedek, halifelik madalyonunun diğer yüzüydü...

Bu yüzdendir ki siz, halifelik gasp edilirken onu gasp edenlerin karşısına nasıl pervasızca dikildiyseniz, Fedek'in gasbına da aynı şiddet ve kararlılıkla karşı çıkıp var gücünüzle dikildiniz karşılarına.

Tıpkı hilâfet olayında olduğu gibi, Fedek olayında da “İslâm'dan sapma” olan bir “gasp” görüyordunuz siz.

Evet, Fedek demek halifelik demektir; halifelik de Fedek! Fedek, halifeliğin ekonomik boyutuymdu.

Halifelik de, Fedek'in siyasî boyutu...

Halifelikle Fedek'se İslâm'ın uygulanma imkânı demektir. Kur'an ve sünnetin ihyası demektir...

Peygamber'in mutahhar cenazesi henüz yerdeyken onun emirleri toprağı gömülebiliyorsa... Peygamber'in mezar-ı şerifinin daha rutubeti bile kurumamışken sünnet diri diri mezara gömülebiliyorsa... Her sapma ve her felâket “mümkün” demektir artık.

Ve İslâm, dört gün zarfında, halkın sırtında tersine geçirilmiş bir kaftana dönüştürülmüştü.

Sizi, dünya ve ahiret kadınlarının en ulusu olan Zehra-yı Merziyye'yi en çok üzen de buydu.

Hemen Ebu Bekir'e gidip öfkeyle şöyle dediniz:

- Fedek'in benim olduğunu ve babam Resulullah'ın (s.a.a) Allah'ın emri gereğince onu bana bağışlamış olduğunu biliyordun; buna rağmen niçin gasp ettin Fedek'i?

Ebu Bekir hiç istifini bozmadan:

- Şahidin var mı? diye sordu.

Ah! Neredesiniz Müslümanlar?!

Hakkında “Allah, ancak siz Ehl-i Beyt’ten her türlü günah, hata ve pisliği uzaklaştırmak ve sizi tertemiz kılmak ister.” ayeti inen ve sözü kesin güvenilir olup “hüccet” kabul edilen Fatıma-i Zehra’ya “şahit getir” diyorlar...

Ve bu, hakkında onca ayetlerin indiği Zehra-yı Merziyye’yi “yalan ithamı”yla suçlamak değil miydi?!

Sıdıyka-i Kübra, dünya ve ahiret kadınlarının ulusu, hakkında berin cennetleri müjdeleyen ayetlerin indiği, babasının “Ümmü Ebiha”sı, Allah Resulü’nün “teninin bir parçası”...

Ah! Ne olduysa babanız Hz. Resulullah’ın dünyadan göçmesinden sonra oldu işte...

Ümmet küstahlaşıverdi... Hırslar imanlara galebe çaldı. Münafıklar arsızlaşıverdi.

Salt “sahabe”lik “yıldız”la taltif edilirken, Hz. Resulullah’ın (s.a.a) Ehl-i Beyt’i ümmetin “şamar oğlanı” hâline getirildi...

Aman ya Rabb’im! Kıyamet bu mu yoksa?! Kim, kimden şahit istiyor Allah’ım?!

İki cihan serveri Hz. Resul-i Ekrem sizin hakkınızda:

“Allah Azze ve Celle, kızım Fatıma’yla evlâtlarını ve onları gerçekten sevenleri cehennem ateşinden uzak tutmuş, bu nedenle de ona “Fatıma” adını vermiştir...” diye buyururken, Resulullah’ın halifesi olduğunu iddia eden kimse sizin sözünüze ancak şahit getirebilmeniz hâlinde inanabileceğini söyleyebiliyor...

Hz. Resulullah’ın (s.a.a) sarıh buyruğuna göre “öfkesi Allah’ın öfkesi, rızası Allah’ın rızası olan Fatıma”, sözünün doğruluğunu ispatlayabilmek için şahit getirsin öyle mi?!...

Küstahlaşmanın haddi hududu var mıdır?! Hele cehaletin hortladığı yerde?!...

Ama siz, hiçbir şey demediniz, kabul ettiniz şahit getirmeyi... Sabır ve tahammül örneğiydiniz çünkü siz. Ve meselenin aslını biliyordunuz.

- Peki, dediniz, şahit getireceğim!

Ve Ali’yi (a.s) şahit götürdünüz. Yaradılışın şahidini... Hayatı boyunca Allah’ın rızasından başka rızayı aklından dahi geçirmemiş olan Allah’ın aslanını...

İlim şehrinin kapısını...

Resulullah’ın (s.a.a) “kardeşim” dediğini...

Evliyalar şahını...

Ama o, yine aynı küstahlıkla:

- Yetmez! dedi. Bir kişi yetmez!

Eyvahlar olsun! İslâm'ın vay başına gelenlere bundan böyle!

Allah Resulü'nün (s.a.a) şu buyruğunu defalarca duymuş olanlardan biri de bizzat Ebu Bekir değil miydi sanki:

“Ey Müslümanlar! Bilmiş olun ki hak daima Ali'yle ve Ali de daima hakla beraberdir. Hak Ali'nin etrafında döner, Ali'nin ardından gider; Ali nerede olursa, hak oradadır.”

Allah Resulü'nün (s.a.a) sarîh nassı değil miydi bu?! Resulullah'ın (s.a.a) hayatta bulunduğu yıllarda bu hadis-i şerifi niçin o kadar sık tekrarladığını şimdi anlıyorum...

Ali'nin sözü “doğru hüküm”, Ali'nin yargısı “adalet”tir ve ona uyulması gerekir demek değil miydi bu?!

Ah!... Resulullah'ın Ehl-i Beyt'i, ondan sonra bu kadar mı horlanacak; şunun bunun oyuncağı hâline mi getirilecekti böyle Allah'ım?!!

Hâlife, karşısında su bulunduğu hâlde teyemmüm edecek toprak arıyordu işte... O teyemmümle kılana da, kılınana da yazık...

Ali'ye de böyle hakaret edilmesine çok gücenmiş, ama yine de “sabretmeye” söz verdiğiniz için bir başka şahit getirmiştiniz:

İkinci şahidiniz Ümmü Eymen, şahadette bulunmadan önce:

- Sen, bir meseleyi bizzat itiraf etmeden şahadette bulunmam ben! dedi Ebu Bekir'e.

- Ne itirafı? Maksudın ne?!

- Peygamberimizin benim hakkımdaki meşhur hadisini duymuşsundur; onun “Ümmü Eymen cennet kadınlarındandır” buyurduğunu kabul ediyor musun?!

Ebu Bekir başını salladı, yanındaki adamları da onu taklit ettiler:

- Evet, evet; ben de duydum, Resulullah'tan bunu... Hepimiz duymuşuz bunu!

- Pekâlâ!... O hâlde iyi dinle! Ben, cennet kadınlarından Ümmü Eymen, “... Akrabaya hakkını ver...”(2) ayeti nazil olunca Hz. Resulullah'ın (s.a.a) Fedek'i Hz. Fatıma'ya verdiği şahadet ederim!

Halife meseleye bundan fazla karşı çıkamayacağını anlamıştı, verecek cevabı da kalmamıştı artık. İster istemez omuzlarını salladı:

- İyi, peki! Fedek senindir!

Ve sen, karşındakileri çok iyi tanıdığından bu söze güvenilemeyeceğini çok iyi biliyordun, bu nedenle:

- O hâlde yaz bunu! dedin.

Halife afallayarak:

- Kağıda ne lüzum var canım? dediyse de sen ısrar ettin:

- Yaz!

Ve Halife; “Fedek Resulullah’ın (s.a.a) kızı Fatıma-i Zehra’nındır.” diye yazıp mühürledi.

Bitti mi?

Hayır...

O esnada Ömer girdi içeri:

- Neler oluyor burada?!

- Hiç... Fatıma’nın olan Fedek’e el koymuştuk; şahit getirdi, ben de geri verdim.

Ömer o yazılı metni alıp yırttı ve ümitlerinizle beraber attı...

Ah!... Keşke ben olsaydım kalbinizin yerine sinenizde; ve ben bölünseydim bin parçaya!... Keşke o esnada Resulullah’ın kızı olmasaydınız; Fatıma olmasaydınız; bunca sevilen olmasaydınız!... Tepeden tırnağa yanıp yakılmazdım o zaman...

Gözlerinizin doluvermesi, boynunuzun çaresizlikle bükülürmesi ve susmanız.

Ah, o susmanız yok mu? Yürekləri dağlayan...

Müminlerin Emiri, Allah’ın aslanı Ali (a.s), dağların dayanamayacağı bir dertle derin bir ah çekti; kaşları hafifçe çatıldı:

- Niçin yaptın bunu?

- Şahidiniz az! Daha fazla şahit getirmeniz gerekir!

İmam Ali, Ebu Bekir’e döndü:

- Eğer birinin elinde bir mülk olur da ben onun bana ait olduğunu iddia edersem, benim mi şahit getirmemi istersiniz, yoksa o mülkü elinde bulunduranın mı?

Ebu Bekir cevap verdi:

- İslâm hükmüne göre, iddiada bulunan şahsın şahit getirerek iddiasını ispatlaması gerekir.

- O hâlde niçin Fatıma’dan şahit istiyorsunuz? Fedek öteden beri onun mülkiyetinde değil miydi?

Ebu Bekir, İmam’ın bu sözüne verecek cevap bulamamıştı. Susuyordu. Ama Ömer yine küstahça atıldı:

- Bu lafları bırak Ali! Fedek’i size geri vermeyeceğiz, bilmiş olun!

İmam Ali, dağları andıran o inanılmaz sabır ve soğukkanlılığıyla bir ah daha çekerek şu ayetleri tilâvet etti:

- “İnna lillah ve inna ileyhi raciun = Hepimiz Allah’tanız ve sonunda herkes O’na dönecektir. Pek yakında zalimler nasıl bir inkılaba uğrayıp devrildiklerini anlayacaklardır...”

İslâm’ın bekası için Ali’nin kendi şahsına yönelik bütün bu zulümlere göğüs germekle görevlendirilmiş olduğunu ve bu hususta Hz. Resulullah’a (s.a.a) söz verdiğini onlar da biliyordu mutlaka...

Yoksa, Allah’ın aslanı Aliyy-i Murtaza’nın karşısında bu küstahlıklarda bulunulabilmesi mümkün müydü sahi?!

Ah, hanımım! Eve döndüğünüzde ne kadar da ağladınız... Ev, hüznün yuvasına dönüşmüştü. Bunca zulüm ve cefadan Allah’a sığınıyor, size bu zulümleri reva görenleri sevgili babanız Hz. Resulullah’a şikâyet ediyordunuz.

Ani bir kararla doğruldunuz, camiye gidip orada her şeyi halka anlatacağınızı söylediniz.

Tehlikeli bir karardı bu.

Ama her mazlumun da son çaresi gerçekten...

Hiç olmazsa zulme uğradığını haykırıp insanlara duyurabilmek...

Böylece insanlara; bu kulağı sağır ve dilleri mühürlenmiş cemaate hücceti tamamlayacak, mahşer günü Allah’ın huzuruna çıkarıldıklarında “Biz bilmiyorduk... Haberimiz yoktu böyle bir şeyden...” diyemeyeceklerdi.

Bilmeyenler bilecek, bilip de susanlar silkinecekti en azından...

Ama... Velâyet güneşi evinde hapsedilmişse gecenin karanlığı hangi şafakla sökölüp parçalanabilirdi ki?!

Siz, yine de üzerinize düşeni yaptınız; Allah da öyle buyurmamış mıydı babanıza: “... Sen, üzerine düşeni tebliğle sorumlusun...”

Haber kısa zamanda bütün şehirde yayıldı, Medine âdeta yeniden canlanmış gibiydi:

- Fatıma camiye gelip konuşacaktı!

- Resulullah’ın (s.a.a) kızı neler söyleyecek acaba?!

- Halifelîğın gasbıyla ilgili olabilir...

- Belki de Fedek'in gasbıyla ilgilidir...

- Hadi, camiye gidelim!...

Cami göz açıp kapayıncaya kadar tıklım tıklım dolmuştu. Muhacirler ile Ensar âdetâ yarışmadaydı. Resulullah'ın (s.a.a) kızını görebilmeleri için babalar yavrularını omuzlarına almışlardı. İğne atılsa yere düşmeyecek bir kalabalık... Mescid'ün-Nebi'nin duvarları yıkılacak gibi neredeyse...

Halife, durumu engelleyerek herhangi bir itiraza muhatap olup halkın öfkesini daha fazla üzerine çekmemek için adamlarını caminin çeşitli noktalarına yerleştirmiş, kendisi de sesini çıkarmaksızın bir köşeye oturmuştu.

Ah! Ey gözler nuru, Resulullah'ın (s.a.a) biricik yadigârı! Görülmemiş bir metanet ve vakarla çıktınız evden. Yürüyüşünüz nasıl da andırıyordu babanız Resulullah'ı (s.a.a)... On dördlük aydı sanki semalarda süzülen... Herkes size bakıyor; “Tıpkı Resulullah...” diyordu ardınızdan “Tıpkı babası... Yürüyüşü bile tıpatıp onu andırmada...”

Haşimî kadınları gecenin karanlığında parlayan yıldızlar gibi etrafınızı sarmış, aya eşlik eden yıldızlar kervanı misali sizinle camiye gelmişlerdi.

Ah! Resulullah (s.a.a) yeniden dünyaya gelmişti sanki!

O ne vakardı öyle?!...

Siz camiden içeri girer girmez sesler kesildi, nefesler kesildi... Sizin emrinizle gerilen perdenin arkasında oturdunuz. Bir süre hiçbir şey söylemeden sustunuz öylece... Ne suskunluk hem... Dünyalar dolusu sözler vardı o suskunluğunuzda. Bu suskunluğun feryadını duyabilecek gönül kulağı olanlar dayanamayıp ağlamaya başladılar. Mescid'ün-Nebi hıçkırıklarla sarsılıyordu şimdi.

Hançerenizde düğümlenen yumruk, gözyaşlarından başka şeyle çözülecek gibi değildi...

Siz de ağlamaya başlayınca camide velvele koptu. Ağlamamak elde değildi artık.

Bütün bir cami ağlıyordu şimdi.

Ve sonra sustunuz... Yangını körükleyen, merakları kamçıl原因an acı bir suskunluk...

Ve konuşmaya başladınız:

“Bismillahirrahmanirrahim.

Verdiği nimetler için hamd ve sena Allah'a... Verdiği ilhama şükürler olsun. Öteden beri vergeldiklerine hamedederiz.

İnsanoğlunu sürekli kuşatan ve sürekli Rabb’inden ona lütuf olunagelen nimetler için şükürler olsun...

O’nun nimetleri sayıya gelmez, hakkıyla şükredilemez, ebediyete kadar insan havsalasına sığamaz, kühüne ulaşamaz.

İnsanlara; nimetlerin devamını ve artmasını istemeleri için şükretmelerini öğretti.

Yarattıklarına nimetlerini arttırarak onların şükürlerini arttırmalarına yol açtı; duayı nimetlerin artışına vesile kıldı.

Ve ben “Lâ ilâhe illallah” diyerek Allah’tan başka ilâh olmadığına ve O’na hiçbir ortak koşulamayacağına şahadet ederim.

Tevili ihlâs olan, yürekleri kendisine bağlayan, düşüncelere ışık tutan sözdür bu.

Öyle bir Rab’dır ki O, gözler O’nu göremez; diller O’nu vasfedemez.

Ne düşünce, ne de hayal kanatlarının O’nun zatının idrakine ulaşabilmesi mümkün değildir.

Varlıkları yarattı, onlardan önce herhangi bir yaratılmış varolmaksızın; kudret ve meşiyeti sayesinde var etti onları, hiçbir kalıp veya benzerinden faydalanmaksızın. Bu yaratışta ne bir fayda vardı O’na, ne de herhangi bir ihtiyacı... Ancak hikmetini tespit ve yarattıklarını O’na ibadete yöneltip gücünü izhar etmek, insanlara ubudiyetinin yolunu göstermek ve çağrısıyla onlara izzet ve şeref kazandırabilmek için yarattı onları.

Kulları, O’nun hışım, azap ve intikamından çekinerek yine O’nun rahmet cennetlerine sığınsınlar diye itaat ve teslimiyete karşılık sevap, günaha karşılık da ceza ve azap verdi.

Babam Muhammed’in, Allah’ın kulu ve elçisi olduğuna şahadet ederim.

Ve Rabb’ul-âlemîn, insanlara elçi olarak göndermeden önce seçti onu; yaratmadan önce elçiliği için aday kıldı onu, peygamber olarak göndermeden (bi’set) önce seçti ve üstün kıldı onu.

Yaratılmışlar henüz gayb âleminde gizli iken; yokluk sınırlarının köşe bucaklarında korku, dehşet ve zulmet içinde yüzmekteyken...

İşlerin nereye varacağına, neyin nasıl olacağına ve mukadderat menzillerinin durumuna tamamen vâkıf bulunan Allah Azze ve Celle, tanrılık işini tamamlayabilmek için onu (Hz. Muhammed’i (s.a.a)) yarattı, böylece verdiği kesin hükmü imzalamış ve kesin mukadderatını iyiden iyiye pekiştirmiş oldu.

Derken, Muhammed (s.a.a) elçilikle görevlendirilince türlü türlü ümmetler buldu karşısında; çeşitli dinlere ayrılmış, kimi ateşin karşısında diz çökmüş, kimi putlara karşı eğilmiş, şu veya bu şekilde “Allah’ı inkâr tuzağı”na yakalanıverip gitmiş...

Derken, Allah Azze ve Celle, Muhammed’le (s.a.a) karanlıkları aydınlığa çıkardı; şüphe karanlıklarını yüreklerden gideriverdi, gözlere ve gönüllere engel olan kara bulutları sürüp götürdü.

Peygamber, insanları hidayet etmeye başladı; yanlışlar ve sapmalardan kurtardı onları; sararmış gözlerine basiret nuru serpti; sağlam ve dosdoğru dine yöneltti onları; doğru yola, Sırat-ı Müstakim’e çağırdı hepsini.

Derken, Allah Teala merhametin şefkat dolu elleriyle ve bizzat onun kendi rızası ve kendi kararıyla katına aldı onu.

Muhammed (s.a.a) dünyanın şerlerinden amandadır şimdi; iyilik melekleri dört bir yanını sarmış, bağışlayıcı Rabb’ul-âlemîn’in rıza ve hoşnutluğu ona gölge salmış, Cebbar Allah’a komşulukla şereflenmiştir.

Allah’ın selâmı babam Muhammed’e olsun; O’nun peygamberine, O’nun vahyinin güvenli eminine; O’nun seçtiği, O’nun gönderdiği ve O’nun rızası demek olan o sevgili kuluna...

Allah’ın selâm, rahmet ve bereketi babama...”

Zaman durmuş gibiydi. Mescid’ün-Nebi’de çıt yoktu. İnsanlar nefes almıyordu sanki.

Ve siz, hanımım... Bu dünyada değildiniz âdeti, kimseyi görmüyor gibiydiniz o sırada.

Arştaydınız sanki o an...

Allah’ı ve Resul’ünü övdünüz, onları anlattıktan sonra tekrar yeryüzüne döndünüz âdeti... Camiye... Babanızın Mescidine... Halkın arasında, onlarla konuşuyordunuz yine şimdi:

“...Siz, ey Allah’ın kulları...

Sizler Allah’ın emir ve yasaklarının uygulanması için ahitte bulunmuş merciler, muhafızlar ve sancaktarlarsınız; O’nun emirlerini bizzat kendinize tebliğle sorumlusunuz, O’nun kendi üzerinizdeki emirleri, vahyinin bekçilerisiniz; diğer ümmetlere de O’nun tebliğcilerisiniz siz.

Hakk’ın yönetim sorumlusu, sizlerle daha önce gerçekleştirdiği biatle aranızdadır şimdi.

Sizlere Allah’ın “Konuşan Kur’an”ı”nı emanet ve yadigâr bırakmıştır; dosdoğru Kur’an’ı, ışıyıp duran nuru, sönmeyen ışığı...

Delilleri apaçık, batınları besbelli bir kitap; zahirleri sürekli tecelli hâlinde, izleyicileri onunla övünmede, başka ümmetler ona gıpta etmede.

Öyle bir kitap ki, ona uymak razılığa yöneltir insanı; onu can kulağıyla dinlemek kurtuluşu armağan eder insana; Allah’ın nurlu hüccetleri onunla tanınır bilinir.

Farzlar, vacipler, haramlar, burhanlar, deliller, faziletler, güzel şeyler, ruhsatlar, lütuflar, yetkiler, cevazlar, şariat kuralları, yazılı ve sözlü direktiflerin tamamı Kur’an’la tanınır bilinir.

Allah Teala sizleri şirkten temizlemek için imanı koydu.

Ve sizi kibir, gurur ve büyükleme duygusundan kurtarmak için namazı koydu.

Ve canınızı temizleyip rızınızı artırmak için de zekâtı emretti.

İhlâs ve samimiyetinizi ispatlayabilmeniz için de orucu, ve dininizde muhkem olmanız için hacı farz kıldı.

Ve kalplerinizin tanzimi için adaleti, ve milletin düzen ve disiplin bulup tefrika ve bölücülükten amanda kalması için de bizim imamet ve önderliğimizi size farz kıldı, biz Ehl-i Beyt'e itaat etmenizi emretti.

Ve cihadı, İslâm'ın şeref ve izzet vesilesi kıldı; sabrı da Hakk'ın rıza ve ödülünü kazanma vesilesi...

İnsanların iyiliğini “iyiliğe emretme” aslına bağladı.

Anne babaya iyiliği, cehennemden ateşinden koruyacak bir kalkan etti.

Akraba ve yakınlarla ilişkilerin artırılmasını nüfusun artması ve gücünüzün çoğalmasına vesile kıldı.

Kanların korunması için kisası; bağışlanma ve affedilme için nezir ve adakların yerine getirilmesini; alış verişte ölçü ve hakka riayet edilmesi için ölçü, tartı ve fiyat belirlenmesini; çirkin ve iğrenç işlerden uzak durulması için şarap içilmesinin yasaklanmasını; Allah Teala'nın gazabına uğranılmaması için iftira ve töhmetten uzak durmayı; iffet kazanabilmek için de hırsızlığın haram edilmesini vesile kıldı sizlere...

Tek tanrı inancında samimî olunması için şirki haram kıldı.

O hâlde Allah'a karşı gereğince takvalı olun, İslâm'dan başka bir elbiseye bürünmüş olarak ölmeyin. Allah'ın emir ve yasaklarına uyun.

O'na itaat edin, bilin ki ancak düşünebilen kullar Allah'tan korkarlar.”

Cemaat hayret ve merakla can kulağı kesilmişti. Bu Fatıma'mıydı, yoksa edebiyat ve söz kalelerinin fatihi mi?! Bu ne fesahat, bu ne belâgattı böyle?! Hz. Resulullah'ın (s.a.a) Zehra'sı... Hitabe ustası... En mahir konuşmacılar ve en usta edebiyatçılar bile hayretler içinde kalmıştı şimdi. Resulullah'ın (s.a.a) Betül'ü, Tahire'si, Sıddıyka-i Kübrası...

Allah'ın sevgili Resulü'ne hediye ettiği sürekli kaynayıp coşan Kevser Fatıma...

Herkesi hayretler içinde bırakmıştı bu mükemmel hitabesiyle.

Çorak topraklardan farksız, o katılaşmış yüreklere nasıl da emsalsiz bir tohum serpmişti Zehra-yı Athar!

“Ey insanlar! Bilin ki ben Fatıma'yım! Babam, Muhammed'dir benim!

Özüm ve sözüm doğrudur; lafı eğip bükmem; ilk sözüm, son sözümle birdir!

Ne sözlerimde hata vardır, ne de işlerim ve davranışlarımda bir yanlışlık... Esasen hata ve günah uzak kılınmıştır bizden!

Aranızdan bir peygamber gönderildi size. Sizden biriydi o; zahmet ve sıkıntıya düşmenize gönlü elvermez, doğru yolu size göstermek ve sizi hidayet edebilmek için çırpınır dururdu. Müminlere karşı pek yumuşak, pek sevecendi.

Onun kim olduğunu araştırmak isteyenler görecektir ki, o benim babamdı, sizin kadınlarınızın değil! O, benim amca oğlumun kardeşiydi, sizin erkeklerinizin değil!

Ve bu, ne de güzel bir yakınlıktır doğrusu!

Derken o, elçilik vazifesini yerine getirdi; işe sizden başladı, müşriklerin uçurumundan çekip kurtardı sizi; tepelerine kılıçla indi onların, boyunlarını vurdu, nefeslerini kesti; en güzel dille, hikmet ve nasihat diliyle Allah’a davet etti onları.

O kadar putlarını kırdı, fikirlerini çürüttü ve düşüncelerini yerlere çalıp mağlup etti ki, sonunda müşriklerin birliği bozuldu, parçalandılar, hezimetten başka sığınacak yerleri kalmadı.

Gece, olanca karanlığıyla kaçtı o gelince; gündüzü getirdi o size. Onunla hak zahir oldu, besbelli gördünüz; şeytanların naraları kesiliverdi onun gelişle.

Nifak dikenleri çürüyüp toz oldu; küfür ve kötülük düğümleri kör mü kördü, ama onun hikmetli elleriyle açılıverdi; işte o zaman sizin diliniz açıldı, “lâ ilâhe illallah” diyebildiniz.

Bu sırada kof mu kof, yalnız mı yalnızdınız, ateşten bir uçurumun hemen yanı başındaydınız.

Bir hiçtiniz.

Hiçbir şeydiniz. Bir yudumluk su, bir tadımlık lokma gibiydiniz. Bu zaafınız, bencil ve egoist duyguları tahrik ediciydi. Henüz tutuşmadan sönmeyen bir kavdan farksızdı hâliniz. Gelip geçenlerin ayakları altında ezilen ayak takımıydınız. Hor ve hakirdiniz.

Pis ve kirli suları içiyordunuz, ağaçların yapraklarını yiyordunuz. Zelil, zavallı ve acınacak bir hâldeydiniz; her lahza birilerinin ayakları altında kalıp ezilivermekten korkuyordunuz.

Hâliniz bu iken, Allah Teala, babam Muhammed’i (s.a.a) göndererek kurtardı sizi.

Siz halkın elinden çekmediği kalmadı. Arapların eski kurtları ve Ehl-i Kitabın asileri pek eziyet etti ona.

Ne zaman savaş ateşini alevlendirseler, Allah Teala söndürüvermedeydi.

Ne zaman şeytanın boynuzları görünecek olsa ya da müşrikler ejderhası ağzını açsa, Peygamber, sevgili kardeşi Ali’yi gönderiverirdi ejderhanın ağzına!

Ve Ali, bu dev sıfatlı gaddar canavarların burnunu iyice ezip kin ve nefret ateşlerini, kılıcının suyuyla söndürmedikçe dönmezdi Resulullah’ın (s.a.a) yanına.

Ali, Allah aşkının deryasına dalmış bir kuldu, gece gündüz Allah’ın rızasını kazanabilme telâşındaydı; Allah Resulüne yakın mı yakındı.

O, Allah'ın yakın dostlarından ve mert mi mert kullarından oldu daima; Allah velilerinin piri ve seyyidi, sürekli çalışıp çabalayan, daima dirençli, daima iyiliksever, morali her zaman yerinde, yılmak nedir bilmez, yenilgiyi tatmaz, daima savaşa hazır, cihada canı gönülden amade.

Ama siz... O hengameler sırasında rahat yaşadınız, keyfinize baktınız ve feleğin çarkının bizim aleyhimize dönmeye başlayacağı zamanı beklediniz.

Evet, siz! Savaştan kaçan siz! Düşman, yüzünüzden ziyade sırtınızı gördü daima sizin; biz Ehl-i Beyt'in zayıf düşeceği bir anı beklediniz hep, bu fırsatı kollayıp durdunuz sinsice.

Tâ ki, babam vefat edinceye kadar... Beklediğiniz fırsat elinize geçmiş oldu böylece.

Allah Teala onu peygamberlerin evine, seçkinler yurduna yerleştirmeyi tercih etti.

Ve derken, sizdeki gizli nifak alâmetleri süratle aşikâr olmaya başladı, öz benliğinizin derinliklerinden kaynayıp coşuverdi, açığa çıktı nifakınız!

Din elbisesi sizler için eskimiş oldu artık; azgınlar ve sapmışların elebaşısı bülbül kesilip ötmeye başladı. Düne kadar zerrece değeri olmayan en karaktersizler, fırsatı ganimet sayıp meydanda at koşturur oldular.

Batıl, tam tepesinde yankılanmaya başladı.

Derken, şeytan ininden çıkarak hepinizi teker teker, adıyla çağırdı.

Bu çağrıya çoktan hazır olduğunuzu, ona koşarak geldiğinizi, her nevi hile ve kalleşliğe daha dünden amade bulunduğunuzu gördü.

Sizi yerinizden kaldırdı, ne kadar da kolay kalktığınızı gördü o zaman; sizi tahrik etti, ne kadar kolay tahrike kapıldığınızı gördü; kin ve nefret harmanlarınızı tutuşturdu, ne çabuk alevlendiğinizi gördü.

Böylece şeytanın azdırmasıyla, size ait olmayan bir deveye göz koydunuz, o deveyi başkasına ait çeşmeye sürdünüz.

Ne yaptığınızı biliyordunuz hem de!

Kasten, bilerek yapılan bir yanlış!

Üstelik Peygamber son nefeslerini verirken hem de!

Yaramız daha kapanmamış, Resulullah'ın (s.a.a) acısı daha sinemizden çıkmamış ve Allah Resulü'nün (s.a.a) mübarek naaşı henüz yerde kalmışken hem de!...

“Bir kargaşa çıkar korkusuyla hemen bir halife seçmeyi uygun bulduk” diyerek özür ve bahane getirdiniz. Yazıklar olsun size! Asıl şimdi fitne uçurumuna yuvarlanmış durumdasınız işte! Asıl kargaşayı kendiniz çıkardınız! Gerçekten de cehennem, kâfirleri çepeçevre kuşatmıştır.

Yazıklar olsun size!

Nasıl yaptınız bunu?!

Nasıl bu kadar alçalabildiniz?!

Ne yaptığınızın farkında mısınız?!

Nereye gittiğinizi biliyor musunuz?!

İşte, Allah'ın Kitabı aranızda! Her şey apaçık, her şey besbelli değil mi?!

Ahkâmı apaçık, nişaneleri parlamada, yasakları ve emirleri apaçık belli; ama siz ona sırt çevirdiniz; Allah'ın Kitabı'nı ayaklar altına attınız, çiğneyip geçtiniz!

Ondan kaçır mı oldunuz yoksa?! Ondan başkasının mı hükmünü kabul ediyorsunuz yoksa?!

Eyvahlar olsun! Zalimler, pek kötü bir alternatif seçtiler Kur'an'ın yerine!

“İslâm'dan başka din arayanın kabul edilmeyecektir, kıyamette ziyankârlardan olacaktır.”

Fitnelerin durgunlaşmasını dahi beklemediniz; hilâfetin yularını, daha sakinleştirmeden kendinize doğru çekmeye başladınız.

Fitne ateşini kendi ellerinizle tutuşturduunuz, alevlendirdikçe alevlendirdiniz. Saptırıcı şeytana kulak kesildiniz; Hakk'ın dinini ve O'nun seçtiği Resulü'nün sünnetini ortadan kaldırmaya ve Allah'ın nurunu söndürmeye azmettiniz! Sütün üzerindeki köpükleri alma bahanesiyle sütü bir içiştirte bitirdiniz; kimseciklere sezdirmemeye pek özen gösterdiniz. Sonra da utanmadan, kalabalık bir grubu da arkanıza alıp Peygamberinizin evine, onun Ehl-i Beyt'ine saldırdınız, çoluk çocuğuna hücum ettiniz!

Ama biz sabrettik yine. Boğazımıza hançer, böğrümüze mızrak saplanmışçasına -bir acı içinde bulunduğumuz hâlde- sesimizi çıkarmadık, tahammül ettik. Hatta işi öyle bir noktaya vardırırdınız ki, bize miras düşmeyeceğini zannettiniz. Cahiliyet dönemi hükmünü uyguladınız bize. Oysa inananlar için, Allah'ın hükmünden daha iyi hüküm olur mu?

Siz bunu bilmiyor değilsiniz. Biliyorsunuz! Güpegündüz parlayan güneşi bildiğiniz gibi biliyorsunuz ki, ben Peygamber'in kızıyım!

Ey Müslümanlar! Bana ait bir mirasın benden zorla alınması hak mıdır sahi?!

Ey Ebu Kuhafe'nin oğlu! Ey Ebu Bekir!

Sen babandan miras alabildiğin hâlde, benim babamdan miras alamayacağıma dair bir hüküm mü var Allah'ın Kur'an'ında?! Ne de kötü bir yenilik getirdin sen!

Allah'ın Kitabı'nı kasten ve bile bile mi görmezlikten geliyorsunuz, yoksa bilmeyerek mi?!

Kur'an-ı Kerim'in “Süleyman'a Davut'tan miras kaldı...” buyurduğunu bilmiyor musun sen sanki?!

Kur'an-ı Kerim, Zekeriya'yı anlatırken şöyle buyurmuyor mu: "Rabb'im! Benden ve Yakup soyundan miras alacak bir evlât bağışla bana!"

Yine Kur'an-ı Kerim şöyle buyurmuyor mu:

"Miras konusunda akrabalarınızla yakınlarınız, yabancılardan daha önce gelir"

Ya da:

"Evlâtlarınız hakkında Allah'ın size emri erkek evlâtların, kız evlâtların aldığından iki katı miras almasıdır."

Yine Kur'an şöyle buyurmuyor mu:

"Eğer birisi kendisinden sonra bir mal mülk bırakacak olursa, babası, annesi ve yakınları için gereğince vasiyette bulunsun, bu takva sahiplerinin hakkıdır."

Siz, benim, babamdan hiçbir miras ve fayda alamayacağımı mı sanmaktasınız şimdi?!

Yani Allah Teala sizlere mahsus bir ayet indirmiş ve babama bu hakkı tanımamış mı demek istiyorsunuz?!

Yoksa "iki ayrı din mensubu birbirinden miras alamaz, senin dinin babaninkinden ayrı" mı diyorsunuz bana?!

Yoksa Kur'an'ın genel ve özel hükümlerini babam Resulullah ve amca oğlum Ali'den daha mı iyi bildiğinizi iddia etmektesiniz?!

İyi o zaman, gel al! Gel şu eyerlenmiş hazır atı al da git hadi!

Kıyamette görüşürüz seninle!... Allah en güzel hakem, Muhammed (s.a.a) en güzel adaletçidir! Ve kıyamet ne de güzel bir hesaplaşma diyarı!...

Batıl ehli o gün zarar edecek, hüsrana uğrayacaktır; o gün pişmanlık hiç fayda etmez. Her olay için bir durak vardır orada; o hâlde giderek zilleti artırıcı azabın kimin başına geleceğini, ölümsüz azabı kimin tadacağını pek yakında siz de anlayıp bileceksiniz!"

Ah!... Cami... Mescid'ün-Nebi o sırada insanla mı doluydu, yoksa taşla mı?! Eğer insanlar dinliyorduydu bunları, yürekleri bir anda niçin tutuşup yanmadı?! İnsanlar nasıl oldu da Resulullah'ın (s.a.a) biricik Fatıma'sından bunları duydukları hâlde yanıp kül olmadılar o sırada?!...

Resulullah'ın (s.a.a) halkta oluşturduğu o coşkun nehir, ne de çabuk göle dönüşüverdi, ne de çabuk durgunlaşuverdi!...

Biz kadınlar, erkeklerin erkekliğe sığmaz bunca namert davranışları karşısında mahcup olduk, saçımız ağarıverdi üzüntüden...

Onca erkek arasında bir tek “erkek” çıkmadı; bir teki olsun, kalkıp da “Fatıma, sen haklısın!” diyecek yürekliliği gösteremedi!

Onca boş kılıf arasında bir tek kılıç bulunmadı, hakkı batıldan kesin bir çizgiyle ayırt edebilecek...

Onca cenaze ve onca cansız mahluk arasında bir tek can çıkıp da Samirî’nin buzağısını parçalayıp Musa’yla Harun’a arka çıkmadı...

Haşimî kadınları, “belki birileri çıkıp bir şeyler söyledi de biz duymadık, biz göremedik” diyerek boylanıp dikkatle cemaati gözden geçirdiler. Ama... Mescid’ün-Nebi’de çıt yoktu. O koca cemaat, büyük bir mezarlığa çevirmişti camiye âdetâ; bu ölüm sessizliğine sebep olan diktatörlerse cemaatin içinde... Gözleri gözlerinde, her hareketi kollamada...

Ancak, ikinci birinciye dönüp; “Allah öldürsün onu, ne de güzel konuşuyor!” demişti herhâlde.

Yedi kefen çürütmüş ölümler bile bir deprem sırasında mezarlarından dışarı dökülürler; bu hitabenin depremiyse bir tek mezardan zerrece toz dahi kaldırmamıştı... Canlılar mezarından hem de!

Ah, hanımım! Siz, “belki de hiç olmazsa Ensar gayrete gelir de kendileri için olsun, bu alçaltıcı duruma bir tepki gösterirler hiç olmazsa” diye düşünmüştünüz. Bu nedenle Ensara dönüp konuşmanızı sürdürdünüz:

“Ey yiğit insanlar! Ey bu halkın pazıları! Ey İslâm’a yardım eden Ensar!

Benim hakkıma karşı gösterdiğiniz bu sessiz, lakayt ve gevşek tavrınızın nedeni nedir?!

Zulme karşı gösterdiğiniz bu gaflet ve müsamahakâr tavrın sebebi nedir?

Babamın her zaman; “Bir insana gösterilen saygı, onun çocuklarına takınılan tavırdan belli olur.” buyurduğunu bilmez misiniz?!

Bu mu bize saygınız?! Bu mu babama saygınız?!

Ah! Ne de çabuk unuttunuz, ne de çabuk yolda kalakaldınız, ne de tez yoldan çıktınız!... Siz benim haklı olduğumu görüyor, hakkımın ve hürmetimin çiğnendiğini bizzat müşahade ediyorsunuz; bana yardım edebilir, beni destekleyebilirsiniz, hakkımı almama yardımcı olabilirsiniz; ama yapmıyorsunuz işte!

Peygamber öldü, her şey bitti diye mi düşünüyorsunuz?!

Evet, büyük, çok büyük bir felâket bu! Doldurulması imkânsız bir çatlak oluştu, kapanması imkânsız bir yara açıldı.

Yeryüzü onun yokluğuyla karanlıklaşıverdi, yıldızlar bütün parlaklıklarını yitirip sönükleştiler onun hicranından.

Onun gidişiyile birlikte ümit ve arzu dağları yıkıldı, ümitsizlik dikenleri ele ayağa batmaya başladı.

Onun gidişiyile birlikte hürmet ve saygı da gitti, edebe riayet kalmadı.

Vallahi pek büyük bir felâket bu, pek büyük bir acı bu! Bir belâ ve felâket ki eşi görülmemiş; bir acı ki yakıcı mı yakıcı!

Ama Allah'ın Kitabı daha önceden haber vermişti bu belâyı.

Bu kesin bir hüküm ve değiştirilemez bir kaderdir; daha önce de diğer nebiler ve peygamberlere de inmiş, başlarına gelmiş bir haberdur bu. Evlerinizde olan, gece veya gündüz, yüksek veya yavaş sesle tilâvet ettiğiniz o kitapta şöyle buyruluyor: “Muhammed bir peygamberdir ki ondan önce de peygamberler gelmişti. O öldürülür veya ölürse, siz geçmişteki hâlinize mi döneceksiniz?! Her kim geçmişteki cahiliyete dönerse, Allah'a hiçbir zarar veremez (zararı kendisine olur, kendisini ziyana uğratmış olur) Allah şükredenlerin ödülünü verir elbet!”

Ey Kıyle oğulları! Ey soyu ona ulaşan, şerefli ve onurlu insanlar!

Babamın mirası ayaklar altına alınırken sizin duruma seyirci kalmanız reva mıdır?!

Benim zulme uğradığıma dair feryadımı duyup da hiç sesinizi çıkarmamaya gönlünüz nasıl elveriyor?!

Topluluğunuz sesimi duymada, feryadım aranızdan yankılanmada; çağrımı işitiyor, başıma getirilenleri görüyorsunuz... Hakkı savunmak için gerekli her şeye de sahipsiniz üstelik!

Hem sayıca çoksunuz, hem gerekli silâh ve edevatınız var; adamlarınız, kılıçlarınız, zırhlarınız, kalkanlarınız var...

Buna rağmen yine de çağrıma koşmuyor, feryadıma kulak asmıyor, yardımına gelmiyorsunuz öyle mi?!

İmdat feryatlarımı duyduğunuz hâlde aldırıyor musunuz?!

Cesaret ve savaşçılığıyla meşhur olan siz değil misiniz?!

Hayırlı işlere ön ayaklığınızla ün salan siz değil misiniz?!

Ensar ve yardımcı adıyla adlandırılan siz değil misiniz?!

Siz bu ümmetin seçkinleri değil miydiniz, seçilmişler değil miydiniz?!

Siz de mi?!...

Araplar içinde vuruşan, yara alan, yaralayan, sıkıntı ve acılar çeken, çeşitli ümmetlerle savaşa giren, büyük savaşçılarla göğüs göğüse çarpışan siz değil misiniz?!

Siz her zaman bizim safımızda oldunuz, bizim emirlerimize itaat ettiniz. Böylece İslâm değirmeni bizim ailemizin etrafında dönmeye başladı, dünya anasının göğsü sütle doldu

(nimetler arttı), şirk naraları kesiliverdi, töhmet ve tamah ateşi söndü, küfür alevleri yalımını yitirdi, kargaşa ve hercümerç son buldu, din şekillendi, düzen ve disiplin buldu.

Onca faaliyet ve haykırıştan sonra şimdi ne oldu da sustunuz?! Niçin sesiniz bile çıkmamada?! Nedir bu şaşkın ve ne yapacağını bilemez hâliniz?!

Büsbütün aşikâr olduktan sonra neden hakkı örtemeye, gizlemeye çalışıyorsunuz?!

Onca ileri adımlarınızdan sonra niçin şimdi gerilemedesiniz?!

Verdiğiniz sözü niçin tutmamada, ahdinizi niçin çiğnemedesiniz?!

İman ettikten sonra ne diye tutup tekrar şirke yöneldiniz?!

Kur'an-ı Kerim'in şöyle buyurduğunu bilmiyor musunuz:

“... Ahdini çiğneyen, anlaşmayı bozan, Resulü kovmaya çalışan ve savaş ateşini tutuşturup körükleyen güruhla savaşmayacak mısınız?! Yoksa korkuyor musunuz onlardan?! Halbuki eğer müminseniz Allah, kendisinden korkulmaya daha lâyıktır!”

Gördüğüm kadarıyla tembellik ve rahatına düşkünlük tehlikesine dalmışınız! Uyarırım sizi!

Siz, Müslümanları yönetmeye herkesten daha lâıyk olanı bir kenara itip rahatlık ve tembelliği seçtiniz; sorumluluğun darboğazından, refah ve rahatın geniş mahvoluşluğuna daldınız.

Özenle koruduğunuz şeyi bir çırpıda bir kenara fırlattınız; itinayla yiyip yuttuğunuz şeyi hemencecik kustunuz.

Ama kimseye bir zararınız dokunamaz, kendinizden başka. Allah Teala da böyle buyurmuyor mu zaten: “Eğer siz ve yeryüzündeki herkes kâfir olursa, Allah’a hiçbir zararı olmaz bunun; O, övülen ve müstağnidir.”

Gevşeklik, alçaklık, ihmalkârlık ve hakkı savunmama gibi hasletlerin vücudunuza iyice yerleştiğini, hıyanet ve sadakatsizlikle yoğrulmayı tercih ettiğinizi bildiğim hâlde, yine de sizlere söylemem gerekeni söyledim. Bilmiş olun ki günah benden gitti.

Bütün bunlar, üzüntü dolu bir kalbin hışım ve acıyla coşup köpüren dalgalarıdır; sonunda gönül evinin sahillerine vurmakta ve bağrımızı yakıp kül etmektedir.

Kısacası ben size söylemem gerekenleri söylemiş oldum; artık kendiniz bilirsiniz. Hücceti tamamladım artık size.

Alın hilâfeti, alın Fedek’i! Ama unutmayın ki hilâfet bineğinin sırtı yara, tırnakları deşiktir; ne sırtına binmenize izin verir, ne de sizinle yol gider...

Utanç ve yüzkarasıyla dağlanmışır, Allah’ın gazabından nişaneler vardır onda. Ebediyen rezil ve rüsvadır artık o!

Onun yularından asılacak olanlar, Allah’ın kalpleri kuşatacak gazap ateşine gömülecektir mutlaka.

Bilin ve unutmayın ki bu yapıp ettiklerinizin tamamına Allah Azze ve Celle şahit ve tanıktır!

“Zulmedenler, nasıl bir akıbete duçar olacaklarını pek yakında bileceklerdir!” Ve ben, size hemen önünüzdeki acı mı acı bir azabı haber verenin kızılım, unutmayın!...

“O hâlde siz elinizden geleni yapın, dilediğinizi yapın bakalım! Biz de gerekeni yaparız. Bekleye durun hele! Biz de beklemedeyiz” ...”

O sınımsız sözleriniz camideki taş kalpleri eritmedi, ama biraz da olsa ısıttı, arşı titreten depremlerle konuşmanız o ölü kalpleri diriltmediyse de mezar taşlarını birazcık oynatabildi yerinden...

Ah hanımım!... Ayaklar sadece şöyle bir oynayıverdi, ama doğrulacak kadar canlanmadı hiçbiri. Eller, bir üzüntü ve teessür ifadesi olarak şöyle birkaç kez sağa sola sallandıysa da sınımsız bir yumruğa dönüşemedi hiçbiri...

Gayret ve hamiyetin kokuşmuş birikintisi şöyle bir dalgalanır gibi olduysa da kayaları yerinden sökebilecek bir sele dönüşemedikten sonra... Neye yarar?...

Dünya nimetleri ve dünyevî görkemlerden söz etseydiniz, bunca lâkayt kalmayacaklardı besbelli.

Feryat değil, haykırış değil; ortalığı inleyen bir coşku ve başkaldırı hiç değil... Mescid'ün-Nebi'de fısıltılar başladı sadece... Tıpkı kadınlar gibi... Eliyle dili aynı yönde, aynı amaçla çalışmayan, korku ve tedirginlik dolu kararsız kadınların fısıltı ve mırıldanmaları gibi...

Bu volkanı andıran alevli konuşmanın o ruhsuz bedenlerde yarattığı kıvılcımlar o kadar zayıf ve azdı ki, bir bardak hileye karışık necis suyla kolayca sönebilirdi... Ve söndü de!

Halife, cevap vermek için ayağa kalktı:

“Ey Allah Resulü'nün kızı! Baban müminlere karşı merhametli, yumuşak ve affediciydi; kâfirlere karşıysa oldukça sert ve şiddetli. Evet, onun başka kadınların değil, senin baban olduğu ve başka erkeklerle değil, sadece senin kocanla kardeşlik bağı kurduğu doğrudur. Peygamber'in rıza ve hoşnutluğunu en fazla kazanan ve ona en yakın olanın da yine senin kocan olduğu doğrudur.

Ebedî saadete ermişlerden başkası sevmez sizi; kötülerden başkası düşman olamaz size. Siz, Resulullah'ın mutahhar ve tertemiz soyu ve ıtratı, Ehl-i Beyt'i, kâinat ulularının en seçkinlerisiniz!

Siz, bizi hayra götüren bir kılavuz, cennete yönlendiren bir hidayet edicisiniz. Bilhassa sen kadınların ulusu ve en yüce peygamberin kızıydın!

Sözünde dosdoğru, akılda pek ilerisin.

Ben senin hakkını asla alamam, sadakat ve doğruluğuna da hiçbir diyeceğim olamaz!

Vallahi ben Resulullah'ın reyinden ileri adım atmadım, onun izni dışında bir adım gitmedim!

“Gözcü”, kendi kavmine yalan söylemez!

Allah'ı şahit tutarım ki Resulullah şöyle buyurdu: “Biz peygamberler ev, tarla, altın ve gümüş gibi şeyler miras bırakmayız. Biz sadece kitap, hikmet, ilim ve nübüvveti miras bırakırız. Dünyalık olarak bıraktığımız şeyler konusundaysa bizden sonraki emir sahipleri karar verirler, nasıl isterlerse öyle davranırlar.”

Şimdi biz Fedek'in gelirini at ve silâh temini için harcıyoruz; böylece Müslümanlar o at ve silâhlarla küffara ve bağilere karşı cihad edeceklerdir.

Ben tek başıma ve müstebitçe de vermedim bu kararı; diğer Müslümanların da ittifakıyla bu kararı vermiş bulunuyoruz!

Benim malım mülküm hep senin; buyur işte! Senden esirgemem, bir başkası için de biriktiriyor değilim zaten!

Çünkü sen, babanın ümmetinin kadınlarının en ulususun; çocukların için seçere-i tayyibesin sen!

Senin faziletlerini inkâr edemem; ününü, hürmetini azaltamam. Buyur, al; neyim var, neyim yoksa hepsi senin olsun! Ama sen, bu hususta babanın emrine aykırı davranmamı ister misin benden?!”

Evet, halife pek kurnazca bir konuşma yapmıştı...

Mescid'ün-Nebi'deki o kalabalığın içinde kaç insan olmuştu onun sözlerindeki bu apaçık hile ve politikayı anlayabilen?! Bu hileli suyla kaç kıvılcım söndüydü acaba?!

Siz yine ayağa kalktınız. Gözlerinizin önünde cemaatin saf ve berrak duygularının iğfal edilip imanin politika oyuncağına dönüştürülmesine razı olmadı gönlünüz... O hasta hâlinize rağmen gür bir sesle haykırdınız:

“Fesuphanallah! Yani sen, Allah Resulü'nün Allah'ın Kitabı'na uymadığını ve senin uyduğunu mu söylemek istiyorsun, bunca insanın gözlerinin içine bakarak?!... Resulullah, Kitab'ın ahkâmına aykırı mı davrandı yani?!”

Elbette ki hayır! O, surelerin ardı sıra yürüdü; daima Kitabullah ileydi o!

Ama size gelince... Siz zorbalığınıza bir de süslü püslü ifadelerle, kelli felli kelimelerle hile ve yalan elbisesini de giydirmek istiyorsunuz! Zorbalığınızı hile ve politik oyunlarla örtmeye, kendinizi haklı ve sevecen göstermeye çalışıyorsunuz!

Peygamber'in vefatından sonra bu yaptıklarınız tıpkı hayatta olduğu dönemlerde onu ortadan kaldırmak için kurduğunuz tuzaklara benziyor.

Şimdi sizinle benim aramızda Allah'ın Kitabı var; kesin, net ve adil bir hüküm verecektir; Kur'an buyuruyor ki: "Zekeriya, kendisine ve Yakup oğullarına varis olması için Allah'tan ona bir evlât vermesini istedi."

"Süleyman, Davud'un mirasçısı oldu."

Evet; Allah Teala hisseler, farzlar, miraslar, mirastan kadınlarla erkeklere düşen pay miktarı hakkındaki hükümleri çok net ve kesin bir dille belirtmiştir ki, batıl ehlinin bahanesi kalmasın ve kıyamete kadar kimse şüpheye kapılmasın!"

Ah hanımım!... Bunları söyledikten sonra Yusuf'un kardeşlerinin hile ve oyunlarını anlattınız; onların Yusuf'u kuyuya attıkları hâlde olayı babaları Yakub'a başka türlü aktardıklarını ve Yakub'un da; "Sizin dediğiniz doğru değil, bu size hilekâr nefsinizin gösterdiği bir yol! Yalan söylüyorsunuz, ama ben sabredeceğim; Allah da gerçeğin açığa çıkmasına yardımcı olacaktır!" dediğini söylediniz.

Eyvahlar olsun! Mevki ve makam hırsı gözleri, kulakları ve kalpleri nasıl da mühürlemede; insanoğlunu nasıl da acizleştirmede şu nefis denilen canavar!...

Ebu Bekir, vaziyeti kurtarabilmek için hemen demagojiye başladı:

"Evet, Allah ve Resulü doğru söylemiştir. Kızı da doğru söylüyor. Sen hikmet madeni, hidayet ve rahmet kaynağı, dinin sütunu, hüccet ve delilin pınarısın. Söylediklerini inkâr edemem, yanlışdır diyemem, hak olan sözünü reddedemem. Ama şu Müslümanlar hakem olsunlar ikimizin arasında. Halifelik yularını bunlar boynuma astı benim; senden aldığım şeyi bunların ittifak ve yardımıyla aldım, kendi keyfimce ve zorbalıkla ya da herhangi bir menfaat düşünerek değil; işte, kendileri de burada ve şahittirler!"

Ah!... Ebu Bekir bunları söylüyordu işte...

İşte tam o sırada bir şeyler olmalıydı, olması gereken şeyler için en uygun zaman... Haklı itiraz için en yerinde fırsat...

Çünkü halife her şeyi bir oldubitti olarak gösteriyor ve suçu halka yüklemeye çalışıyordu. Mertlik ve dürüstlük ölmemişse, mutlaka burada, ama ancak burada, ortaya çıkar ve kendisini gösterir şimdi...

Ama kimse kalkmadı ayağa! Kimse çıkmadı ortaya!

Evet... Dirilerin, mertlerin ve müminlerin ortaya çıkma fırsatıydı bu; ama çıkan olmadı. Mertlik ölü doğurmuştu âdeta yavrusunu! Korku, dünyalık umudu, bilinçsizlik, bana necilik... Ah!... Zulüm her zaman bu temel taşlarıyla kura geldi zaten sarayını.

Halkın, kendisini bunca ucuza satmasına ve göz göre göre cehennemlik olmasına elvermedi yine de gönlünüz; Zehra-yı Athar'dınız çünkü siz... Cemaate dönüp haykırdınız:

“Ey insanlar! Ey batılı duymaya daha hevesli olan, kötü ameller ve çirkin davranışları pekâlâ görmezden gelebilenler! Kur’an üzerinde hiç düşünmez, hiç tefekkür etmez misiniz siz?! Kalplerinize kilit mi vurulmuş yoksa?! Elbette ki hayır! Ama işlediğiniz ve gözlerinizin önünde işlendiği hâlde sesinizi çıkarmadığınız kötü ve çirkin ameller, giderek kalbinizi karartmış sizin. Bu karartı kulaklarınızı da tıkamış, gözlerinizi de görmez etmiş işte!

Kur’an’a pek kötü davrandınız siz; halifenin önüne ne de kötü bir yol koydunuz, ne de korkunç şu yaptığınız!

Allah’a yemin ederim ki, sırtınız bu ağır günahın altında eğilip bükülecek, bu işin vebali kesinlikle hepimizi pişman edecek!

Gaflet perdeleri kalplerinizden kaldırılıp da bu işin doğurduğu zararlar apaçık aşikâr olduğunda ve hiç hesaba katmadığınız şeyi ansızın karşınızda bulduğunuzda...

İşte o zaman, batıla gönül verip meyledenler zararlı çıkacaklar!...”

Ah!... Cemaat bunları da duydu, ama hiçbir tepki göstermediler yine de!

Bu uyandırıcı sözler bir ölüye söylense dirilir, haktan ve haklıdan yana feryat ederdi; ama bu ölüden beter cemaate ne olmuştu böyle?! Sizin sözleriniz de onları etkilemiyordu artık! Refah ve rahata düşkünlük, sorumsuzluk ve gevşeklik ne hâle getiriyor insanı gerçekten! Akıl, şeref ve insanlık bilincini buncasına köreltip işlemez hâle getiren hile, sahtekârlık ve düzencilik mi yoksa?!

Artık onca kalabalık arasında muhatap almaya değer bir tek insanın, bir tek mert kişinin bulunmadığı anlaşılmıştı.

Çorak topraklara yağmur yağması, yarasalar diyarına gün doğması ne kadar etkiliyse, hak söz de bu kavme o kadar etkili işte...

Allah’tan yüz çeviren o kavimden yüz çevirdiniz siz de, içinizi babanıza açtınız. Derdinizi Resulullah’a (s.a.a) söylediniz:

“Ah baba! Senden sonra döndü feleğin çarkı

Pek acayip ve muğlak olaylar bizi sardı

Sen olsaydın şimdi bütün bunlar

Bunca büyük gelmeyecekti gözümüze şüphesiz!

Yağmurdan mahrum kesilen toprak gibi

Senden mahrumuz, seni kaybettik baba!

Kavmin pek kötü bozuldu senden sonra!
Gel de gör neler ettiler senin Fatıma'na!
Her ailenin, her boyun
Halkın indinde hürmeti ve saygınlığı var; bizden başka!
Sen gittiğinde, üzerini toprak örttüğünde
Senin sağlığında asıl niyetlerini gizleyen bazıları
Maskelerini çıkardılar, aşikâr oldu gerçek yüzleri!
Sen gittikten sonra bizden yüz çevirdi onlar
Bizi alabildiğine ezip horladılar
Mirasımızı elimizden aldılar...
Ayın on dördüydün sen
Etrafını aydınlatan bir nurdun
Sevgili Allah tarafından kitap inerdi sana
Cebrail, Kur'an ayetleriyle munisti bize
Ama senin gidişinle bütün hayırlar örtülü kaldı
Keşke senden önce ölseydik de
Aramıza girmeseydi şu ayrılık
Mesafe büyümeseydi bunca
Gerçekten de bizim başımıza gelen felâketler
Ne Arap, ne Acem, kimsenin başına gelmiş değil!

Ah, hanımım! Diyecek çok şey vardı daha; ama siz hücceti tamamlamıştınız artık; söylenmesi gereken her şeyi söylemişsiniz miktarınca... Bu yüzden Mescid'ün-Nebi'yi terk edip eve doğru yürüdünüz. Cami duvarının kenarından geçerken duvarın, yolun, taşın, toprağın sizin önünüzde hürmetle eğildiğini hissettim birden. Sizi tanıyordu onlar. İşte o zaman, Mescid'ün-Nebi'ye toplanan onca sağır, dilsiz ve körler topluluğunun bu taş ve toprak yığınının da değersiz olduğunu anladım.

Siz çıktıktan sonra camide, zayıf da olsa, itiraz mırıldanmaları başladı. Ama bunlar, tıpkı kuru iki yaprağın çıkardığı hışırtı gibi bir sestir... Zayıf, ölü ve dirençsiz...

Hiç olmazsa, taşın taşa değince çıkardığı gibi tok ve canlı değil.

Ama halife bu kadarından bile korktu; siz çıkar çıkmaz hemen minbere fırlayıp gürlemeye başladı:

“Ey cemaat! Nedir sizin şu kararsız hâliniz?! Birinden bir şey duyunca hemen o tarafa meylediyorsunuz! Bu iddialar, bu arzular, Allah Resulü zamanında var mıydı?! Duyan veya gören varsa çekinmesin, kalkıp söylesin bakalım!

Demin şurada konuşan o kadın, dişi bir tilkiydi, kuyruğundan belliydi ne tilki olduğu!

Bunlar fitne çıkaracaklar, ortalığın karışmasına sebebiyet verecekler!

Ali, halifelik kavgasını başlatma sevdasında yeniden... Artık eskimiş olan bu meseleyi yeniden güncelleştirmek istiyor, bunun için de kadınları kullanıyor işte! Kötü kadınlar bile onun yanında melek sayılır!”

Ah hanımım! Ey dünya ve ahiret kadınlarının ulusu! Bu acı hatıralar siz ölüm döşeğindeyken gelmeseydi aklıma keşke! Dayanılması çok, ama çok zor bir elem bu... Ama ne gelir elden?! Siz ölüm döşeğini yayalı, yolculuk hazırlıklarına başlayalı bu acı hatıralar gelip geçmekte hep gözlerimin önünden.

O zamanlar, “Bu kadar kötüleşebilen insanların cehennemi nasıldır acaba?” diye düşünür dururdum hep. Cehennem cehennemi nasıl yutabileceğini ve alev in alevi nasıl bastırabileceğini şimdi çok iyi anlıyorum artık. O olaydan sonra her şey mümkün geliyor bana; olmayacak şey yok artık; halk bütün değerini yitirdi gözümde gayrı.

Halk... Cemaat... Peygamberlerinin ciğerpâresini bunca acı, baskı ve zulümde göre göre susan, üç günlük dünya hayatı için zilleti tercih eden bedbahtlar...

Bu acı hatıralar zihnimde çağrışıp durmasaydı keşke. İnanamıyorum hâlâ! Hatırlaması bile tüylerimi ürperten o sahneler, bu halkın gözleri önünde vuku buldu da bir tek insanın kılı bile kıpırdamadı!

Peygamberlerinin vefatından henüz birkaç ay bile geçmemişken hem de!

Tarih nasıl da tekerrür etmede; insanoğlu nasıl da nankörlüğünü ve cehaletini göstermede...

Bunca zillet ve alçalışı görünce insanlığından utanıyor insan.

Onca kalabalık arasında Müslüman ve mümin olduğunu iddia eden onca erkek bozuntusu arasında bir tek kadın çıktı erkekçe zulmün karşısına dikilebilen... Ümmü Seleme... O mert ve yiğit kadın, o gerçek anlamadaki Ümm’ül-Müminin, halifenin karşısına dikilip haykırdı:

“Resulullah’ın kızı Fatıma-i Zehra gibi biri için bu tabirleri kullanman doğru mudur ey halife?! Allah’a yemin ederim ki o, insanlar arasında yaşayan bir huriyedir, cihana can veren bir candır o!

O, dünyanın en pâk ve temiz insanların evlâdıdır; temiz ve mutahhar insanların elinde büyümüştür; dünyaya geldiğinde melekler arasında elden ele dolaştırılan bebektir o! Örnek kadınlar yetiştirdi onu; Fahr-i kâinat, Server-i âlem Hz. Resul-i Ekrem sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem terbiye ederek büyüttü onu! En iyi şekilde yetiştirilmiş, en mükemmel şekilde eğitilmiştir o!

Yani siz, Allah Resulü'nün (s.a.a) onu kendi mirasından mahrum ettiğini ve böyle bir şeyi de kendisine söylememiş olduğunu mu demek istiyorsunuz?! Allah Teala'nın "Yakınlarını gözet." buyruğuna rağmen mi hem de? Yoksa onun; Resulullah'ın (s.a.a) "vücudumun parçası" dediği Fatıma'nın, yalan söylediğini ve kendinizin doğru söylediğinizi mi demeye getiriyorsunuz?! Yani o, hakkı olmayan bir şeyi mi gelip sizden istiyor?!

Kâinat kadınlarının en ulusu, seçkin kadınıdır o; cennet gençlerinin efendilerinin anasıdır ve Meryem'e denktir o. İki cihan serveri olan babası, vallahi Zehra'yı pek sever, onu sıcaktan ve soğuktan korumaya çalışırdı. Bir elini başının altına koyup ona yastık eder, diğer elini alına koyup onu korurdu. Evet, Fatıma budur işte! Siz büyüklüğünü bile bile ona saygısızlıkta bulundunuz! Biraz ağır olun! Fazla ileri gitmeye başladınız! Peygamber şu anda da görmektedir yaptıklarınızı! Günün birinde Allah'ın huzuruna çıkacağınızdan hiç şüpheniz olmasın! Yaptıklarınızın karşılığını göreceğiniz o gün acırım hâlinize!"

Evet! Yiğit kadındı Ümmü Seleme... Onun bu itirazını hazmedemeyen halife, Ümm'ül-Müminin Ümmü Seleme'ye beytülmalde ayrılan ödeneği kestirdi. Ah! Diğerleri de bundan korktukları için susmayı tercih ediyorlardı demek ki!

Her şeylerini, ama her şeylerini ne de ucuza satmıştı şu ölü cemaat! Ne de acı! Ne de iğrenç! Ne de alçakça ve namertçe! Dinini dinara satanlar!...

Namusunu mal mülkle değişenler!

Bir hiçe karşılık cenneti verenler!

Allah'ın rızasını şeytanın vesvesesine satan şaşkın zavallılar!

Bu göç lahzalarınızda böylesi hatıralar ister istemez zihnimde canlanıverdiği için affedin beni n'olur. Elimde değil inanın... Bu zulüm ve gaddarlıkların her biri gencecik yaşınızda kırışıklarla doldurdu alnınızı, yüzünüzü, kalbinizi, takâtinizi...

O değerli eşiniz Aliyy-i Murtaza'dan size elbiseyle gusül vermesini istemeniz de bu yüzden değil miydi zaten... Değil mi ki kolunuz ve böğrünüzde insanlık için felâket sayılan yara izleri duruyordu hâlâ.... Anlatılsa bir destan olur, yükselen dağların belini kırar bu dertler...

Ah! Allah'ın aslanı Ali gibi biri nasıl dayanır, biricik eşinin vücudundaki o darbe izlerini görmeye?!

Ali... Er meydanlarının istisnasız galibi.... İlim şehrinin kapısı, erenler şahı, gönüller güzergâhı...

Dayanamaz elbet Zehra'sını öyle görmeye...

Onun bunca musibete nasıl tahammül ettiğine ise akıl sır erdirebilmek mümkün değil gerçekten!...

(1) - İsrâ Suresi, 26.

(2) - İsrâ Suresi, 26.

10. Bölüm

Ölme anne, n'olur ölme! Hem, neden bu kadar erken?! Bizim yetim ve öksüz kalmamız için de çok erken değil mi şimdi?!

Çok küçüğüz biz daha... Ne oyuna, ne çocukluğumuza doyabilmiş değiliz henüz. Omuzlarımız öksüzlüğün ağır acısını taşıyamayacak kadar narin.

Henüz filizlenmiş minik bir fidan elbette ki bakım ister, bahçıvan ister; sıcağa, soğuğa, fırtınaya nasıl dayanır?! Biz daha küçüğüz anne... Nasıl dayanırsınız seni bile yıkan bu fırtınalara?!

Ama, hayır... Kalma... Bizi korumak, bize kol kanat gerebilmek için kalmanı da istemez gönlümüz doğrusu, bu kalınması zor mekân ve zamanda...

Sen tedavi ve bakıma muhtaçsın zaten, şu yaralı hâlinle... Kalacaksan, bizim konuğumuz olarak kal, gözümüz gibi bakalım sana, yaralarını sarıp iyileştirelim.

Sen şimdi tıpkı bir cankurtaran gemisine benzemektesin şu hâlinle... Fırtınaya yakalanmış bir gemi... Boğulmakta olanların, sığınacakları yerde, cahillikleri yüzünden atıkları taşlarla kırık dökük olmuş, böğründen yara almış bir gemi... O fırtınada kendisini kurtaracağı yerde, boğulmak üzere olanları kurtarabilmek için fırtınanın en şiddetli zamanı ve dalgaların en azgın yerinde demirleyen gemi...

Bizleri öksüz bırakmamak için kal... Senin gibi bir annemiz olsun diye kal... Anasız bırakma bizleri.

Çok yorgunsun, biliyorum... Çok acılar çektiğini, çok felâketlere uğradığını, çok yıpratıldığını biliyorum. Ve kalmaktansa gitmeyi tercih ettiğini ve o diyarı bu diyardan çok daha fazla sevdiğini de biliyorum.

Ama sen güneşsin anne... Gitme, kal ne olur... Aldırma sen o yarasalara, onların bulaşıcı körlüğü sıkmasın canını; güneşe ve aydınlığa gönül veren şu birkaç “gerçek aşık” için kal.

Biliyorum gerçek âşıkların ne bulunmaz olduğunu... Görebilen bir göz, hissedebilen bir kalbin peşindesin şu ruhunu yitirmiş cemaat arasında... Bir elin parmaklarını geçmedi bulabildiklerin, biliyorum...

Çocuk olabilirim anne; ama senin o hasta hâlinle bir merkebe binip babam Ali ve ağabeylerim Hasan ve Hüseyin’le birlikte gece yaraları teker teker Ensar ve Muhacirlerin kapılarını çalıp onları haktan ve haklıdan yana tavır koymaya davet ettiğinizi de biliyor ve hatırlıyorum; onlardan Allah aşkına yardım istiyor ve şöyle diyordun:

“Ey Muhacirler ve ey Ensar! Allah’a, Resulü’ne, Resulü’nün vasisi ve kızına yardım edin! Sizler, Resulullah’la ahitleşmediniz mi?! Senin çocuklarına kendi çocuklarımız gibi davranacağınız diye söz vermediniz mi?!”

Bizlere yapılacak bir zulüm ve haksızlığa, kendinize yapılmışçasına karşı çıkıp direneceğinize dair babamla ahitleşmediniz mi?!”

Niçin şimdi ahdinizi yerine getirmiyorsunuz?!”

Evet... Sizin bu sözünüzü duydular, ama yardımınıza koşmadılar, sözlerinde durmadılar, ahitlerine vefa göstermediler. Her biri bir bahane sürüyordu öne; çocukları bile güldüren sudan bahaneler...

“Keşke daha önce gelseydiniz! Biz Ebu Bekir’le biatleşmiş olduk, bir kez artık!”

“Ah! Daha önce deseydiniz size biat ederdik!”

“Bizim için ne fark eder ki?! Siz söyleseydiniz size biat ederdik!”

“Siz haklısınız, ama olmuş bitmiş artık!”

“Yazık! Peygamber’in nassını nasıl da hatırlayamadık o sırada!”

“Aaa! Gadir-i Hum hadisesini unutmuştuk; ama artık oldu bir kere; biatleşmişiz onunla!”

“Evet, tathir ayeti sizin için inmiştir, biliyorum, ama...”

“Fedek’i Hz. Resulullah’ın (s.a.a) size bağışlamış olduğunu biliyorum, ama doğrusu halifeyle de dalaşmak istemiyorum, beni anlıyorsun değil mi?...”

“Çoluk çocuğumuz var; bizi karıştırmayın bu işlere...”

Evet... Yukarıdaki laflar şu bildiğimiz Ensar ile Muhacirler denilen cemaatin ağzından çıkmadaydı. Onlar böyle dedikten sonra diğer Müslümanları varın siz düşünün artık...

Hiç unutmam; böyle gidip kapısını çaldığınız son ev, Muaz bin Cebel’in eviydi. Sizi dinledikten sonra şöyle demişti:

- Size destek veren başkaları da var mı?

Ve sen tek bir sesle şöyle demiştin anne:

- Hayır! Hiç kimse yok...

- O hâlde sadece benim ne faydam dokunur size?!

Bu “hayır” demekti yolunca...

Sen Muaz’dan yüz çevirip:

- Muaz! dedin, Resulullah’la görüşünceye kadar seninle konuşmayacağım artık.

Senden sonra Muaz’ın oğlu gelmiş eve. Olayı öğrenince senin son sözlerini babasından dinleyince:

- Ben de Resulullah’ın huzuruna çıkıncaya kadar konuşmayacağım seninle artık baba! demiş.

Dedem Resulullah (s.a.a) bunu insanlara anlatabilmek için çok çırpındı, ama insanların çoğu anlamadı yine de, anlamak istemedi...

Herkesin huzurunda, herkesin duyması için defalarca tekrarlayıp durdu bunları:

“Ya Fatıma! Senin sevgin cennete girme iznidir; senin gazabın cehennemi boylamak demektir!”

“Ya Fatıma! Senin rızan Allah’ın rızası, senin dargınlığın Allah’ın darılmasıdır.”

Hem... Bütün bu felâketler dedem Resulullah’ın vefatından sadece birkaç gün sonra vuku buluyordu ve en acı olanı da buydu!

Evet, birkaç yıl değil, sadece birkaç gün sonra!

Senin rahatsızlığını bilmeyen kaldı mı?! Mevcut durumdan razı olmadığını ve vaziyeti “gasp” kelimesiyle tabir ettiğini bilmeyen kim vardı şu Medine’de?!...

Eğer biri kalkıp da; “Annenin yüzündeki tokat izini, Ömer’in tokadının izini ben görmüş değilim şahsen!” diyecek olursa, hiç düşünmeden “Ya kolu?!” diye sorarım hemen, “Kolundaki kırbaç izlerini de mi bilmiyorsun sen?!” Yine bilmediğini söylerse, o zaman; “Kapıyla duvar arasında kaldığında yükselen acı feryat... Onu da mı duymadın, iniltilerini işitmedin mi annemin?!” derim.

İşitmediğini söyleyecek olursa, evimizin kapısının ateşe verildiği o lahzaı hatırlatırım ona; “Ateşle dumanı da mı görmedin?!” derim, “Resulullah’ın evinin kapısından yükselen dumanları fark etmedin mi sen yani?!”

“O duman benim gözüme kaçmadı.” ya da “Ben öyle bir ateşi fark etmedim hiç.” diyecek olursa; “Annemin gece gündüz ağlayışını da fark etmedin öyle mi?!” diye sorarım, “Medine’de duymayan, görmeyen kalmadı onun yüksek sesle ağladığını... Nasıl unutabilir o günleri insan?! Komşular gelip de babama şikâyet etmemişler miydi?! “N’olur şu Fatıma’ya söyleyin ya geceleri ağlasın ya da gündüzleri... Gece gündüz ağlıyor, bizim de huzurumuzu kaçırıyor ağlamasıyla...” dediklerini bilmeyen, duymayan mı kaldı şu Medine’de?!”

“Bunu da duymadım, görmedim.” Diyene; “Ya onun Mescid’ün-Nebi’deki konuşması?! Onu da mı duymadın, onu da mı bilmiyorsun?!” derim ve haykırım: “O gün Mescid’ün-Nebi’ye gelmeyen bir tek Medineli yoktu çünkü!!!”

Yine de “Yoktum, görmedim, duymadım.” diyecek olursa; “Ya halifeye dargınlığı?!” diye sorarım, “Halifeye darıldığını inkâr edemezsin ya! Onun Ebu Bekir’le Ömer’i konuşturmadığını ve onlardan küstüğünü bilmeyen kalmadı, bu haber bomba gibi patlamıştı çünkü. Sonunda bir ölüden, canlı bir cenazeden farksız hâle gelmiş olan halktan itiraz sesleri yükselmeye başlamıştı:

“Resulullah’ın kızı, halifeyi konuşturmuyormuş, halife ne yapmış acaba?!” fısıltıları şehrin duvarlarını yalayıp geçmedeydi her gün.

İkisi de bu duruma bir çözüm yolu aramak için kara kara düşünmek zorunda kalmış, yeni hileler, yeni oyunlar arar olmuşlardı.

Ah anne! Hatırlıyorum da... Kimleri göndermediler ki... Senin bu küskünlüğünü bırakıp onları konuşturman için akla gelebilecek herkesin aracılığına başvurdular, ama sen hepsini reddettin.

Sonunda babam Ali’nin eline ayağına düştüler.

Babamı biliyorlardı çünkü... Bir rahmet yağmurundan farksızdı babam; Müslüman olsun, kâfir olsun, herkese yağardı, dileyenin dileğini yerine getirebilecekse esirgemezdi ondan. Amr bin Abdüved gibi birinin göğsünden kayıtsız şartsız kalkıp gidebilen bir Ali, düşmanının bu ricasını geri çevirmeyecek kadar büyüktü. Bu ricada ne gibi maksatlar gizli olduğunu bile bile, düşmanının kurduğu oyundan haberdar ola ola hem de!...

Babam o gün eve geldiğinde senin döşeğinin başucuna çöküp:

- O ikisi... Seninle görüşmek, konuşmak istiyorlar. Ne dersin? demişti.

O sırada babama verdiğin cevap beni hâlâ her hatırlayışımda ağlatır:

- Aliciğim! demiştin, benim fikrimi bilmiyor değilsin. Ama burası senin evin... Ve hür doğup hür ölecek olan bu Fatıma da senin bir hizmetçin sayılır ancak...

Babam da ağlamıştı...

O ikisi içeri girip de selâm verdiklerinde sen cevap vermemiş, yüzünü duvara doğru çevirerek onlardan tiksindiğini açıkça belli etmiştin.

Ebu Bekir başlamıştı söze:

- Biz hata ettik, pişmanız. Buraya, senin bizi affetmen için geldik, özür dilemekteyiz senden, n'olur kabul et!

Yalandı bu... Bu sözleri söyleyebilmek yüz isterdi doğrusu. Çünkü özür dileycekleri yerde, hatalarını düzeltebilirlerdi pekalâ. Ne yapmaları gerektiğini kendileri de çok iyi bilmedeydi. Hilâfeti ve Fedek'i gasp etmiş; bu arada seni de tokatlamışlardı.

Bu iki hatanın düzeltilmesi demek halifeliği ve Fedek'i ehline ve hak sahibine geri vermek demektir.

Bu ikisi içinse hiç de geç kalınmış sayılmazdı, eğer sözlerinde doğru olsalardı...

Ama ne hilâfetten, ne Fedek'ten söz etmiyordu hiçbirisi...

Hiçbir şey olmamışçasına, bir de affedilmekten söz ediyorlardı zerrece utanıp sıkılmadan...

Yalan söylüyorlardı işte. Yaptıklarından hiç de pişman değildi ikisi de. Hem hilâfet ve Fedek'e sahip olmak, hem de Müslümanlar arasında "senin tarafından dışlanmış oldukları imajını silmek" istiyorlardı. Bu ikisinin birlikte gerçekleşmesi ise mümkün değildi. Zer ve zoru (para ve iktidarı) ele geçirmişlerdi, tezviri (yalan ve yanlış doğru diye yutturma) de elde etmeye çalışıyorlardı şimdi... Ama sen o muazzam feraset ve basiretinle bu yolu tıkamıştın onlara.

İnsanlara "Fatıma bizi muhatap aldı, bizimle konuştu" diyememeleri için babamı muhatap alarak onlara şöyle demesini istedin.

- Ben sizinle konuşmamaya ahdettim; ama madem ki geldiniz bir sorum var size; dürüstçe cevap verecek misiniz?

İkisi de, dürüst cevap vereceklerine dair Allah'a yemin ettiler. O zaman sen, Resulullah'ın (s.a.a) şu buyruğunu bizzat kendi kulaklarıyla ondan duyup duymadıklarını sordun:

"Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır, o bendendir, ben de ondan. Onu inciten beni, beni inciten de Allah'ı incitmiş olur. Ben hayattayken onu incitenle, vefatımdan sonra onu incitenin durumu aynıdır."

Her ikisi de; "Bu hadisi Resulullah'tan (s.a.a) bizzat duyduk." diyerek yemin ettiler.

Sen sorunu ve hadisi üç kere tekrarladın. Her üçünde de bu cevabı alınca ellerini göğze kaldırıp şöyle dedin:

- Allah'ım, şahit ol! Şu anda burada bulunan herkes de şahit olsun ki şu ikisi beni incittiler, ben bu iki kişiden razı değilim ve Rabb'imle buluşuncaya kadar da bunlarla konuşmayacağım. Ya Rabbi! Huzuruna vardığımda şu iki kişiden şikâyetçi olacağım sana, bunların bana ettiği cefaları anlatacağım...

Ebu Bekir bu sözleri duyunca ağladı, rahatsızlık belirtisi gösterdi; "Keşke ölseydim de bu günü görmeseydim, annem beni doğurmamış olsaydı keşke!" dedi.

Dedi ama, zorla gasp ettiği hiçbir şeyi de geri vermedi. Onun sahiden ağladığını zanneden Ömer de sinirlenerek Ebu Bekir'i hemen orada azarlamadan edemedi:

- N'oluyor sana?! Kendine gel be adam! Seni halife seçenlerin aklına şaşarım! Bir kadının öfkesinden rahatsız oluyor, onun rıza ve hoşnutluğunu arıyorsun ha?! İncinmişse incinmiş, sana ne oluyor?! Kalk hadi, gidelim!

Hep böyle oluyordu zaten. Ebu Bekir'i kaldıran da, oturtan da Ömer'di daima.

Her ikisi de çıktılar; avam halkı kandırabilmek için aradıkları malzemeleri bulamamışlardı bizim evde.

Salâbet timsali olan babam senin bu direncini takdirle karşılamıştı... Ama senin mazlum hâlinin onu kahrettiğini de bilmiyor değildim. Ah anne!... Henüz on sekizinde ve genceciktin çünkü sen... Ama öylesine çökmüş, öylesine hastalanmıştın ki... Seni o hâlinle görüp de kahrolmamak elde değildi...

Allah Teala senin düşmanlarından pek çetin bir intikam alacak, bunu çok iyi biliyorum; birkaç ay zarfında habislik ve kötülük törpüsüyle ömrünü tükettiler genç yaşta senin çünkü...

Ah anne! Kızın Ümmü Gülsüm kurban olsun o giderek fersizleşen gözlerine, o solgun mu solgun yüzüne; acılar içinde kıvrandığın hâlde bana, minik Ümmü Gülsüm'üne dünyalar dolusu şefkat ve sevecenlikle gülümseyen o unutulmaz çehrene...

11. Bölüm

Bir grup kadının evimizin kapsında toplandığını görünce sizin gibi ben de şaşırdım önce.

- Esmâ! dediniz bana seslenerek, Git bak bakalım, ne istiyorlar...

Gittim. Çok geçmeden dönüp size aktardım:

- Ensar ve Muhacirler kadınlarından bir grup... Sizi görmek istiyorlar... Geçmiş olsun demeye gelmişler...

Ensardan da, Muhacirlerden de pek incinmiş olduğunuzu, onlara pek darılmış bulunduğunuzu bilmiyor değildim. Ama sizin o lâtif ve merhamet dolu kalbinizin; kapınıza geleni geri çevirmeyecek kadar sevecen olduğunu da biliyordum... Hatta sizi incitmiş, size zulmetmiş ya da zulme seyirci kalmış olsa bile...

Bu nedenledir ki içeri aldım onları. Sayıları epey kalabalıktı. Yatağınızın etrafını sardılar; yere çökmüş, gözlerini size dikmişti hepsi de. Şu üç günlük dünyada neler görüyor insan... Ömer'le Ebu Bekir'i bile kabul etmiştiniz; şimdi de kapılarını teker teker çalıp haklıdan yana tavır koymalarını istediğiniz hâlde türlü bahaneler öne sürerek en zor günlerinizde size sırt çeviren Ensar ile Muhacirlerin kadınları...

Gerçekten de pek tuhaf bir dünyada yaşıyoruz.

İnsanı önce yaralıyor, sonra da hasta ziyareti diyerek yanına geliyorlar!...

Kendi elleriyle insanın ciğerini parçalıyor, sonra da gelip; “Nasılsınız efendim? Allah şifalar versin efendim!” diyorlar.

Keşke bu kadarla kalsa.

Gelip yarayı deşmeleri yok mu bir de!

Yeni yaralar açmaları yok mu...

Kadınlardan biri, diğerleri adına da sözcülük yaparak:

- Ey Resulullah’ın sevgili kızı! dedi, Bu ağır hastalığınıza rağmen geceyi nasıl sabahladınız?!

Evet, böyle sormuştu kadıncağz. Ama sizin asıl acınızı kim anlayabilirdi ki?! Gerçi kaburgalarınız kırılmış, kapının çivisi göğsünüze batmış, çocuğunuzu düşürmüş, kolunuz mosmor olmuş, suratınızda sille izi kalmış ve eviniz ateşe verilmişti; ama bütün bunların manevî bir kaynağı vardı, fizikî acıları çok aşan bir acı...

Çünkü siz durup dururken hastalanıp yataklara düşmediniz ki... Ayağınız bir taşa takılıp da yerlere kapaklanmış, ya da tesadüfen kapıyla duvar arasında sıkışıp çocuğunuzu düşürmemiştiniz. Eğer böyle olmuş olsaydı, onların bu tür sorularına; “İyiyim, iyileşiyorum” ya da “Kötüleşiyorum, yaram beterleşiyor” derdiniz.

Ama sizin hastalığınız bunlar değildi ki. Bunlar, hastalığınızın belirtileriydi sadece.

Sizin hastalığınızın nedeni, kocam Ebu Bekir ile onu avucuna almış olan Ömer’di... Bu halk; adına Muhacirler ve Ensar denilen bu insanlar da bu hastalığın oluşup gelişmesine yardımcı olan en müsait ortam... Ah! İnsanoğlunun hiç bitmeyen ve sürekli tekrarladığı hâlde de hiç değişmeyen tuhaf kaderi...

Adına Ensar ve Muhacirler denilen şu halk, cehaletin kör tuzağına düşmemiş olsaydı, hilâfet elbette ki gasp edilemez ve sizin ruhunuza bu öldürücü darbe indirilmiş olamazdı.

Şu insanlar hamiyet ve mertlik melekesini üç günlük dünyevîliğe değişmemiş olsalardı, Fedek’i kim alabilirdi sizi elinizden?! Kim indirebilirdi bu ikinci, ama birincisi kadar öldürücü yarayı?!...

Peygamber’in kızının evine, ancak halkın cehaletinin karanlık gecesinde saldırabilmek kabildir elbet... Basiret ve idrakin gündüzünde yarasalar ne arar zaten?!

İnsanlar siyaset yollarını boşaltıp da ihanet çıkmazlarına sığınınca Medinet’ün-Nebi’de Resul-i Ekrem’in (s.a.a) biricik yavrusunu tokatlamak, gözlerini kan çanağına çevirip yüzünde şamar izi bırakmak elbette ki mümkün olacaktır.

Düşünüyorum da... Kullarının gözyaşlarını seven Rabb’ul-âlemîn, sizin ibadet sırasında dahi gözyaşları dökmenize razı olmaz mutlaka diyorum. Ama... Buna rağmen sizin o mazlum gözyaşları seliniz, şu halkın taşlaşmış kalbini nasıl oynatmadı yerinden, anlayamıyorum doğrusu!...

İnsanoğlunun dosyasındaki karanlık muammalardan biri de bu olsa gerek.

Belki de utandırıcı olduğu için Allah-u Zü'l-Celâl tarafından karanlıkta tutulmakta ve insanlığın ayıbının daha fazla açılmasına engel olunmaktadır, kim bilir?!...

Evet, ya Fatıma... İnsanlar rahat ve huzurun serin kilerlerinde süründüğü ve herkes kendi köşesinde kıvrılmayı tercih ettiği zaman, elbette ki güneşin talibi pek az olacak ve birileri pekalâ güneşin boyuna urgan atarak onu gece karanlığına biate zorlayabilecektir.

Güneş artık ortaya çıkmamaya -sahi, ne zamana kadar?- zorlanmaktadır. Böylece gece daha uzun olabilecek, yarasalar ellerini ovuşturup duracaklardır zevkle.

Geceye ve karanlığa bunca düşkün gözler, elbette ki daima kör kalmaya mahkumdur.

Bütün bunlara dayanabilmek mümkün değildi. Bir gün Ebu Bekir'e; "Seninle evlendiysem, cehaletimdendi" dedim , "Ama senin karın olmaktan çok daha yüce insanî bir derece bilirim ben; o da onca zulmü reva gördüğün Resulullah'ın (s.a.a) sevgili Fatıma'sına hizmet ederek hiç olmazsa zerrece gönlünü alabilmek! Eğer kabul etme lütfünde bulunur ve bu büyüklüğü gösterirse tabii!..."

Ve siz kabul ettiniz. Böylece ahiretimi kurtardınız benim. O diyara gitmekte olduğunuz şu sırada... Babanıza selâm ve hürmetlerimi iletin ve ona Esmâ bint-i Umeyyâ dünyalı değil, buralı, ahiretlidir deyin; ahiret yurdunun hizmetçisi olmayı halife sarayının hanımı olmaya tercih ettiğimi söyleyin.

Asiye'ye de selâm söyleyin benden...

Sizi ziyarete gelen o kadınlara vereceğiniz cevabı çok merak ediyordum doğrusu.

Esasen o ağır hasta hâlinizle bu kalabalığa bir şeyler söyleyecek takatiniz olmadığını da biliyordum.

Ama siz konuştunuz.

Ne konuşmaydı o hem de!

Fırtına gibi estiniz dersem daha yerinde olur.

"Nasıl sabahladınız?" sorusu, küllerin altındaki ateşi körüklemiş, bir yanardağı harekete geçirmişti âdeta.

Eski bir yaraya vurulan neşter gibi tıpkı.

İnanılmaz bir enerjiyle kalkıp oturdunuz. Dağları andıran salâbet ve metanetle, Allah'a hamd u senadan sonra söze başladınız:

“...Allah’a andoslun ki, sizin dünyanızdan bıkmış ve erkeklerinizin pısırlıklığından gazaba gelmiş olarak sabahladım.

Dindarlık ve mertliklerini ölçtüm, sınadım; dinsiz ve namert çıktılar!

Ebediyen yüzleri karadır artık benim nazarımda!

Sizin erkekleriniz kırılmış kılıçlara, paslanmış ve körelmiş hançerlere benziyor tıpkı! Ne de çirkin ve iğrenç bir gevşeklik bu!

Onca ciddiyet, çaba ve gayretten sonra kendilerini kaptırdıkları bu rehavet ve rahatlık ne de iğrenç duruyor üzerlerinde!

Mertlik ve yiğitlik mızrağının böylesine yarılp çatlamış olması ne de acı!... Kim ve ne olduğuna bakmaksızın her emir verenin emrine eğilme zilletine katlanmaları ne de kötü!

Dosdoğru yoldan bunca sapma, hedef ve gayeden bunca uzaklaşma, akıl ve düşüncede bunca bozulma ne de üzücü gerçekten!...

Kur’an-ı Kerim’deki şu ayeti hatırlıyor musunuz: “İsrailoğullarının kâfirleri Davut ve İsa ve Meryem tarafından lânetlendiler. Zira onlar zorbalıkta bulunuyor, itaat etmiyorlardı. Kötülüğü yasaklamıyor, engellemiyor, hatta bizzat kendileri kötülükte bulunuyorlardı. Ne de kötüydü yaptıkları... Onlardan pek çoğunun, kâfirlerle dost olduğunu görürdün. Kendileri için önceden (ahirete) gönderdikleri (amel) ne de çirkin ve kötü. Zira onlar Allah’ın gazabını kendilerine çekmişlerdir; ebedî azaptadırlar.”

Evet! Sizin erkeklerinizin de kendileri için önceden (ahirete) gönderdikleri ameller ne de kötü, ne de çirkindir gerçekten! Çünkü onlar da Allah’ın gazabını kazanmış oldular böylece ve ebedî azaptadırlar artık!

Bu nedenledir ki, ben ister istemez kendi hâllerine bıraktım onları, sorumluluk yularını kendi boyunlarına attım mecburen. Ben hakikat ve delil silâhıyla onları çepeçevre kuşatmış olduğum hâlde onlar “başkasının hakkını gasp etme”nin ağır yükünü omuzlamış oldular.

O hâlde elleri, ağızları ve dudakları kopsun onların, helâk olsunlar umarım! Yazık ettiler kendilerine!

Hakkın, risalet ve peygamberlik merkezinde yerleşmesine neden engel oldular? Nebevî hilâfet karargâhını neden vahyin indiği evden uzağa taşıdılar? Cebrail bu eve inmiyor muydu?! Risalet aslı bu evin temelleri üzerine kurulu değil miydi?!

Niçin dünya ve ahiret işlerini pek iyi bilen insanları bir kenara itip liyakatsiz ve ehil olmayanları onların yerine geçirdiniz?

Hiç şüphesiz pek büyük ve apaçık bir ziyan ve hüsrandır bu.

Ebu’l-Hasan’a kin beslemeleri ve onu sahne dışı bırakmalarının nedeni neydi?

İsterseniz ben söyleyeyim!

Çünkü onun adalet kılıcı akraba ve yabancı gibi bir ayırım yapmazdı.

Çünkü o ölümden korkmazdı.

Çünkü kılıcının bir ağzıyla şirk, küfür ve fesat elebaşlarını keser, diğer ağzıyla da gerisini ürkütüp yerine oturturdu o!

Çünkü Allah rızası yolunda kimseden ve hiçbir şeyden çekinmezdi o, bu yolda kimseye acımaz, zerrece müsamaha göstermezdi.

Allah'ın hükümlerini uygulama hususunda asla gevşeklik göstermez, uzlaşma yoluna gitmezdi!

Eğer ötekilerin karşısına dikilir ve Resulullah'ın (s.a.a) Ali'ye bırakmış olduğu halifeliği onun elinden çekip almasaydınız, Ali bütün işleri yoluna koyardı; ümmeti kolayca mutluluk ve saadete götürürdü, maksada ulaştırırdı. Kimsenin hakkı zerrece çiğnenmeksizin hem de! Şu bineğin hareketi de bunca acı vermezdi o zaman!

İşte o zaman Ali, halkı daima dupduru, daima berrak ve durmaksızın akan pınarın başına götürürdü. Bir pınar ki ne suyu kesilir, ne bulanıklık görülür onda... Her yanında su taşıp akar, herkes doyasıya içip kanardı; kimse susuz kalmazdı o pınarda!...

İnsanların olduğu ve olmadığı yerde Ali daima onların hayrını ister, ona göre davranırdı, kendi şahsî çıkarları için değil. Beytûlmali kendi meylince kullanacak biri değildi, çünkü Ali. Şu değersiz dünya malından, ancak ihtiyacını alırdı. Susuzluğunu giderecek kadar su ve açlığını bastırarak kadar birkaç lokma. Hepsisi bu! Ali bu kadarını bile güç belâ kullanırdı hatta; ter döküp zorluk ve zahmet çekerek alırdı, o bir yudum suyla bir lokmayı da dünyadan!...

Ali bizzat terazi ve ölçüdür; terazinin dili bizzat Ali'dir. Eğer o halife olsaydı, kimin züht ve takva ehli, kimin hırs ve tamah düşkünü olduğu belli olurdu; kimin doğru söyleyip kimin yalanlar uydurduğu apaçık çıkıverirdi ortaya. Nitekim Kur'an-ı Kerim de şöyle buyurmuyor mu:

“Bedeviler iman edip takvalı olsalardı, yerin ve göğün bereket kapılarını onlara açardık; ama onlar yalan söylediler, biz de kazandıklarına karşılık onları yakalayiverdik.”

Sizin bu durumunuzu Kur'an şöyle anlatır:

“Bunlar içinde zulmedenler yok mu, kazandıklarının kötü sonuçları pek yakında kendilerine ulaşacaktır; onlar bizi acze uğratamazlar.”

O hâlde iyi dinleyin ve kulağınızı dört açın!

Gerçekten de feleğin ne tuhaf oyunları var; ne acayip hadiseler vuku bulmakta sahiden!

Ama bunların söyledikleri çok daha şaşırtıcı!

Erkeklerinizin niçin böyle yaptığını bilseydim keşke! Hangi sığınağa sığındılar, hangi dayanağa dayandılar bu yaptıklarıyla?! Hangi ipe sarıldılar?! Hangi durağı seçtiler?! Hangi aileden öne geçtiklerini bir bilseler... Kimlere galip oldular yani?! Neye güvenerek bunca cefayı reva gördüler?!

Ne de kötü bir veli seçtiler kendilerine; ne de kötü bir yerde konakladılar!

Zalimler pek kötü bir menzilde konaklarlar; pek çirkin neticeler görür, pek kötü sonlara uğrarlar!

Allah’a andolsun ki, uçulabilecek kanatlar yerine kürkler ve kumaşları tercih ettiler; kuyruğu başa tercih ettiler!

O hâlde çirkin ve iğrenç davrandığı hâlde pek isabetli ve iyi davrandığını zanneden kavme lânet olsun!

Kur’an-ı Kerim; “Bunlar bozguncudurlar, ama kendileri bilmezler bunu.” buyurmaktadır onlar hakkında.

Vay onların hâline!

Kur’an’ın şu buyruğunu bilmez misiniz:

“Gerçekten yolu bulmuş olan mı itaate daha lâyıktır, yoksa kendisine yol gösterilmeye ihtiyacı olan ve bir kılavuzu olmazsa yolu bulamayacak olan mı?!”

Ne oluyor size?! Bu ne biçim yargı ve karar Allah aşkına?! Uyarırım hepinizi! Canıma yemin olsun ki, fitne tohumları ekildi, fesat yayılmaya başladı!

O hâlde bu uğursuz tohumun yeşermesini bekleyin, fesadın neticelerini pek yakında görürsünüz.

Bundan sonra İslâm ve hilâfet devesinin memesinden süt yerine kan fişkırarak, öldürücü bir zehir akacak.

İşte o zaman, batıla meyledenler hüsrana uğrayacak ve gelecek nesiller, geçmişlerinin yaptığı işlerin neticesini görecekler.

Bu kalpleriniz ve bu fitnelerinizle, sizi bekleyen yalın kılıçları, istila ve zulümleri göreceksiniz yakında.

Sonu sınırı olmayan bir hercümerç ve anarşi saracak sizi; zalimce ve pek acı bir istibdat göreceksiniz ilerde. Malınız mülkünüz ve haklarınız yağmaya gidecek bundan böyle; sizi tarumar edecekler.

Yazıkları olsun size! Acınacak hâldesiniz! Hasret içinde kalacaksınız. Sonunuz ne olacak böyle?! Yazık ki hakikati görebilecek göz ve tahammül yık sizde! Bu durumda, çekindiğiniz bir işi nasıl yaptırabilirim ben size?!”

Söylenecek çok şeyler vardı daha, gözlerinizden anlamıştım bunu. Yüreğinizin tam tepesine çöke kalmış olan o ağır yük, bu birkaç cümleyle hafifleyecek gibi değildi çünkü. Ama nefesiniz tıkanmış, pek yorulmuşunuz.

Böğrünüz ve kaburgalarınız yaralıydı çünkü.

Derin bir nefes alır gibi oldunuz; çok yanık bir ah çektiniz.

Oradaki kadınların yüzlerine dikkatle baktım. Yüzlerindeki ifadenin hayret ve şaşkınlık mı, utanma ve mahcubiyet mi, hasret ve gam mı, yoksa pişmanlık ve nedamet mi olduğunu anlayabilmek güçtü.

Tuhaf, ama çok tuhaf bir anlam vardı yüzlerde... Belki de bu ifadelerin tamamını kapsayan bir anlamdı bu; kim bilir?!

Her duygunun kendine has bir tepkimesi vardır ki, insanın yüzüne ve mimiklerine de yansır çoğu kez; ama birkaç duygu birbirine karışınca bu reaksiyonu anlamak da bir o kadar güçleşiyor.

Bu nedenledir ki, hiçbiri ne yapacağını bilemiyordu. Derken içlerinden biri konuştu, ama; “Hatamızı anladık, biatimizi geri alıp doğru yola dönüyoruz artık.” diyeceği yerde:

- Eğer Ebu Bekir’le biatleşmeden önce bunları bilseydik, kesinlikle biat etmezdik, Ali’den başkasıyla biatleşmezdik; ama artık biat ettik bir kez! dedi.

Büyük bir yalandı bu. Tıpkı uykudaki insana benziyordu hâlleri. Çağrılınca; “Ben uyuyorum şimdi, seni duymuyorum.” diyorlardı açıkça... Evet, başını kuma gömen insanlar...

Küstahlık, hatta alçaklıktı bu...

Dayanamayıp haykırdınız:

- Yeter! Gidin artık! Bunca bahane, bunca özür yeter... Yaptığınız işlerden sonra bu söyledikleriniz tamamen anlamsız!

Sizi ziyarete gelenler arasında biri vardı ki hepsinden farklıydı; gönül dostuydu, dert ortağıydı, yiğit ve gözü pek bir kadındı: Ümmü Seleme!

Onların sorduğu soruya Ümmü Seleme de tekrarladı:

- Geceyi nasıl sabahladınız?

Onları âdeta azarlamış, takdir etmişsiniz. Ama Ümmü Seleme’yle dertleştiniz:

- Nasıl sabahlamış olabilirim? İşim gücüm kederle gam arasında gidip gelmek; kimsesizlikle musibet arasında hervele etmek!... Bir yandan babamın yokluğu, bir yandan gözlerimin önünde kocamın hakkının elinden alınması...

Gördün işte, biliyorsun... Allah ve Resulü’nün hükmüne sırt çevirdiler; Resulullah’ın vasisi ve ondan sonra imam olan Ali’den hilâfeti alıverdiler. Niçin mi? Çünkü Ali’den nefret etmekteydiler gizlice... Bedir ve Uhut’ta müşrik ve mülhit babalarını öldürmüştü, Ali onların çünkü!

Ah! Ne diyebilirim ki ya Fatıma?! Ey Resulullah'ın (s.a.a) biricik kızı; ey Kevser! İnsanlık tarihi senden daha mazlum ve senden daha yalnız bir kadın görmüş müdür, bilmem; ama bunca büyüklüğüne rağmen bunca zulüm gören ikinci bir kadının olmadığını kesin! Ben sizden mahcubiyet ve ahlâk öğrenmeye geldim; ama bu sınırsız deryaya oranla ne kadar küçük bir testi olduğumu çok iyi anlıyorum artık.

Hayatınız boyunca hiçbir namahrem görmedi sizi. Buna rağmen siz, tabutla mezarlık arasındaki mesafeyi nasıl kat edeceğinizi düşünüyordunuz son nefeslerinizde kara kara... Yanı başınızda oturmuştum.

- Esmâ! dediniz, Şu tahta üzerinde cesedin götürülmesi çok kötü! Cesedin kadın mı, erkek mi olduğu belli oluyor. Vücut hatlarının belli olmadığı bir tabut yapılıydı keşke!

Bu hassasiyet, iman ve mahcubiyete takdir ve sevgiyle eğilmemek elde mi?! Son demlerindeyken hem de! Gözyaşlarımı tutamadım, gülümsemeye çalışarak:

- Habeşistan'da bulunduğum günlerde kenarları yüksekçe bir tabut görmüştüm, ölüyü içine yerleştirip üstüne de bir örtü çekiyorlar! dedim.

Sonra da birkaç hurma dalı ve yaprağıyla şeklini göstermeye çalıştım.

Siz pek sevindiniz. Çocuklar gibi neşelendi yüzünüz:

- Çok güzel! dediniz, Cesedin kadın mı erkek mi olduğu hiç belli olmuyor. Bana da böyle bir tabut yaptır, onun içinde götürün beni mezarlığa!

Benden bir şey istediğiniz için çok sevinmiş, ama bunun sağlığınızda değil, ancak ölümünüzden sonra size yarayacak bir şey olmasına da üzül müştüm doğrusu.

Onu yaptırdım, hazır şimdi... Benim sizi değil, sizin beni o tabuta koymanızı arzuları gönüm... Kaderin çok zor cilveleri var gerçekten... Şahit olup da dayanabilmek her yiğidin kârı değil...

12. Bölüm

Melekler saf saf olmuş uçmaktaydılar. Kimi iniyor, kimi kalkıyordu. Gök meleklerle doluydu.

En önde bulunan ikisinin, “öncü”leri oldukları beliydi. Gelip selâm verdiler ve beni kanatlarının arasına alıp göğe yükseldiler bir çırpıda. Birden, cennetin kokusu geldi burnuma. Derken, şaşırtıcı güzellikte bağlar, bahçeler, köşkler ve ırmaklar göründü.

Huriler saflar hâlinde durmuş, beni beklemekteydiler.

Önce goncanın açılmasını andırır bir tebessüm ve ardından hep birlikte:

- Hoş geldin ey cennetin yaratılış nedeni! Hoş geldin, sefalar getirdin ey “Sen olmasaydın kâinatı yaratmazdım.” buyruğuna muhatap olan yüce sevgili Mustafa’nın (s.a.a) göz nuru!

Daha da yükseldik, daha yükseklerle çıktık. Muazzam saraylar, uçsuz bucaksız bahçeleriyle... Göz alıcı elbiseler, süsler, biri birinden güzel ziynetler...

Şaşırmamak elde değil. Bu ne ihtişam... Bu ne fevkalâde güzellik ve letafet ya Rabbi!

Bir ırmak akıyor şurada... Sütten beyaz, miskle amberden daha hoş kokulu...

Derken, ötekilere hiç mi hiç benzemeyen bir saray.

Saray kelimesi yetmiyor bu ihtişamı anlatmaya.

- Burası kimin? diye sordum gıptayla, Kimin bu ihtişam? Burası neresi?!

Melekler:

- Burası yüksek Firdevs cennetleridir! dediler. Cennetin en yüce mertebesi! Baban ve onunla birlikte olan peygamberler ve Allah’ın kendisiyle birlikte olduğu, Allah’a gerçek anlamda kul olan herkes buraya yerleştirilir! Bu da Kevser ırmağıdır!

Saray, beyaz inciden yapılmış gibiydi. Babam yüksekçe bir sedire yaslanmıştı.

Beni görür görmez kalktı, bağrına bastı şefkatle, öpüp kokladı; alnımdan öptükten sonra:

- Burası senin, kocanın, evlâtlarının ve sizi sevenlerindir! dedi. Gel artık kızım, pek göresim geldi seni!

- Babacığım! Ben çok daha fazla özledim sizi! Hasretinizle yanıp tutuşmada kalbim!

Ah... Derken uyandım. Rüyada da olsa babam Resulullah’a (s.a.a) seslenmek bütün acıları unutturmuştu bana, nasıl da hafiflemiştim birden!

Babamla görüşüvermiştik işte. Ben “bak!” diyebilmişim bir kez daha ona.

Ah! Ne saadet bu gerçekten! Hiçbir lakap veya künye eklemeksizin ona “baba” diyebilme saadetinin sadece bana mahsus olduğunu düşündüğümde kuşlar gibi kanatlanıp uçacağım geldi bir an.

“Aranızdan biri gibi çağırmanın onu.” mealindeki ayet nazil olunca ben de babama “ya Resulullah” diye seslenmişim de babam sevgi ve şefkatle başımı okşayarak:

- Bu ayet diğer Müslümanlar içindir Fatıma’m, senin için değil! buyurmuş ve şöyle eklemişti: Sen yine “baba” diye çağır beni, sen hep “baba” de bana! Senin “baba” demen kalbime zindelik verir benim. Allah’ı da daha hoşnut eder!

Allah’ın en iyi sevgili kuluna; en yüce peygamberine “baba” diyebilmenin benim için ne büyük bir saadet olduğunu o da biliyordu mutlaka.

Evet... Babam, bu gece ona misafir olacağımı müjdeledi bu rüyada bana!

Ali'm... Can yoldaşım, sırdaşım... Ey en şefkatli eş, ey en vefakâr arkadaş! Ben... Senden ayrılmak üzüreyim şimdi... Bu gece babama gideceğim, beka yurduna göçeceğim Ali'm... Rahman'ın misafiriyim artık! Helâl et hakkını Ali'm...

Belâlarla dolu şu dünyadan bıkkın, ebedî kalıcı beka âlemineyse hasret ve özlem doluyum. Gideceğim, ama tek endişem sen ve çocuklarımız... Bu dünyayla benim aramdaki tek bağ sizlersiniz şimdi; gidişimi zor kılan tek şey bu! Ama sizin de ahiret ehli olduğunuzu düşününce teselli buluyor gönlüm. Evet, siz de oralısınız, buralı değil! Cisminiz ve bedenleriniz burada, ama ruhunuz ve kalbinizin orada olduğunu biliyorum. Sizinle orada görüşmek çok daha kolay ve çok daha mutluluk verici şüphesiz...

Ama Ali'm... Bütün bunlara rağmen... Senden ayrılmak çok zor geliyor, inan... Ahiret âlemine iştihak ve heyecanla göçüyor olsam da senden ayrılışın hicranı var yüreğimde... Allah'a emanet ediyorum hepinizi... Bu dünyanın zorluklarını sizlere kolaylaştırmasını dilemekteyim O'ndan.

Aliciğim! Ben hep sadık ve vefakâr kaldım sana. Bir tek kez olsun hile, düzenbazlık veya ihanet etmemişimdir ahdimize; iffet, sevgi, şefkat ve sadakat ahdinden bir adım öteye geçmemişimdir hiçbir zaman. Senin emir ve isteğine aykırı bir söz söylemedim, böyle bir davranışta bulunmadım evliliğimiz boyunca. Bunu sen de bilirsin.

Yine de helâllik istiyorum senden...

Kadının cihadının, kocasına iyi bir eş ve çocuklarına iyi bir anne olması gerektiği olduğuna inandım daima. Bu inancıma aykırı da davranmadım hiç.

Ali'm! Ölüm haktır ve eni sonu ölecek olan insan da vasiyet etmek zorundandır.

Ben den sana vasiyette bulunmak istiyorum.

Bir şeyler yazdım. Onları biliyorsun. Bir de onlara eklemek istediğim bazı noktalar var:

Yazılı vasiyetimde, Peygamber'den kalan vakıf bağlarını Hasan'a bırakmanı belirttim. O da Hüseyin'e, Hüseyin'den sonra da imam olan evlâttan bir diğer imama kalacak.

Bir de Peygamber'in eşleriyle Haşimî kadınlara ve bilhassa kız kardeşimin kızı Üame'ye bir pay ayırdım. Eğer bunlardan bir şey kalırsa kızımız Ümmü Gülsüm'e verirsin.

Bunları yazdım sana. Ama şimdi diyeceklerim bunlardan çok daha önemli:

Birincisi; benden sonra evlenmek zorundasın sen, bekâr kalamazsın. Kızkardeşimin kızı Üame'yle evlenmeni isterim; benim çocuklarıma karşı daha sevecen davranır o.

İkincisi, sana daha önce izah ettiğim türde bir tabutla mezara götür beni; cesedimin hatlarının belli olmasını istemiyorum...

Üçüncüsü; bana geceleyin gusül ver, elbisemi çıkarmaksızın... Entarim üzerimde kalsın... Cenaze namazımı geceleyin kıl ve yine geceleyin gizlice mezara koy beni, mezarımın yerini

sizden başka kimseler bilmesin... Bana zulmeden şu insanların; bilhassa o ikisinin cenazeme, namazıma ve mezara defnedilişime katılmalarını ve mezarımın yerini bilmelerini istemiyorum.

Cenaze namazı, cenaze ve defin merasimine sadece o bir avuç çok yakın dostlarımız ve yarenlerimiz katılsın; kadınlardan sadece Ümmü Seleme, Ümmü Eymen, Fizze ve Esma bint-i Umeys; erkeklerden ise sadece Selman, Ebuzer, Mikdat, Ammar, Abdullah ve Huzeyfe... Sadece bunlar!...

Ah, ağlıyor musun Ali'm?! N'olur ağlama... Bakma benim ağladığıma; ben senin için gözyaşı döküyorum, sen ne diye ağlıyorsun? Senin gözlerini ağlar görmeye dayanamam Ali'm, ne olur ağlama... Hem, hâline ağlanacak biri varsa o da sensin; senden daha mazlum, senden daha garip ve senden daha yalnız kim var?... Bütün kâinat ağlasa senin başına getirilenlere, yeridir. Ben, senin gasp edilen hakkın için çırpındım, seni savundum ve bunu canı gönülden yaptım. Yüz canım olsa, hepsini sana feda ederdim Ali'm, ağlama, ne olur ağlama!... Ben gidiyorum artık... Babam kendisine ilk benim kavuşacağımı söylemişti zaten; benden sonra senin başına neler geleceğini de... Ve oğlumuz Hasan'ın ve Hüseyin'imizle şu minik Zeyneb'imizin... Babam hepsini anlattı Ali'm... O hâlde sen ağlama, bırak da ben ağlayayım, benden sonra sizlere reva görülecek olan onca acı, zulüm ve felâketlere...

Bu benim kurtuluşum, dertler ve acılarımın noktalanışdır biliyorum... Sen ve yavrularımız içinse dertler ve acıların başlangıcı... Bunun için ağlama diyorum ya... Ey en yiğit er, ey en mazlum eş, ey en dertli baba, ey en yalnız İmam...

Ağlama Ali'm, ağlama amcamın oğlu, ağlama Haydar'ım, ağlama Ebu Turab'ım, Murtaza'm, küfür ordularının korkulu rüyası Safer'im, Ebu'l-Hasan'ım... Babamın vasisi, onun ilminin ve hilminin varisi, Zülfikar'ın emsalsiz yiğidi, ilim şehrinin kapısı, Hendek günü bir tek kılıç vuruşuyla bütün insanlar ve cinlere imam olmaya hak kazanan Allah aşığı, yetimlerin sevgilisi, kimsesizlerle fakirlerin dostu, dayanağı; mazlumin sevecen yarı, zalimin şiddetli düşmanı... Ağlama ne olur! Bunca acıdan sonra bir de gözyaşlarını görmeye tahammül edemem senin...

Seni ve yavrularımı Allah'a emanet ediyorum Ali'm. Kıyamete dek bütün evlâtlarımıza selâmımı söyle. Allah yarınız, yardımcınız olsun.

Ah! Ali, bak!... Sen de görüyor musun benim gördüğümü? Bak, işte Cebrail bu! Bana hoş geldin diyor, tebrik ediyor, bak!

- Aleykesselâm ya Cebrail!

Bu da Mikail, bu da İsrail işte! Evet, selâm veriyorlar, bak!

- Aleykümesselâm ya Mikail, ya İsrail!

Bunlar da diğer melekler... Beni karşılamaya gelmişler.

Ne görkem bu ya Rabbi! Bu ne haşmet, bu ne azamet!

Ve bu da Azrail işte Ali'm! Selâm vermekte bana.

- Aleykesselâm ey ölüm meleği! Al canımı da, babama kavuştur beni... Baba!... Ne kadar da özledim seni, bir bilsen!

Allah'ım! Rabb'im! Ey yüceler yücesi! Ben sana gelmekteyim şimdi, al beni Allah'ım!

Evet, sana gelmekteyim şimdi, ateşe değil!

Selâm babacığım! Vaatlerin hep hak çıktı, selâm olsun sana! Selâm o şipşirin tebessümüne! Fatıma'n geldi, Zehra-yı Merziyye'n geldi işte! Gözün aydın olsun baba! Merhaba!...

13. Bölüm

Ne kadar zor bir gece bu Allah'ım!... Şu kulun hiçbir zaman bunca çaresiz ve yapayalnız kalmadı. Şu eller, şu ayaklar, şu kalp, hiçbir zaman böyle titremiş değildi ömrünce. Şu göz hiçbir zaman bunca aralıksız ve biteviye ağlamış değildi. Nisan yağmurları gibi... Kulun Ali, ne yapsın şimdi bunca yalnızlıkla?! Kime gitsin, kimlere açsın içindeki derleri senden gayrı?!

Ya Rabb'im! Benim için en ağır darbe ve en üzücü matem olan Resulü'nün irtihalinde, Fatıma'nın hayatta olduğunu düşünmek teselli veriyordu bana. “O gül bahçesinden bir gül var nasılsa benim gülhanemde” diyerek avunmadaydım. Ya şimdi?! Ne diyeyim şimdi ben?! Kime götüreyim bunca yalnızlığı?! Kiminle paylaşayım şimdi bunca hüznü, bunca derdi ya Rabb'im?!...

Fatıma'm melek gibi bir kadındı... İffet ve vakar timsaliydi. O minicik kalbinde deryalar dolusu sevgi ve şerfkat vardı Fatıma'mın. Ne de sabırlı, ne de çilekeşti Fatıma'm...

Hiçbir şeye kapılmaz, hiçbir şeye gönül vermezdi; kalbi yok sanırdı onu tanımayanlar, bu hâliyle. Hiçbir şey onu kendisine bağlayamaz, hiçbir meşgale onu “bağımlı” kılamazdı. Hiçbir süse, altına, pula, elbiseye veya yiyeceğe düşkünlüğü yoktu; esasen ne varlığa sevinir, ne yokluğa yerinirdi. İşte bu nedenledir ki, onun bu dünyaya ait, bu toprak âleme bağlı olmadığına emindim; vücudu ve bedeni olmayan, sırf ruh ve sırf candı Fatıma'm benim.

Bazen, hiçbir erkekte olmayan bir yürek taşıdığını düşünürdüm onun; yürekli mi yürekliydi. Dağlar gibi daima dimdik, granit kayaları gibi salâbetli ve dirençli, göğün görünmeyen sütunları gibi sağlam mı sağlam, sarsılmaz, titremez...

Tek başına bir iktidarın karşısına dikildi; zerrece korkmadı, zerrece sürçmedi. Ben susmakla görevliydim; bu yüzden o, benim sözlerimi de dile getirdi, bütün sonuçlarına da mertçe ve yiğitçe katlanarak hem de!

Cahiliyet döneminden kaç yıl geçiyor şunun şurasında sanki?! Kadının bir deve kadar bile kıymet taşımadığı cahiliyet dönemi... Bir dönem ki kız çocuğu utanç ve yüzkarası, at ile deveyse övünç ve iftihar vesilesi sayılmadaydı...

Böylesine bir kavmin, böylesine şartlarına rağmen bir kadın tek başına kalkıp da tehlikeli bir hakkı savunacak...

Ah!... Dağ olsa yıkılır şu gönlüm; çelik olsa erir, kaya olsa parçalanıp un ufak olur, onun uğradığı musibetler karşısında.

Bazen Fatıma'nın çiçek yaprağından bir kalbi olduğunu düşünürdüm... Öylesine hassas, öylesine sevecen ve yumuşak... Billuru kıskandıran, ipeği gıptayla depreştiren...

Bir insanın nasıl bunca hassas, sevecen ve şefkatli bir kalbe sahip olduğuna şaşırmamak elde değil.

Ah! O çok garip ve çilekeşti Allah'ım! Çok... Bazen onun kalbiyle ulaşırdım senin sevecenlik yoluna.

Eve geldiğimde, bir sevgi deryasında bulurdum kendimi. Mutluluk ve sefa yuvasıydı âdeta. Yorgunluk mu?... Fatıma'yı gören bir gözün sahibi yorgunluk, sıkıntı, bezginlik... gibi kelimelerin anlamını hatırlamaz artık.

Evet, hayatımız pek zor, müşkülâtımız pek fazlaydı, ama eve geldiğimde hiçbir kalmazdı belleğimde; kadifeden bir ırmaktaymış gibi olurdu; letafet ve duygu esintileri okşardı bütün ruhumu.

Fatıma bu dünyada Kevser'in hakikatiydi benim için. Onun olduğu yerde açlığın, susuzluğun, yorgunluğun, savaşın, yaranın ve acının gerçekten hiçbir manası kalmıyordu artık.

Ne kadar yorgun olduğumu şimdi hissediyorum işte... Çünkü Fatıma'm yok yanımda artık.

Ah! Ne kadar da yorgunmuşum meğer ben, Allah'ım! Çok yorgunum.

Uğruna canımı vermeye hazır olduğum şu cansız bedene nasıl gusül vereyim, onu nasıl yıkayıp kefenleyeyim ben ya Rabbi?!

Fatıma'nın cansız bedenini gözyaşıyla yıkamama izin verilseydi suya hiç hacet kalmazdı şüphesiz...

Ah!... Ölünün gömülmesi vacip olmasaydı Fatıma'mı verir miydim toprağa ben?!

Bu semavî bedeni nasıl toprağa verir insan?! Bu gök yıldızını toprağa nasıl gömer insan?!

Ama yerkürede yaşamanın kaçınılmaz geleneği bu; ne gelir elden?!

Su dök Esmâ o hâlde, su... Bir de şu ateşler içinde yanıp tutuşan yüreğime serpilseydi zerrece keşke! Ağla ey göz, dökülsün ipil ipil gözyaşları... Burada ağlamayıp da nerede ağlayacak dide-i perişanım benim?!

Benim kadar Fatıma'yı tanımayan, benim kadar ona tutkun ve onunla birlikte bulunmayan şu melekler ağlıyor da, ben nasıl ağlamam Fatıma'ma; sevgili Resul'ümün tek emaneti olan ciğerpâresine?!...

Ağla Ali, ağla!...

Senin Fatıma'ndı o... Ve sen Fatıma'sız kaldın şu yeryüzü uğrağında.

Ah!... Kolun niye böyle mosmor Fatıma?! Eyvahlar olsun! Bu, o kamçıların izi olsa gerek!...

Bu ne acı ya Rabb'im?! Ali'n nasıl tahammül etsin Allah'ım bunca acıya?!... Fatıma'nın koluna baksana...

Bunca sabır ve tahammüle elbette ki secde etmekle mükelleftir melekler.

Fatıma'm... Elbiseni çıkarmadan gusül vermemi istemenin sebebi buydu değil mi?! Şu yorgun yüreğimin daha fazla dağlanmasını istemedin mi giderayak Fatıma'm? Ali'n kurban olsun senin o merhametli yüreğine... Göze görünmese de, yaranın varlığı elle anlaşılabilir ama...

Ey yüreğimin goncası! Kalbi olanların görebilmek için göze ihtiyaçları yoktur ki!

Sen, ömrün boyunca hiçbir şeyi gizlemedin benden... Ama yaralarını gizlemeye çalışmışsın Ali'nden, bak... Acılarını... Senin kocan, bu tür ağzı mühürlü sırları bilmeyecek biri mi?! Geceleri, hurmalıklar arasında perişan hâlde yürüyerek ağladığın dertlerdir bunlar...

Ali'n nasıl bilmez bunları Fatıma'm?!

Burası, namertlerin kamçı yeri işte, biliyorum... Kocanı, erkeğini urganla bağlayıp götürüyorlarken, hani... Hatırlıyor musun?!

Allah'ım!... Ölüye gusül değil, dünyanın acı ve felâketlerin dalış bu; insanın bir ömür boyu çektiği dertleri yeni baştan çekmesi, bütün acıları tekrar ve birden yaşayıp tatması bu!...

Ali'ye yapılabilecek en büyük işkence, Allah'ın aslanına verilebilecek en büyük acı...

Eyvah! Eyvahlar olsun! Muhsin'imiz!... Kapıyla duvar olayı!

Ah, Fatıma'm!... Ey mazlum çiçeğim benim; kolunu kanadını nasıl da kırdılar acımadan?...

O demir çivilerle nasıl söyleşmem ben?! Kapının ateşe verilmesini görüp de bütün alevlere karşı yüreğimi nasıl kalkan etmem?!

O alçak el, bu yüce ve masum yüzüne nasıl indi senin, Fatıma'm?!...

Sabır ver Allah'ım!

Tahammül ver ya Rabbi!

Ali'nin yüreği nasıl dayanır bunca namertliğe?! Fatıma'sına reva görülen bunca acıya?! Bunca mihnete, bunca sessiz feryada?!

Yavaş Ema... Fatıma'mın cansız vücuduna yavaş yavaş dök şu suyu; yaraları pek köhne, pek derin Zehra'mın... Yavaş... İncitmeyesin Fatıma'mı sakın...

Bu günleri de mi görecektim Allah'ım?! Fatıma'mın gassali de mi ben olacaktım?!

Fatıma'mın sabrı benim sabır taşı mı çoktan toz etmiş meğer...

Allahu Ekber! Bu senin sevgili Fatıma'n ya Rabbi! Senin sabrına nasıl secde etmez insan, ey yüceler yücesi, ey kâinatı yaratan?!

Vücudu bunca yaralıysa, kalbinde ne yaralar vardı Fatıma'mın kim bilir!...

Lânet olsun seni incitenlere... Kırılısın o kırılalı eller...

Getir artık Esmâ; getir şu cennet kâfurunu da bitsin şu iş... Allah da biliyor ya; takat kalmadı bende artık bunca acıya...

Cebrail'in getirdiği şu kâfurun üçte birini sevgili Resulullah'ın cenaze guslünde kullanmıştım, Allah ve meleklerinin selâm ve salâvatı ona olsun; üçte biri de şimdi senin için... Geriye kalan son üçte biriye, benim... Şu son üçte birin zamanı ne zaman gelecek Allah'ım?! Ne zaman kavuşacağım onlara ben de?!

Şu yedi parçadan müteşekkil kefeni versene Esmâ... Ne olurdu; sevdiklerinin yerine, ayrılık ve ölümü kefenleyebilseydi insan?!...

Allah'ım... Bu, senin kulun... Hakkında Kevser'i indirdiğin Fatıma'n... Resulünün sevgili kızı... Habibinin, sevgilinin, uğruna kâinatı yarattığın ve iki cihan serveri olarak isimlendirmiş olduğun güzeller güzeli, gönüller muradı, gözler nuru Muhammed-i Mustafa'nın (s.a.a) biricik yavrusu...

Allah'ım!... Kurtuluşuna sebep olacak şeyi diline getir onun; burhan ve delillerini muhkem kıl, mertebelerini yücelt ve onu babasına ulaştır!

Çocuklar, gelin!... Hasan, Hüseyin, Zeynep, canım Ümmü Gülsüm'üm, gelin; gelin yavrularım... Gelin vedalaşın annenizle; zor olduğunu biliyorum, ama ne gelir elden?! Allah'tan hepimize sabır ve tahammül vermesini dilemekten başka ne yapabilirim canım yavrularım?!

Biraz yavaş... Ağlamayın demiyorum; bunu istemek merhametsizliktir, evet; ama sessiz ağlayın, benim gibi sessiz ve yavaş...

Sizi nasıl teselli edebileceğimi bilemiyorum doğrusu... Herhangi bir anne değildi çünkü kaybettiğiniz... Ne eşi vardı, ne benzeri. Kim doldurabilir onun yerini yavrularım?!

Ama Allah Teala'nın takdiri bu işte... Rıza gösterin... Sakın O'nun takdirinden şikâyetçi olmayasınız, e'mi!...

Yüzünü mü? Annenizin yüzünü açmamı mı istiyorsunuz? Peki, gelin bakın, o tokat izinin morartısına bakacak mecal kalmadı artık bende. Ah Fatıma'm!... Mehtabı andıran simanla şu mehtaplı gece ne de uyumlu!

Bu kadar “anne, anne” diye fğan etmeyin yavrularım, ne olur... Annenizin size cevap verebilecek mecali yok ki artık. Sadece bakın; bakın ve ağlayın sessizce.

Ama... Fatıma'nın eli değil mi bu?! Kefenden çıkıp yavrularını okşamada.

Bu, onun şefkati işte; sizin figan etmenize dayanamadı Fatıma'nın ana yüreği... Cevap vermezlik etmedi size yavrularım. Fatıma'm... Senin Allah'a bunca yakın mevkiin...

Yeter artık çocuklar, Allah aşkına kalkın artık.

Cebrail; "Çocukları kaldır artık!" diyor, "Neredeyse ruhlarını teslim edecekler annelerinin üzerine kapanıp..."

"Arşı titretti" diyor, "bu figanlar; kaldır artık çocukları... Melekleri de ağlattı onların bu hâli bak... Kaldır artık şu öksüzleri incitmeden Ali'm!"

Kalkın çocuklar... Hadi... Vedalaşın annenizle artık... Allah'ım... Ne zor bir gece bu... Ne kadar da hüznün, yalnızlık ve gurbet var bu gecenin mehtabında. Güç ve kudret ancak Allah'ındır. O'ndan gayrı ne güç vardır, ne kuvvet...

Hadi, kalkın... Kalkın da namaz kılalım anneniz için... Bu namaz rahatlatır ruhumuzu, teselli buluruz o zaman.

Hasancığım! Git o bahsettiğim arkadaşlara haber ver, gelsinler. Ama sessizce... Kimse bilmesin...

Her şey bu gece bitmeli sessiz sedasız... Annenin vasiyeti böyle, biliyorsun.

Sakin ol Hüseyin'im, Allah'a tevekkül et; bu büyük acıya tahammül gücü iste O'ndan.

"İnna lillah ve inna ileyhi raciun."

Hepimiz Allah'tanız ve sonunda dönüş O'nadır.

"Ve inna ilâ Rabbina lemungalibun..."

— Ve Aleykümüsselâm. Allah hepinizden razı olsun, zahmet oldu... Şurada, benim arkamda durun. Sakin olun, sabırlı olun dostlar. Yavaş sesle ağlayın. Resulullah'ın (s.a.a) kızının vasiyetini unutmayın, ağlama sesleriniz duyulursa herkes anlar... Onun cenaze namazına sadece sizin katılmanız gerekiyor çünkü. Allah'ı zikredin, sakinleşir, huzur bulursunu o zaman.

"Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billah'il-Aliyy'il-Azîm."

Şanı pek yüce ve büyük olan Allah'tan başka güç ve kuvvet sahibi yoktur!

Allah'ım!... Resulünün kızından hep razı ve hoşnut oldum ben. Mezara konulmak üzere olduğu şu sırada sen yar ol ona ya Rabbi!

Allah'ım! İnsanlar onu yalnız bırakmışlardı, sen yalnız bırakma onu. Allah'ım! Ona zulmettiler, sen aralarında hüküm ver; şüphesiz, sen en iyi hüküm verensin.

Es-salât!... Es-salât!...

Allahu Ekber!...

Allah'ım; sevgili Resulünün kızı Fatıma'dır bu; zulmetler ve karanlıklardan nurlara çıkardın onu.

Siz üçünüz... Gelin tabutu kaldıralım, "İleyye!... İleyye!... = Bana!... Bana!..." sesinin geldiği o tarafa götüreceğiz. Duyuyorsunuz değil mi siz de?! Fatıma'yı kendisine çağırmada Rabb'im.

Burası işte! Tam burası... Tabutu yere koyalım yavaşça... Hah, tamam Fatıma için gerekli her şeyi Rabb'ul-âlemîm hazırlamış işte! Şu hazır mezar Zehra'mın mezarı... Canlar feda Zehra'ma...

Şöyle çekiliverin biraz... Ben mezara ineyim... Yavaş ağlayın dostlar!... Ah!... Ne oluyor bana böyle?! Elim ayağım hiç titremezdi benim...

Allah'ım sabır ver... Rabb'im, güç ver Ali'ye, takatimi artır şu zor lahzalarda...

Ne de ağır bir hüznün şu yüreğimin başına gelip çöken... Ve Zehra'msa ne kadar da hafif, çektiği onca dert ve onca acıya rağmen!...

Ey toprak! Duyuyorsun beni değil mi?! Sana getirdiğim şu emaneti de tanıyorsun... Fatıma bu... Benim Zehra'm... İki cihan serveri, fahr-i kâinat Hazret-i Resul-i Ekrem Muhammed-i Mustafa'nın (s.a.a) gözünün nuru, sevgili kızı... Sallallahu aleyke ya Resulullah! Ne mutlu sana Fatımacığım!...

"Bismillahirrahmanirrahim. Bismillah ve billah ve alâ millet-i Resulillah, Muhammed ibn-i Abdilalh."

Rahman, Rahim Allah'ın adıyla. Allah'ın adıyla, Allah'ın yardımıyla ve Abdullah oğlu Allah Resulü Muhammed'in dini üzere...

Sıddıykacığım! Seni öyle birine teslim ediyorum ki, O'na benden daha lâıyksın... Fatıma'm, Zehra'm... Allah'ın takdirine razıyım ben... Senin için ne takdir etmişse, razıyım...

"Sizi topraktan yarattık, sonra yine toprağa döndüreceğiz ve sonra tekrar topraktan çıkaracağız sizi..."

Fatıma'm... Allah'a ısmarlıyorum seni gülüm... Kavuşıcağımız anı hasretle beklemekteyim şimdiden...

Ey toprak... Ey taşlar ve kumlar... Fatıma'mla beni ayırdığınızı mı sanıyorsunuz şimdi?! Asla! Fatıma'yla benim kalbimiz öylesine birleşip yoğrulmuştur ki yekdiğeriyle, bin kez mezara girip çıksa yine de ayrılmaz kalplerimiz.

Gözün aydın olsun ya Resulullah! Fatıma'm sana geldi işte şimdi!

Senin de gözlerin aydın olsun Fatıma'm, kutlarım seni! Bunca ayrılık ve hicrandan sonra sevgili babana kavuştun işte sonunda!

Size sevinç ve bana hüznün...

Ama nihayet kavuşacağımız tesellisi var...

Ya Resulullah! Benden ve kızın Fatıma'dan selâm olsun sana.

Kızından, sevgili Fatıma'ndan selâm sana... Gözünün nuru, gölünün sevinci Fatıma'ndan selâm sana...

Senin yurdunda, senin toprağında yatan Fatıma'ndan selâm sana. Allah Teala onu hemen sana kavuşturdu, bak...

Ya Resulullah, sevgili kızının yokluğunda sabır kâsem taşmada, kâinat kadınlarının ulusunun firakına tahammülüm tamamlanmada.

Ağlamaktan başka ne gelir elimden ya Resulullah?! Bir belâyâ uğranıldığında ağlamak senin sünnetidir; seni kaybettiğim zaman da ağlamaktan başka ne geldi ki elimden?!

Benim kollarımda can verdin sen ya Resulullah; kendi ellerimle kapattım gözlerini, o mutahhar bedenini ben yıkadım, ben kefenledim, ben defnettım, o mübarek başını ben koydum lahde...

Takdir böyleymiş... Takdir-i ilâhîye karşı sabır ve rıza göstermekten başka ne gelir elden?!

“İnna lillah ve inna ileynhi râciun.”

Hepimiz Allah'tanız ve sonunda hepimizin dönüşü O'nadır.

Ey Allah'ın Resülü! Emanet, sahibini buldu şimdi. Sevgili Zehra'n zulüm ve sitem fırtınalarından kurtuldu artık. Bundan sonra dünya, yeriyle ve göğüyle, benim nazarımda ne de çirkin artık Zehra'sız...

Artık hüznüm bitmez benim, gözerimi uyku tutmaz, gözyaşlarım dinmez benim ya Resulullah!

Şimdi senin yatmakta olduğun evde konaklayıncaya kadar hüznün ve keder kalbimin başucundan ayrılmayacak, dert benim ayrılmaz yoldaşım olacak.

Kalbim kan ağlamakta ey amca oğlum... Yorgun mu yorgunum, Zehra'mın gidişyle; dertli mi dertliyim, yarimin hicranıyla...

Ne de çabuk düştü şu ayrılık aramıza... Ancak Allah'a şikâyet edebilirim bu hâli ben...

Ümmetinin el ele verip nasıl bana karşı birleştiğini, onun hakkını nasıl zorla ve hileyle elinden aldığını kızın gelip anlatacak sana ya Resulullah...

Olayı ondan sor... Her şeyi anlatacak sana...

Bağrı dertlerle doluydu burada; açıp söyleyemiyordu kimseciklere... Ama sana söyleyecektir, eminim... Senden gizleyecek hiçbir şeyi yoktur onun çünkü... Kalbinin yaralarını sana gösterecek, içini sana dökecektir.

Ama, hayır... Zehra'n; dertlerini sana bile anlatmayacak kadar mahcup ve naziktir... Sen sor ama! Israrla sor ondan, anlatmasını iste! O zaman Allah, onunla ona bunca eziyeti reva gören düşmanları arasında bir hükme varacaktır ve şüphesiz Allah en güzel hüküm verendir, en iyi yargılayıcıdır.

Allah'ın ve meleklerinin selâmı sana ve sevgili Fatıma'na olsun ya Resulullah...

Ve...

Allah'a ısmarladık...

Bıkkınlık veya bezginlikten dolayı değil bu vedalaşmam.

Gidişim ve vedalaşmam bıkkınlık ve bezginlikten olmadığı gibi, kalışım da O'nun sabredenlere bulunduğu vaatten şüpheye kapılmış olmamdan değil asla.

Aman Allah'ım! Sabrımı artır benim! Ne de zor bir dert bu, ne de güç bir acı! Sabretmekten daha etkili hangi silâh var, müminin bu gibi büyük acılar karşısında, bu dertler ve hüznüler fırtınasında.

Fatımacığım!... Düşmanın bir densizlik yapmayacağından emin olsaydım, senin kabrini kendime itikaf mekânı edinir, burada itikafa çekilir ve gencecik yavrusunu yitiren analar gibi gece gündüz ağlardım sana.

Görüyor musun ya Resulullah?!... Sen de şahit oldun ki, sevgili kızın Fatıma'yı gizlice ve sessizce verdik toprağa. Hakkı elinden alındı, mirası yağmalandı, Fatıma'n incitildi. Halbuki sen daha yeni vefat etmiştin, mezarının toprağı terütazeydi henüz...

Allah'a şikâyetçiyim ya Resulullah... Ve seni andıkça hicran ateşi alevlenmede ve er geç sana kavuşacağım tesellisi sabrımı kolaylaştırmada.

Ey peygamberlerin sonuncusu! Ey kulların en güzeli, ey yaratılmışların en seçkin incisi! Allah'ın selâm, rahmet ve bereketi sana ve sevgili kızın Fatıma'ya olsun!

Fatımacığım... Duyuyorsun beni değil mi?!... Söyle, ne yapayım ben şimdi?! Sensiz nasıl döneyim eve ben?! Çocuklar?!... Ne derim ben onlara şimdi?!

Ya kalbim?! Kalbime ne diyeyim Fatıma'm?!... Şu dağlarca yalnızlığıma, kimsesizliğime, gariplikleri aratan şu garipliğime?!...

Gidemiyorum işte!

Ama kalamam da...

Burada kalakalırsam, düşman senin mezarının yerini öğrenmiş olur Fatıma'm...

Gitmeliyim...

“Can kuşum şu ten kafesinde mahpus

Can da çıksa keşke şu ahımla sinemden!”

Senden sonra hayatın tadı yok, yaşam ruhunu yitirdi âdeta.

Ağlayışım, ömrümün uzun olabileceği korkusundan... Senden sonra yaşamanın ne denli zor geleceğini bilirsin bana...

Hem de pek zor... Böylesine bir yükü kalbine yükleyen biri nasıl gülebilir artık?! Onca sevgi ve şefkatini götürüverdin kendinle, ne yaparım ben şimdi?! Nasıl katlanırım acıya, bunca kedere, bunca eleme?!...

Sevgililer, bir gün vuku bulacak bu ayrılıktan kaçamaz... Ama ayrılık ne de zor gerçekten! Canlar canı sevgili Muhammed-i Mustafa’dan (s.a.a) sonra şimdi de sevgili kızının acısını yaşıyorum ben. Dünyanın ne denli geçici olduğuna şahit ve delil mi ister yine insan?!

Ah!... Muhammed’le (s.a.a) Fatıma’nın ayrılığı pek zor gelmede bana... İki ayrılık birden hem de... Ne gecem var, ne gündüzüm; hasretinizle ağlamada, yokluğunuzla inlemedeyim. Siz ne de güzel bir mekânda konakladınız şimdi... Ama Ali’nizi yalnız bıraktınız şu belâ diyarında.

Ağla ey göz, durmaksızın gözyaşı dök. Bu dert unutulur gibi değil, Mustafa’yla (s.a.a) Fatıma’yı kaybettim ben, onları unutabilir miyim hiç?!

Bir dost ki, yerini kimseler tutamaz; bir yar ki gayrisi bulunamaz. Gözlerden silinen hâline karşılık, yüreğimin başköşesine kazınan hayaliyle...

Fatımacığım... Şu mutahhar makberinin başında durup seni anmada, seni çağırmadayım sürekli; ama sen cevap vermiyorsun ki...

Ah... Keşke Ali’ni bunca yalnız, bunca çaresiz, garip ve kimsesiz bırakıp gitmeseydin Fatıma’m...

14. Bölüm

Yaratıldığım ilk gündendir seni bekliyorum.

Allah Azze ve Celle beni, yeri, güneşi, ayı ve gezegenleri yaratırken:

“Sizi beş kulumun yüzü suyu hürmetine yaratıyorum.” dedi.

“Onların en başta geleni de babasıyla Zehra’dır.”

“Bunlar olmasaydı, hiçbir şeyi yaratmaz, yokluğa varlık libasını giydirmezdin.”

“Bu beşi olmasaydı, yaratılışın bir anlamı olmazdı ki...”

“Bu beşi Fatıma’yla babası, Fatıma’yla eşi ve Fatıma’yla oğullarıdır.”

Sadece ben değil; yer de, güneşle ay da, yıldızlar ve gezegenler de seni bekleyip durduk hep.

Allah indinde bunca aziz olan şu Fatıma kim?! Allah’ın gazap ve rızası bile onun gazap ve rızasına bağlı olan şu Fatıma kim?! diye merak ve iştıyakla seni bekleyip durduk hep.

Adem, Allah’a yakınlık cennetinden ayrılık ve hicran yurduna indirilince sizler onun yegane kurtuluş vesilesi oldunuz. Mübarek adlarınız, onun andının Esmâ-i Hüsnâ’sı odlı. İşte o zaman sizin Allah indinde ne denli yüce bir makama sahip olduğunuzu anladık, varlığınızın ne denli etkili olduğunu sezdik.

O dehşetli fırtınada Nuh’un, sizin adınızı anmasıyla Allah-u Zü’l-Celâl’in sizin yüzünüzün suyu hürmetine onun gemisini sağ salım karaya oturtunca hepimiz; “Bu isimlerde büyük bir sır var, yaratılış âleminin büyüklüğünce büyük hem de!” dedik.

Neydi bu sır?!...

Binler, yüzler yıl geçti; aylar ayları, günler günleri kovaladı seni beklerken... Bu ağır bekleyiş sırasında tuhaf, ama pek yerinde bir soru oluşmaya başladı, bütün varlık âleminin zerrelerinin zihninde:

Bu büyüklüğü, bu yüceliği, bu azizliği ve Allah’a bunca yakınlığıyla Fatıma yeryüzüne ayak basınca ne olacak acaba?!

Nasıl bir fırtına kopacak?!

Ne gibi bir mucize vuku bulacak?!

İnsanlar ona nasıl davranacak?!...

Küçük bir mesele değildi bu. Çünkü insanlar öteden beri elle tutulur, gözle görülür bir tanrı arnadalardı yeryüzünde.

Nitekim kendi elleriyle yaptıkları putlara da tanrı ve ilâh olarak değil, Tanrı’nın temsilcisi ve yeryüzündeki tezahürü olarak tapınmadaydılar. Onların, kendileriyle Tanrı arasında bir vasıta olmasını istiyorlardı öteden beri.

Tanrı’ya söylemek istediklerini bu putlara söylüyor, O’ndan istediklerini putlara anlatıyorlardı; bereket, af, yağmur... vs. istiyorlardı.

Putlar, bu istekleri Allah’a ulaştıracak vasıtalarıydı onların. Putlar, bu ihtiyacın sahte karşılayıcısıydı, cahil zanlarında. Bu yüzden Allah, bu ihtiyacın gerçek karşılayıcısı olabilecek kullar yaratmak istedi. Onlar elle tutulan, gözle görülebilen “örnekler” olacaktı. Meselâ, sevgi elle tutulur, gözle görülür olacaktı böylece. Lütuf, ihsan, bağış, büyüklük... vb. en mükemmel insanî hasletler bu örneklerde bir araya getirilmiş olacaktı. İnsanlar, Tanrı’yla kendileri arasında bir vasıta bulabileceklerdi böylece... Onları Allah’a götüren, insan üstü, Tanrı altı örnek kullar...

Ve sen ey Fatıma; baban, kocan ve oğullarıyla böyle bir “örnek”tin işte. Bu yüzdendir ki senin için şöyle buyrulmuştu:

“Fatıma’nın öyle bir celâl, ceberut ve azameti vardır ki, ondan yücesi Allah’tan -celle celâluh-başkasında bulunmaz. Yine o, Allah’tan başkasının daha yücesine sahip olmadığı bir kerem, bağış ve lütfе sahiptir.”

Evet... Bu nedenledir ki, bunca heyecanla sizi beklemekte ve insanların size nasıl davranacağını merak etmekte haklıydık biz...

Baban, dünyaya gelişiyile yeryüzünü nura boğduğunda ben bütün dikkatimle onu izlemeye başlamıştım.

Ne zaman güneş latif vücudunu rahatsız edecek olsa, hemen bir bulutla gölge ederdim ona. Ne zaman soğuktan rahatsız olsa, hemen güneşin ısınısını artırırdım. Ne zaman geceleri yola çıkacak olsa, mehtabı ayakları altına serer, yıldızları yere yaklaştırırdım iyice... O mübarek ayaklar sakın bir taş a takılıvermesin diye...

Ve... İnsanların ona lâıykıyla davranmadığını, o yüce makamı bir yana, içlerinden herhangi birine gösterdikleri kadar bile ona hürmet göstermediklerini, onu yalanlayıp taşladıklarını görünce gözlerime inanamadım... Sıradan herhangi bir insanı yalanlamaz, alay konusu etmez, delilik veya sihirbazlıkla suçlamazlar iken, ona bütün bunları yaptılar şu insanlar...

Sihirbaz dediler, mecnun dediler, şair dediler... Düşmanlık ettiler ona, hatta onunla savaştılar... Kin ve nefret küllerini savurdular onun mübarek başına... Dişini kırdılar, alnını yaraladılar, Ebu Talip Vadisi’ne kovup orada ambargo uyguladılar ona...

Ve ben... Gök denilen ben... Bütün bunları gördükçe kahroldum... Cansız olduğum hâlde ölmeyi arzuladım. Yaratılışın gayesi, iki cihan serveri, “Sen olmasan gökleri yaratmazdım.” sözünün muhatabı, insan-ı kâmil, akl-ı küll ve en güzel ahlâkın timsaline reva görülmedeydi bütün bunlar...

Ve... Ondan sonra da size reva görüldü bütün bunlar...

Size... Allah’ın “habibim” dediği Resulullah’ın “ciğerpârem” dediğine...

“Andoslun zamana, insanoğlu zarardadır...”

Bense, insanların sizi başlarına taç edeceklerini, gözleri gibi koruyacaklarını, önünüzde saygıyla eğileceklerini, kalplerini sizin sevginizle dolduracaklarını, ayağınızın tozunu sürme gibi gözlerine süreceklərini, vereceğiniz her emri anında yerine getirmek için can atacaklarını sanmıştım halbuki...

Sanmıştım ki, herkes sizi memnun etmeye çalışacak, insanlar sizin hayır duanızı alabilmek için yarışacak...

Cebrail’in bineğinin ayağındaki tozu alan bir insanın yaratılışa nasıl müdahaleye çalıştığını daha önce görüp bu tür olaylara çokça şahit bulunduğumdan; insanların sizin ayağınızın tozuyla kanatlanıp yerden kesileceklerini ve beni aşır miraca yükseleceklerini sanmıştım ilkin...

Oysa ki...

“Andolsun zamana, insanoğlu zarardadır...”

“Ne de nankördür şu insan...”

“Ve cahil mi cahil...”

Şu insanların arayıp durdukları şey neydi ki, sizde bulamadılar?! Neydi aramaya değer olup da sizde varolmayan?! Dünya mı?! Sizde vardı. Ahiret mi?! Sizdeydi. Dünya ve ahiret saadeti mi?! O zaten sizdiniz! İlim sizde, marifet sizde, bilginin en hası sizde değil miydi?! Hatta dünyanın parası pulu, mevkii makamı, ünü şöhreti de sizin ellerinize ram edilmiş değil miydi?!

Niçin isyan ettiler yine de?! Niçin cefa ettiler onca size?! Neden baş eğmediler emrinize?! Nereye gitmek istiyordu şu insanlar?! Ne yapmak istiyorlardı sahi?!

Ebu Cehil’le Ebu Lehep de Ebuzer gibi olsaydı, ne olurdu sanki?!

Niçin Ebu Bekir de bir Ebuzer veya Selman olamadı?! Halbuki ben ve bütün bir kâinat, sırf size itaat ettiği için Selman’a hizmetle görevlendirildik. Diğerleri de onu izlese, onun yaptığı gibi size saygı ve sevgi gösterseydi, pek iyi olmaz mıydı?! Onun gibi olamadılar diyelim; ya düşmanlıklarına ne buyrulur?! Düşman olmasalardı bari... Onca eza ve cefada bulunmasalardı hiç olmazsa... Onca alçalmasalardı... Medine’nin seması olduğum için yaratılışın ta başından beri sevincinden kabuğuna sığmayan ben, gördüğüm bu hadisler karşısında öylesine hiddete kapıldım ki, can kulağı olanlar, öfkemi duydular; can gözü olanlar, gözyaşlarımı gördüler. Kâh ağladım, kâh hasret çektim, kâh öfkelen dim, kâh inledim, kâh gürledim, kâh hayretten küçük dilimi yutarak sustum... Bir susuş ki... Bunca faciaya tanık olacağımı nereden bilebilirdim ki?!

Senin evin... Kur’an’ın, Resul’ün, Cebrail’in kardeşinin... Kurtuluş evi olan o evin kapısı ateşe verilince tandır gibi tutuşup yandım ben.

Senin kaburgalarınla birlikte kaburgalarım kırıldı benim ve çatırtısı arşı inletti haykırışımın...

Sen acıyla kıvranarak Fizze’ye seslenirken insaniyet denilen mahluk, daha dünyaya gelmeden düşük yaptı bebeğini...

Kapıdaki o kanlı çivileri görünce kendimi yerde buldum... Utancım dan erimiş, yağmur sularıyla birlikte toprağın derinliklerine dalıp yitmiş, alıp gitmiş tim başımı...

Kollarına inen kamçılar ı görüp de mosmor olmamam mümkün müydü benim?!

Sana ait bir mülkün gasp edildiğini gördüğümde hayretten küçük dilimi yuttum; suskunluğum mezarlıkları ürküttü yeryüzünde... Yaşadığıma hayıflandım bunca çaresizliğim ve zorunlu tanıklığımla şu insanoğlu denilen mahlukun cehli ve küfrü karşısında...

Senin suratına tokat indiğinde gözümü kan bürüdü... Ne yapabilirdim ama, ağlamaktan gayrı sessizce?!...

İhanet ve küstahlık senin kapını çalınca çıkmaza girdim ben...

Sen Muhsin’ini düşürünce, insanlara beslediğim bütün ümitlerimi bir anda yere çaldım ben de... Bin parça oldu ağlamaktan çanağa dönen gözlerimin önünde.

Ah... Ali dün gece senin cansız bedenini yıkayıp gusül verirken nasıl da ağlıyordu, öksüz çocuklar gibi... Nasıl da sessizce süzülüyordu gözyaşları, Allah'ın aslanının yanaklarından...

Hasan'la Hüseyin'in ağlayışlarını, hele Zeynep'le Ümmü Gülsüm'ün zülûflerini döküp sana ağıtlar yakarak hıçkırıklarını gördüğümde dün gece... İnfilâk etmeme ramak kalmıştı kederimden... Bir ben değil; bütün bir kâinat paramparça olacak gibiydi, o yavrucakların hâlini görüp de hiçbir şey yapamamanın çaresizliği karşısında.

Bir tek Ali... Senin evinin sütunu... Yaratılış çadırının direği... Evet bir tek onun sabrı ve azmi teselli oldu bize.

Ama onun o hâlini görmeye dayanmak da kolay değildi doğrusu...

Haydar... Ali... Başını seninle yaşadığı o minik odanın duvarına dayanmış, hazin hazin ağlıyordu sessizce, boynu bükük...

Onu bunca yalnız ve mahzun görmemiştim hiç... Ama o dağları kıskandıran sabrıyla hepimizi bir kez daha hayretler içinde bıraktı.

Meleklerin Adem'e niçin secdeyle emredildiklerini o gün bir kez daha anladım.

Ne zor bir geceydi dün gece! Dün geceki facianın acısı dünya durdukça yakıp kavuracak beni. Senin, tarihi ebediyen dehşete düşürecek olan o insanca "küsme" gibi tıpkı... Ah o mazlum küşüşün...

Sana gizlice gusül verip kefenlemesini, yine gizlice ve bütün gözlerden uzak defnetmesini rica etmiştim Ali'den... Makberinin yerini kimselerin bilmemesini istemiştin...

Yaktıkları bu zulüm ateşinin sadece onları değil, dünya varoldukça tarihi de tutuşturup duracağını ve insanların, Resulullah'ın (s.a.a) gözünün nuru olan biricik Zehra'sının (s.a) makberini ziyaretten mahrum kalacağını söylemiş oldun, düşmanlarına böylece!...

Senin mazlumluğunu gösteren ölümsüz bir belge bu!

İnsanca, melekçe, hatta daha ötesi büyüklüğün şanına yaraşırca bir intikam alış bu...

Ertesi gün düşmanların, Bakiy Mezarlığı'nda kırk yeni mezar gördüklerinde neye uğradıklarını şaşırmış ve Allah Resulü'nün (s.a.a) biricik kızının mezarını bulamayacaklarını anlayarak öfkelenmişlerdi. Sen hastayken yanına geldiklerinde ne oyunlar düşündüklerini anlamış, meydan vermemiştin; onlar da son oyunlarını senin vefat anına ertelemişlerdi. Ama bu kararınla o son oyunlarını da bozmuş oluyordum.

Kuruyla birlikte yaş da yanmış; bu gerekli kararlar birlikte, düşmanların gibi dostların ve seni seven ve sevecek olan bütün müminler de mutahhar mezarının yerinden bihaber kalmıştı böylece...

Seni, sevgili Resullerinin ciğerpâresini seven müminler mezarının başında bir duada bulunamamanın burukluğunu yaşayacaktı, artık kıyamete değin.

Birbirine benzeyen kırk kabir! Hepsi de yeni kazılmış, yeni örtülmüş, besbelli! Medineliler merakla toplanıyorlar, Bakîy'de... Kimi şaşkın, kimi meseleyi anlamaya çalışıyor, ama nafile!... Kimi hayretler içinde, kimi perişan, kimi üzgün, kimi yenilgiye uğramış, kimi öfkeye kapılmış, bir avuçtan müteşekkil, kimi de bu manzara karşısında titreyerek kendisine gelmiş olan, uçurumlarından kurtulmuş...

Ömer de orada:

— Böyle olmaz! diyor, öfkeyle söylenerek. Mezarları teker teker açmamız, ölüyü bulmamız, mezardan çıkarıp cenaze namazını kılmamız, sonra da gereğince toprağa vermemiz gerekir!

Ali'n duyuyor bunu. Sabrı ve tahammülü seni çoğu kereler şaşırtan, hatta kimi zaman sana ağır gelecek raddeye varan Ali'n... Kalkıyor. Savaşlarda giydiği o sarı abayı alıyor sırtına, cihad sırasında bağladığı o bez şeridi bağlıyor alına, dinî Muhammed'in (s.a.a) maslahatı için kılıfında duran kılıcını sıyrıp Bakîy Mezarlığı'na doğru yola düşüyor.

Sen de gördün o sırada Ali'yi, biliyorum. Ama bir de yerde olup da görseydin, Ali'nin (a.s) adımlarıyla yeryüzünün nasıl sarsıldığını o sırada...

Bakîy Mezarlığı'na varınca çıkıp yüksekçe bir yerde durdu; alnının damarı şişmiş, ona bakan herkesi ürpertiyle ürküten bir kasırgaya dönüşmüştü âdeti.

— Hey! diye bağırdı, Bu mezarlardan bir tekine dokunulacak olursa, kimseyi sağ bırakmam! Bunu böylece bilmiş olun!

Orada toplananlar korkudan iliklerine kadar terlemişlerdi, Allah'ın aslanının bu kararlı tehdidi karşısında. Ömer sesini kalınlaştırmaya çalışarak; “Ama biz Fatıma'yı mezardan çıkarıp ona cenaze namazı kılmak istiyoruz!” deyince Ali (a.s) durduğu yerden bir sıçrayışta atlayıp Ömer'e ulaşmış ve boş bir çuval gibi havaya kaldırıp yere çarparak dizini göğsüne dayanıp haykırmıştı:

— Ey Sevdâ'nın oğlu! Eğer dün kendi hakkımdan vazgeçtiysem, senin gibi birinden korktuğum için değil; din temellerinin yıkılmaması; insanların, henüz inanmaya başladıkları bu dinden dönmemesi için vazgeçtim. Bu hususta yeminliydim, Resulullah'a (s.a.a) verilmiş sözüm vardı! Ama Fatıma'nın mezarı ve vasiyeti için kimseye verilmiş böyle bir sözüm olmadığını bilesin! Allah'a yemin ederim ki, bu mezarlara uzanacak elleri doğrar, buna yeltenen kelleleri şuracıkta uçururum! Canından bezen varsa, dokunsun bakalım şu mezarlardan birine!...

Oradakiler başlarını öne eğip susmuş, herkes birkaç adım geri çekilmişti.

Allah Resulü'nün (s.a.a) vefatından henüz bir yıl bile geçmeden onun Ehl-i Beyt'inin başına gelen bu olaylar beni kara bulutlara gömmüş, Ali'nin o sıradaki mazlumiyet ve yalnızlığına varlığın bütün zerrelere ağlamıştı.

Ömer bir yandan kurtulmaya debelenirken bir yandan da sözlerinin yanlış anlaşıldığını söyleyerek yalvarmaya başlamış, Ebu Bekir hemen müdahale ederek:

— Ya Ali! demişti, Allah ve Resulünün hakkı için, ne olur affet! Seni üzecek bir şey yapmayacağımıza söz veriyoruz!

Ali... Salâbeti ve vefasıyla dağların gıpta ettiği kocan... Bırakıvermişti onları... Onlar bozguna uğramış olarak Bakıy'den uzaklaşırken orada bulunan çocuklar daha önce hiç mi hiç bilmedikleri bazı şeyleri anlayıvermişlerdi o zaman.

Ah... Ali'nin ayak sesleri değil mi bunlar?!...

Evet, o... Ağır, metin ve vakur, ama pek hüznü ve yorgun... Bundan sonra Ali sadece gece yarıları dertleşecek seninle... Ancak gece yarılarının sessiz yalnızlığında dökebilecek sana içini...

Bana da susmak düşer şimdi. Evet, susmalıyım... Bak, Ali geliyor karanlıkta... Dertli ve ağır adımlarla... İçini dökmeye geliyor sana; dertlerini açmaya...

Senden sonra neler gelecek daha Ali'nin başına...

Şefa'at ya Bint-i Resulullah!

Allah'ın ve meleklerinin selâm ve salâvatı ebediyen sizlere olsun ey Ehl-i Beyt-i Resulullah!

KAYNAKÇA

1- Kur'an-ı Kerim.

2- Bihar'ul-Envar, Allame Meclisî, c.10 ve 43.

3- Keşf'ül-Gumme, Erbilî.

4- Fatımat'üz-Zehra Min'el-Mehd-i İle'l-Lehd, Seyyid Muhammed Kazvinî, Farsça terc: Dr. Hüseyin Feridunî.

5- el-İhticac, Tabersî.

6- Sahih-i Müslim.

7- Sahih-i Buharî.

8- Menakıb, Harezmi.

9- Menakıb, İbn-i Şerhraşub.

10- İrşad, Şeyh Müfid.

11- Ensab'ul-Eşraf, Belâzurî.

12- Taberî Tarihi, Taberî.

- 13- Tabakat, İbn-i Sa'd.
- 14- Müntehe'l-Âmâl, Şeyh Abbas Kummî.
- 15- Celâ'ul-Uyûn, Allâme Meclisî.
- 16- Beyt'ül-Ahzan, Şeyh Abbas Kummî.
- 17- Vefat-ı Hz. Zehra, Abdurrazzak Musevî Mugarrem.
- 18- Fatime-yi Zehra, Allâme Eminî.
- 19- Zindegani-yi Fatime-yi Zehra, Seyyid Cafer Şehidî.
- 20- Macera-yı Sakîfe, Allâme Muhammed Rıza Muzaffer, Farsça terc: Seyyid Gulam Rıza Saidî.
- 21- Numune-yi Beyyinat Der Şe'n-i Nuzul-i Âyât, Muhammed Bagır Muhakkık.
- 22- Şerh-i Nehc'ül-Belâga, İbn-i Ebi'l-Hadid.
- 23- Fatime-yi Zehra Banu-yi Numune-yi İslâm, İbrahim Eminî.
- 24- Fedek Der Tarih, Şehid Seyyid Muhammed Bagır es-Sadr.
- 25- Hz. Fatime-yi Zehra, Ali Muhammedali Dehîl, Farsça terc: K. Eminî.
- 26- Fatime-yi Zehra, Tevfik Ebu Elem, Farsça terc: Ali Ekber Sa'd.
- 27- Fatime-yi Zehra, Tevfik Ebu Elem, Farsça terc: Rehber İsfehanî.
- 28- Fatime Fatime Est, Dr. Ali Şeriatî.
- 29- Fatime-yi Zehra Bunyangozar-i Mekteb-i İtiraz, Muhammed Mukimî.
- 30- Hitbeha-yi Roşengerane-yi Hz. Zehra, Bünyad-ı Bi'set.
- 31- Hz. Zehra ve Macera-yı Gamengiz-i Fedek, Nasır Mekarım-i Şirazî.

HAZRET-İ FATİMA'NIN FAZİLETLERİ

Bismillahirrahmanirrahim

Her varlığın iki yönü vardır. Bir zahiri yönü; yani herkesçe görülebilen, gözlemlenebilen yönü, bir de gözlerden gizli kalan yönü. Peygamberler, masum imamlar ve diğer ilahi insanların gerçek makamları onların herkesçe görünen, bilinen yönlerinde değil, Allah'la olan ilişkilerinde tecelli eden kişiliklerindedir. İlahi şahsiyetleri sırf insanlarla olan ilişkilerinde müşahade edilen yönleriyle değerlendirmek, okyanusun derinliklerini araştırmadan onu kıyıda görünen dalgalarıyla tanımaya benzer; oysa bu basit bir tanımadan öte bir şey değildir.

İlahi şahsiyetlerin varlık okyanuslarını tanıyabilmek için ilahi yardıma ihtiyaç vardır. İlahi yardım sayesinde insan, ilahi nurları görebilecek bir göze, manevi makamları anlayabilecek bir kalbe sahip olur. Bu ilk aşamadır. İkinci aşamada ise, insan ilahi elçiler tarafından gelen bilgiye muhtaçtır.

Hız. Fatıma'nın (s.a) geceleri ibadetle geçirdiğini tarihte okumak mümkündür. Ama bu amelin Allah katındaki gerçek değerini, Peygamberden (s.a.a) öğrenmek gerekir. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Kızım Fatıma (s.a) geçmiş gelecek bütün kadınlardan üstündür. O vücudumun bir parçasıdır, gözümün nuru ve kalbimin meyvesidir. O benim ruhumdur. O insanlardan olan bir huridir. Rabbinin huzurunda ibadete durduğunda yıldızların yer ehli için parladığı gibi, onun nuru da gökteki melekler için parlar ve Allah Teala meleklerine şöyle hitap

eder. “Ey melekler, bakın benim cariyem (kulum) Fatıma’ya; o benim huzurumda durmuştur, korkudan titriyor; kalbiyle benim ibadetime yönelmiştir. Sizleri şahit kılıyorum ki, ben onun takipçilerini ateşten koruyacağım.” (1)

Hız. Fatıma’nın (s.a) konuşma ve davranışlarında Peygambere (s.a.a) en çok benzeyen kişi olduğunu tarihten öğrenmek mümkündür; ama onun bütün istek ve arzularında, düşünce ve hareketlerinde rızası Allah’ın rızası, gazabı Allah’ın gazabı olacak bir makama eriştiğini, yani masum olduğunu Peygamberden (s.a.a) öğrenmek gerekir.

Elbette Hız. Fatıma’nın (s.a) masum oluşunda şüphe yoktur. Şüphecilerin imamı olarak tanınan Fahr-i Razi bile, “Hız. Fatıma’nın (s.a) masum oluşunda şüphe yoktur” demiştir. Evet, Hız. Fatıma’nın (s.a) birtakım faziletlerini öğrenmek mümkündür ama; onun Allah katındaki makamını bilmek zordur. Bu eserde Hız. Fatıma’yla (s.a) ilgili hadisler çeşitli bölümlere tasnif edilerek tercümeleriyle sunulmuştur. Umudumuz şu ki, özellikle Ehl-i Sünnet kaynaklarından toplanan bu hadisleri okumakla mümin kardeşler Ehl-i Beyt’i daha iyi tanımaya muvaffak olurlar.

Tevfik Allah’tandır

1. Bölüm

Hız. FATİMA’NIN (A.S) NUTFESİNİN CENNET MEYVELERİNDEN OLUŞTUĞU VE HAZRETİN HAYİZ VE NİFASADAN UZAK, İNSAN ŞEKLİNDE BİR HURİ OLDUĞUNA DAİR

1- Suyutî, "ed-Dürr-ül Mensur" adlı tefsirinde, "Subhan-ellezi esra bi-abdihi leylan min-el mescid-il haram..." (2) ayetinin tefsir bölümünün sonunda, Tabaranî'den naklen Aişe'nin şöyle dediğini yazıyor: Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Miraca götürüldüğümde beni cennete dahil ettiler ve ben cennet ağaçlarından bir ağacın yanında durdum; öyle bir ağaçtı ki, cennette onun gibi güzel, yaprakları beyaz ve meyvesi hoş olan bir ağaç görmemiştım; onun meyvesinden alıp yedim; bu benim sulbümde nutfeye dönüştü; yeryüzüne döndüğümde Hatice'yle bir araya geldim ve o, Fatıma'ya hamile kaldı. O zamandan beri ne zaman cennet kokusunu arzuluyorsam Fatıma'yı kokluyorum." (3)

2- Müstedrek-üs Sahihayn'ın sahibi, kendi senediyle Sa'd İbn-i Malik'ten Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu rivayet ediyor: "Miraca götürüldüğüm gece, Cebrail (a.s) bir cennet ayvasını bana getirdi; ben onu yedim ve Hatice, Fatıma'ya hamile oldu. Bu yüzden ben cennet kokusuna iştıyak duyduğümde Fatıma'nın boynunu kokluyorum." (4)

3- Zehair-ül Ukbâ kitabında İbn-i Abbas'tan şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) Fatıma'yı çok öperdi. Aişe, Peygambere: “Niçin Fatıma'yı böyle çok öpüyorsun?” dedi. Resulullah (cevabında) şöyle buyurdu: “Miraca götürüldüğüm gece, Cebrail beni cennete götürdü ve bütün meyvelerinden bana ikram etti. Bu meyveler benim sulbümde nutfeye dönüştü ve Hatice, Fatıma'ya hamile oldu. Ben o meyveleri arzu ettiğimde Fatıma'yı öpüyorum, onun kokusu bana cennette yediğim meyveleri hatırlatıyor.” (5)

4- Zehair-ül Ukbâ kitabında Siret-ül Molla'dan naklen Peygamberin (s.a.a) şöyle buyurduğu kaydedilmiştir: "Cebrail cennetten bir elma getirdi, ben onu yedim ve Hatice ile bir araya geldim. O, Fatıma'ya hamile oldu. Bir müddet sonra Hatice bana: "Benim hamlim çok hafıftır ve sen yanımdan ayrıldığında, karnımdaki bebek benimle konuşuyor..." dedi." (6)

5- Hatib-i Bağdadî, "Tarih-i Bağdad" adlı eserinde Aişe'den şöyle naklediyor: "Ben, Resulullah'a (s.a.a): "Neden Fatıma geldiğinde onu öpüyorsun.?" dedim. Resulullah: "Ey Aişe, ben miraca götürüldüğüm gece, Cebrail beni cennete götürdü ve orada bana bir elma verdi; ben onu yedim; o, benim sulbümde nutfeye dönüştü. Yeryüzüne indiğimde Hatice'yle bir araya geldim. İşte Fatıma o nutfeden dünyaya geldi. O, insan şeklinde olan bir huridir. Cenneti arzu ettiğim vakit, onu öpüyorum." buyurdu." (7)

6- Yine Tarih-i Bağdad'da Hatib kendi senediyle İbn-i Abbas'tan Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu naklediyor: "Kızım Fatıma, Hz. Adem soyundan bir huridir; ne hayız olur ve ne de nifas. Onun, Fatıma (kesilmiş, ayrılmış) diye adlandırılması, Allah'ın onu ve dostlarını ateşten (cehennemden) kestiği, ayırdığı içindir." (8)

7- Zehair-ül Ukbâ kitabının sahibi, İmam Hasan'ın (a.s) doğumu hususunda, Hz. Fatıma'ya hizmet eden Esma adlı kadından şöyle naklediyor: "Ben Resulullah'a (s.a.a): "Bu doğumda Fatıma'dan nifas ve hayız kanı geldiğini görmedim" dedim. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Sen kızım Fatıma'nın tertemiz olduğunu ve (asla) hayız ve doğum kanı görmediğini bilmiyor musun?" (9)

2. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN ANNE RAHMİNDEYKEN ANNESİYLE KONUŞTUĞU, DOĞUMUNUN HZ. HAVVA, ASİYA, GÜLSÜM VE MERYEM'İN YARDIMIYLA GERÇEKLEŞTİĞİ VE DÜNYAYA GELİRKEN SECDE ETTİĞİNE DAİR

Zehair-ül Ukbâ kitabının müellifi, Siret-ül Molla'dan naklen, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu yazıyor: "Cebrail, bana cennetten bir elma getirdi; ben onu yedim ve Hatice'yle bir araya geldim. O, Fatıma'ya hamile kaldı. Hatice: "Benim kolay bir hamlim var. Sen benim yanımdan ayrıldığında karnımdaki çocuk benimle konuşuyor" diyordu. Hatice, doğum vakti geldiğinde Kureyş hanımlarına haber gönderdi. Ama onlar kabul etmeyerek: "Muhammed'in hanımı olduğun için senin yanına gelmeyiz." dediler. Bu esnada aniden, güzellik ve nurları vasfedilemeyecek dört hanım Hatice'nin huzuruna geldi; onlardan biri: "Ben senin annen Havva'yım", diğeri: "Ben Mezahim kızı Asiye'yim", öbürü: "Ben Musa'nın bacası Gülsüm'üm", dördüncüsü: "Ben İmran'ın kızı ve İsa'nın annesi Meryem'im" dedi ve sözlerine şunu eklediler: "Kadınların yapması gereken işi üstlenmek ve sana yardım etmek için geldik."

Hatice diyor ki: "Böylece Fatıma (s.a) dünyaya geldi ve secde halinde yere düştü; ama parmağını göğse doğru kaldırmıştı." (10)

3. Bölüm

HAZRETE FATİMA VE BETÜL İSİMLERİNİN VERİLMESİNİN SEBEBİ VE HAZRETİN KÜNYESİ

Birinci bölümde İbn-i Abbas'ın Resulullah'tan (s.a.a) şu hadisi naklettiğini zikrettik: "Onun Fatıma (kesilmiş), diye adlandırılması Allah'ın onu ve dostlarını ateşten (cehennemden) kestiği, ayırdığı içindir."

Şimdi bu husustaki diğer hadislerle de bir göz atalım:

1- Zehâir-ül Ukbâ kitabında nakledildiği üzere Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmuştur: "Resulullah (s.a.a) Fatıma'ya şöyle buyurdu: "Ey Fatıma, neden Fatıma (kesilmiş, ayrılmış) diye isimlendirildiğini biliyor musun?" Ben (Ali): "Neden Fatıma diye isimlendirilmiş ya Resulullah?" diye sordum. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Çünkü Allah (azze ve celle) kıyamette onu ve onun soyundan gelenleri cehennem ateşinden kesmiş, ayırmıştır."

Muhibbuddin Taberî, İmam Ali Rıza'nın (a.s) kendi Müsned'inde bu hadisi şu ibareyle naklettiğini yazıyor: Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Hakikaten Allah (azze ve celle) kızım Fatıma'yı ve onun evlatlarını ve onları sevenleri ateşten kesmiş, ayırmıştır. Bunun için Fatıma (kesilmiş, ayrılmış) diye isimlendirilmiştir." (11)

2- Kenz-ül Ummâl'da bu hadis şöyle nakledilmiştir: "Onun Fatıma diye adlandırılması, Allah'ın onu ve onu sevenleri ateşten uzaklaştırmış olduğu içindir." (12)

3- İbn-i Esir, "en-Nihaye" adlı kitabında şöyle yazıyor: "Fatıma, "Betûl" (ayrılan) diye adlandırılmıştır. Çünkü o, kendi zamanının kadınlarından fazilet, din ve soyluluk yönünden ayrılmış (ve seçkinlik kazanmış)tır." (13)

Bazıları da dünyadan kopup Allah'a yöneldiği için bu adı aldığını söylemişlerdir.

Ubeydet-ül Harevî de "Garibeyn" adlı kitabında şöyle yazıyor: "Fatıma'nın "Betûl" diye isimlendirilmesi, eşsiz olduğu içindir."

4- İbn-i Esir, "Üsd-ül Gabe" adlı kitabında, Hz. Fatıma'nın hayatını anlatırken şöyle yazıyor: "Fatıma'nın künyesi, "Ümmî Ebiha" (babasının annesi) idi." (14)

5- İbn-i Abdülbirr, "el-İstiâb" adlı kitabında İmam Cafer Sadık'ın (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Resulullah'ın (s.a.a) kızı Fatıma'nın künyesi, "Ümmî Ebiha" idi." (15)

4. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN BİRÇOK YÖNDEN HZ. RESULULLAH'A BENZEDİĞİNE DAİR

1- Sahih-i Tirmizî, kendi senediyle Resulullah'ın zevcesi Aîşe'den şöyle nakletmiştir: "Ben, Resulullah'ın (s.a.a) kızı Fatıma kadar oturup kalkmasında, davranış, tutum ve vakarında Resulullah'a (s.a.a) benzeyen birisini görmedim."

Ve yine şöyle demiştir: "Fatıma, Peygamberin (s.a.a) yanına geldiğinde, Peygamber yerinden kalkıp ona doğru gider ve onu öpüp kendi yerinde oturturdu. Peygamber (s.a.a) de onun yanına geldiğinde, Fatıma yerinden kalkar, onu öper ve kendi yerinde oturturdu." (16)

2- Hakim, Müstedrek-üs Sahihayn'de kendi senediyle Aîşe'nin şöyle dediğini nakleder: "Ben, Fatıma kadar konuşma ve sohbetinde Resulullah'a (s.a.a) benzeyen birisini görmedim. Fatıma, Resulullah'ın bulunduğu yere geldiğinde, Peygamber ona hoş geldin der, (sonra) yerinden kalkıp Fatıma'ya doğru gider; elinden tutup öper ve kendi yerinde oturturdu." (17)

Müstedrek-üs Sahihayn'ın sahibi şöyle demiştir: "Bu hadis, Buharî ve Müslim'in, sahih hadis için zikrettikleri şartları taşımaktadır."

Bu hadisi, Beyhakî de kendi Sünen'inde şu ekle nakletmiştir: "Peygamber de, (s.a.a) Fatıma'nın yanına geldiğinde Fatıma, ona hoş geldin der, yerinden kalkıp babasının elinden tutar ve öperdi."

3- İmam Ahmed İbn-i Hanbel de kendi Müsned'inde, Enes İbn-i Malik'in şöyle dediğini nakletmiştir: "Hiç kimse Hasan İbn-i Ali (a.s) ve Fatıma (s.a) kadar Resulullah'a (s.a.a) benzemiyordu." (18)

4- Müslim kendi Sahih'inde, Hz. Fatıma'nın faziletleri babında, Aîşe'nin şöyle dediğini yazıyor: "Peygamberin (s.a.a) hanımlarının hepsi (onun huzurunda) bir araya toplanmış oldukları bir sırada Fatıma geldi. Yürüyüşü Resulullah'ın (s.a.a) yürümesi gibiydi. Resulullah (s.a.a): "Hoş geldin kızım!" dedi ve sonra onu sağ veya sol yanında oturttu..." (19)

Bu hadisin devamı vardır. Geriye kalan kısmını 9. bölümde nakledeceğiz. İbn-i Mace, Ahmed İbn-i Hanbel ve hadis alimlerinden birçokları bu hadisi nakletmişlerdir.

5- Muttakî, Kenz-ül Ummâl'da, Aîşe'den şöyle nakleder: "Peygamber-i Ekrem (s.a.a) Fatıma'nın (s.a) saçından çok öperdi." (20)

Bu hadisi, İbn-i Asakir de nakletmiştir.

6- İbn-i Esir, Üsd-ül Gabe'de İbn-i Abbas'tan şöyle nakleder: "Peygamber (s.a.a) her seferden döndüğünde, Fatıma'yı (s.a) öperdi." (21)

Bu hadisi, Heysemî de Mecma-üz Zevâid'de nakletmiş ve Taberanî'nin de "el-Evsat" adlı eserinde bu hadisi naklederek, râvilerinin hepsinin güvenilir olduklarını kaydettiğini sözlerine eklemiştir. Yine Muhibbiddin Taberî de "Zehâir-ül Ukbâ" adlı kitabında bu hadisi zikrederek, İbn-i Serî'nin de bu hadisi tahrîç ettiğini söylemiştir.

7- Muhibbuddin Taberî Aîşe'den naklen şöyle yazıyor: "Resul-i Ekrem (s.a.a), bir gün Fatıma'nın boğazının altındaki çukurdan öptü." (22)

Muhibbuddin Taberî, bu hadisi Harbî'nin de naklettiğini ve Molla'nın da kendi Sire'sinde tahrîç ettiğini kaydetmiştir. Sonuncu nakilde şu ek de yer almıştır: "Ben Resulullah'a (s.a.a); "Şimdiye

kadar yapmadığın bir işi yaptın" dedim. Resulullah şöyle buyurdu: "Ey Aişe, ben cenneti arzu ettiğimde Fatıma'nın boğazının altındaki çukuru öperim."

Birinci bölümde de Aişe'nin hadisinde "Ben Resulullah'a (s.a.a): "Neden Fatıma geldiğinde onu öpüyorsun?" dedim..." ve İbn-i Abbas'ın hadisinde de "Resulullah (s.a.a) Fatıma'yı çok öperdi..." cümlelerinin yer aldığını naklettik.

5. Bölüm

HZ. FATİMA (A.S) İLE BABASININ ARASINDA OLAN SEVGİ VE MUHABBETE DAİR

1- Müslim kendi Sahih'inde, İbn-i Mes'ud'un şöyle dediğini naklediyor: "Resulullah (s.a.a) Beytullah'ın (Kâbe'nin) yanında namaz kılıyordu, Ebu Cehil ve dostları da bir kenarda oturmuşlardı. Bir gün önce de orada dişi bir deve kesilmişti. Ebu Cehil; "Sizlerden hanginiz kalkıp bu devenin işkembesini alıp Muhammed'in (s.a.a) boynunun üzerine koyabilirsiniz?" dedi. Onların içerisinde en şaki (kötü) olanı kalkıp onu aldı ve Resulullah (s.a.a) secdeye gittiğinde onu Peygamberin boynunun üzerine koydu. Onlar, birbirlerine bakıp gülüşmeye başladılar. Ben de durup bakıyordum. Eğer gücüm olsaydı, onu Resulullah'ın (s.a.a) üzerinden alırdım. Peygamber (s.a.a) öylece secde halinde durmuş, başını kaldırmıyordu. Bir kişi gidip Fatıma'ya haber verdi. O, küçük bir kızdı. Hz. Fatıma (s.a) gelip onu bir kenara attı ve sonra o adamlara yönelerek onları ayıplamaya ve kınamaya başladı. Peygamber (s.a.a) namazını bitirince, sesini yükselterek onlara beddua etmeye başladı. Peygamber dua ettiğinde veya Allah'tan bir şey istediğinde dua ve hacetini üç defa tekrarlardı. Şöyle beddua etti: "Allah'ım! Sen Kureyş'i cezalandır!" Bu sözü üç defa tekrarlardı. Onlar, Peygamberin sesini işitince gülmeleri kesildi ve kalplerine korku düştü. Sonra Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu: "Allah'ım, Hişam oğlu Ebu Cehil, Rabia oğlu Utbe, Rabia oğlu Şeybe ve Utbe oğlu Velid, Halef oğlu Ümeyye ve Ebu Muit oğlu Ukbe'yi sen cezalandır!" Başka bir isim de söyledi ama ben unutmuşum."

İbn-i Mes'ud diyor ki: "Andolsun Muhammed'i (s.a.a) hak peygamber olarak gönderene ki, Bedir savaşında, ismi söylenenlerin hepsinin öldürülerek cesetlerinin kuyuya atıldığına şahit oldum." (23)

Bu hadisi, Buhârî de kendi Sahih'inde nakletmiştir. Yine bu hadisi Nesai ve Ahmed de kendi hadis kitaplarında nakletmişlerdir.

2- Sahih-i Müslim'de, Ebu Hâzım'ın şöyle dediği nakledilmiştir: "Sehl İbn-i Sa'd, Resul-i Ekrem'in (s.a.a) Uhud savaşında aldığı yara hakkında sorulan bir soruya şöyle cevap verdi: "Resulullah'ın (s.a.a) yüzü yaralanmış, azı dişi kırılmış ve başındaki miğferi ezilmişti. Resulullah'ın kızı Fatıma, (salamullahi aleyha) Peygamberin yüzündeki kanı yıkıyor ve Ali İbn-i Ebu Talib de (a.s) kalkarıyla su döküyordu. Fatıma, (s.a) suyun kanı daha da artırdığını görünce bir hasır parçasını yaktı ve külünü alıp yaranın üzerine sürdü, böylece kan kesildi." (24)

Müslim, bu hadisi başka bir senetle de Ebu Hâzım'dan naklediyor. Müslim'in bu nakline göre hadisin başı şöyledir:

Sehl İbn-i Sa'd'den Resulullah'ın (s.a.a) yaralanması hakkında sorulunca onun şöyle cevap verdiğini duydum: “Andolsun Allah'a ki, ben, Resulullah'ın (s.a.a) yarasını yıkayanı ve ona su dökeni tanıyorum ve ne ile tedâvi edildiğini biliyorum...”

Sonra da hadisi yukarıda zikrettiğimiz şekilde nakletmiştir. Buharî de bu hadisi Sahih'inde nakletmiştir.

3- Ebu Nuaym, Hilyet-ül Evliyâ'da Ebu Sa'leb el-Haşenî'den şöyle rivayet etmiştir: "Resulullah (s.a.a) her yolculuktan döndüğünde mescitte iki rekât namaz kılmayı severdi. Mescitten çıktıktan sonra, hanımlarının yanına gitmeden önce mutlaka Hz. Fatıma'yı (s.a) görmeye giderdi. Resulullah (s.a.a) yine savaşımlardan birinden dönmüştü, mescide gidip iki rekât namaz kıldı, sonra da Hz. Fatıma'yı görmeye gitti. Fatıma (s.a), Resulullah'ı (s.a.a) karşılayarak Peygamberin yüzünü ve gözlerini öpmeye ve ağlamaya başladı. Resulullah (s.a.a) "Seni ağlatan nedir?" diye sordu. Fatıma (a.s): "Senin renginin sarardığını görüyorum (bu yüzden ağlıyorum)." dedi.

Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu: "Ey Fatıma, Allah (azze ve celle) babanı öyle (önemli) bir iş için meb'us etmiştir ki, Allah o iş sebebiyle yeryüzündeki her bir çadır ve kulübeye izzet veya zillet sokar. Bu işin kapsayışı gecenin her tarafı kapsaması gibidir." (25)

Kenz-ül Ummâl'da, bu hadisin naklinden sonra şu sözler kaydedilmiştir: "Bu hadisi, Taberanî el-Kebir'de nakletmiştir. Keza; bu hadisi, Heysemî Mecma-üz Zevâid'de nakletmiştir."

Heysemî'nin nakline göre hadisin orta kısmı şöyledir: "...Resulullah (s.a.a): "Neden böyle ağlıyorsun?" buyurdu. Fatıma: "Senin bitkin ve yorgun olarak eski bir elbise içinde olduğunu gördüğüm için ağlıyorum." dedi. Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Ağlama! Gerçekten Allah (azze ve celle)..."

4- Muhibbuddin Taberî, Zehâir-ül Ukbâ kitabında, Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu naklediyor: "Biz Resulullah (s.a.a) ile Hendek çukurlarındaydık ki, Fatıma (s.a), Resulullah'a bir parça ekmek getirdi ve ekmeği ona uzattı. Resulullah (s.a.a) "Nedir bu?" diye sorduğunda Fatıma: "Çocuklarım için pişirdiğim ekmeğin bir parçasını sana getirdim." dedi. Resulullah (s.a.a) (onu yiyerek) şöyle buyurdu: "Kızım, bu ekmek üç günden sonra babanın yediği ilk yiyecektir." (26)

6. Bölüm

RESUL-İ EKREM'İN (S.A.A) YOLCULUĞA ÇIKTIĞINDA EN SON VEDALAŞTIĞI VE YOLCULUKTAN DÖNDÜĞÜNDE İLK GÖRÜŞTÜĞÜ KİMSENİN HZ. FATİMA OLDUĞUNA DAİR

1-Ebu Davud, kendi Sahih'inde, Resulullah'ın (s.a.a) hizmetkârı Sevban'dan şöyle naklediyor: "Resulullah (s.a.a) yolculuğa çıktığında, ailesinden en son görüştüğü kimse, Fatıma (s.a) olurdu; yolculuktan döndüğünde de ilk uğradığı kimse, yine Fatıma (s.a) olurdu..." (27)

Bu hadisi, Ahmed İbn-i Hanbel de kendi Müsned'inde, keza Beyhakî de kendi Sünen'inde nakletmiştir.

2- Zehebî, Müstedrek-üs Sahihayn'in hamişinde basılan "Telhis" adlı kitabında şöyle naklediyor: "Resulullah (s.a.a) savaşçılarla birlikte Medine'den çıkmak istediğinde en son vedalaştığı şahıs, Fatıma (s.a) olurdu; döndüğünde de görüştüğü ilk şahıs, yine o olurdu..." (28)

3- Yine Hakim, adı geçen kitapta İbn-i Ömer'den şöyle naklediyor: "Peygamber (s.a.a) yolculuğa çıktığı zaman en son görüştüğü şahıs, Fatıma (s.a) olurdu; yolculuktan döndüğünde de ilk görüştüğü şahıs, yine o olurdu."

Hakim bu hadisi başka bir senetle de nakletmiştir ve bu ikinci nakilde şunları da eklemiştir: "Resulullah (s.a.a) ona: "Babam ve annem sana feda olsun!" derdi." (29)

4- Yine Hakim mezkur kitabında, Ebu Sa'lebe'den naklediyor ki: "Resulullah (s.a.a) savaş veya yolculuktan döndüğünde, mescide gider ve orada iki rekât namaz kılardı; sonra Fatıma'yı görmeye giderdi ve daha sonra hanımlarının yanına gelirdi." (30)

Hakim bu hadisin senedinin sahih olduğunu söylemiştir.

Önceki bölümde Ebu Sa'lebe'nin hadisi genişçe geçti.

5- İbn-i Hacer, es-Savaik-ul Muhrika'da, Ahmed (İbn-i Hanbel) ve diğerlerinin şu hadisi zikrettiklerini kaydetmiştir (İbn-i Hacer hadisi özetleyerek nakletmiştir): Resulullah (s.a.a) yolculuktan döndüğünde, Hz. Fatıma'yı (s.a) görmeye gider ve uzun süre onun yanında kalırdı. Bir defasında Hz. Fatıma (s.a) iki gümüş bilezik, bir kolye, bir küpe takmış ve kapısına da perde asmıştı. Resulullah (s.a.a) her zamanki gibi onu görmeye geldi; ama yanından ayrıldığında rahatsız olduğu yüzünden belli oluyordu. Gelip minberinin üzerinde oturdu.

Fatıma (s.a), süslendiği ve zinet eşyaları taktığından dolayı Resulullah'ın (s.a.a) rahatsız olduğunu anladı. Bu yüzden onları çıkarıp Allah yolunda harcaması için Resulullah'a gönderdi. Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Babası feda olsun ona; (yapması gerekeni) yaptı." Bu sözü üç defa tekrarladı ve buyurdu ki: "Dünya Muhammed ve Âl-i Muhammed'e yakışmaz. Eğer dünyanın Allah yanında bir sivrisineğin kanadı kadar değeri olsaydı, hiçbir kafire ondan bir yudum su bile içmezdi." Sonra kalkıp Fatıma'nın (s.a) yanına gitti.

İbn-i Hacer demiştir ki: Ahmed İbn-i Hanbel kitabında şunu da eklemiştir: Peygamber (s.a.a) Sevban'a, o zinet eşyalarını ahabından birilerine vermesini ve Fatıma'ya Yemen kumaşından bir gerdanlık ve fil dişinden yapılmış iki bilezik almasını emretti ve buyurdu ki: "Bunlar benim Ehl-i Beyt'imdir ve ben bunların kendi zevklerini dünya hayatında yaşayıp bitirmelerini istemiyorum." (31)

7. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN (S.A) EV İŞLERİNİ GÖRMESİ VE RESULULLAH'IN (S.A.A) ONA TESBİHİ ÖĞRETMESİNE DAİR

1- Buhârî Hz. Ali'den (a.s) naklediyor ki: Fatıma (s.a) el değirmenini çevirmekten dolayı rahatsız olmuştu. (O sıralarda) Resulullah'ın (s.a.a) yanına bir cariye getirmişlerdi. Hz. Fatıma, Resulullah'ı görmek için evinden çıktı, ama onu bulamadı. Aişe'yi görünce durumu ona anlattı. Resulullah (s.a.a) geldiğinde Aişe, Fatıma'nın geldiğini ona haber verdi. Bunun üzerine Peygamber (s.a.a) bizim yanımıza geldi. Biz bu sırada yatakta idik; kalkmak istedim, ama o, "Yerinizde durun!" buyurdu. Sonra gelip ikimizin arasında oturdu. Öyle ki ayaklarının soğukluğunu göğsümün üzerinde hissediyordum. Ve buyurdu ki: "İstediğinizden daha hayırlı olan bir şeyi size öğretmemi istemez misiniz? Yatarken 34 defa tekbir getirin (Allah-u Ekber deyin), 33 defa Sübhanallah ve 33 defa da Elhamdulillah söyleyin! Bu sizler için cariyeden daha iyidir." (32)

Buhârî, bu hadisi Sahih'inin diğer bir babında da nakletmiştir. Yine bu hadisi, Müslim ve Ebu Davud da kendi Sahih'lerinde nakletmişlerdir.

2- Ebu Davud, Ebu-l Verd İbn-i Semame'den nakletmiştir ki, Hz. Ali (a.s) İbn-i A'bed'e şöyle buyurdu: "Acaba kendim ve Resulullah'ın kızı Fatıma ile ilgili sana bir şey anlatabayım mı?" Sonra şöyle buyurdu: "Resulullah'ın (s.a.a) en çok sevdiği şahıs Fatıma idi. O benim evimde bulunduğu sırada el değirmenini çevirmekten elleri nasır bağlamıştı. Tulum ile su taşımaktan boynunda iz kalmıştı. Evi sürekli süpürdüğünden elbiseleri tozlanıyor ve ocağın ateşini yakmaktan elbisesi siyahlaşıyordu. O bu işler neticesinde rahatsız olmuştu. (Bu sıralarda) Resulullah'ın (s.a.a) yanına bir köle getirdiklerini duyduk. Fatıma'ya: "Babanın yanına gidip sana bir hizmetçi vermesini istemez misin?" (Fatıma bu iş için Peygamberin bulunduğu yere) gitti, ama Resulullah konuşuyordu; utanıp (sözünü söylemeden) geri döndü.

Ertesi gün biz yatakta bulunduğumuz halde Resulullah (s.a.a), yanımıza geldi ve Fatıma'nın başı ucunda oturdu. Fatıma babasından utanarak başını yorganın altına soktu. Sonra Peygamber (s.a.a) buyurdu ki: "Âl-i Muhammed'in, dünkü isteği ne idi?" Fatıma susup bir şey söylemedi.

Ben dedim ki: "And olsun Allah'a ben sana söyleyeceğim, ey Allah'ın Resülü! Bu (kızınız), benim evimde el değirmeni çevirmesi yüzünden eli nasır bağlamıştır; tulum ile su taşımaya neticesinde boynunda iz kalmıştır; evi süpürmesi elbiselerini tozlandırmıştır; ocak yakması yüzünden elbiseleri siyah olmuştur; biz senin yanına bir köle veya hizmetçi getirdiklerini öğrendik (bu yüzden) ben ona: "babandan sana bir hizmetçi vermesini iste" dedim.

Sonra Ebu Davud Resulullah'ın (s.a.a), Hakem'in hadisinde yer aldığı bir şekilde ona cevap verdiğini söylemiştir.

Ebu Davud'un, Hakem'in hadisindeki mazmundan maksadı, bizim bu hadisten önce Buhârî ve Müslim'den naklen zikrettiğimiz hadiste geçen cevaptır. Yani Resulullah (s.a.a) cevapta buyurdu ki: "İstediğinizden daha hayırlı olan bir şeyi size öğretmemi istemez misiniz...?" (33)

Bu hadisi Ebu Nuaym da "Hilyet-ül Evliyâ" adlı eserinde özetle nakletmiştir.

3- Ebu Nuaym, Hilyet-ül Evliyâ kitabında Züheri'den nakletmiştir ki: Resulullah'ın (s.a.a) kızı Fatıma o kadar el değirmeni ile buğday öğüttü ki, elleri kabararak nasır bağladı ve el değirmeninin izi onun elinde kaldı. (34)

4- Ahmed İbn-i Hanbel, Enes İbn-i Malik'den şöyle rivayet etmiştir: Bilal, bir gün sabah namazına geç geldi. Resulullah (s.a.a) ona: "Neden geç kaldın?" diye sordu. O şöyle dedi: Fatıma'nın yanından geçiyordum, onun (el değirmeni ile) buğday öğütmekle meşgul olduğunu ve çocuğunun ağladığını gördüm; ona dedim ki: "Eğer istersen ben el değirmenini çevireyim, sen çocuğu susturmaya bak; veya istersen, ben çocuğu susturayım, sen değirmeni çevir."

Hız. Fatıma: "Ben çocuğuma senden daha şefkatliyim..." dedi. Bu yüzden, geç kaldım." Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Sen ona merhamet etmişsin, Allah da sana merhamet etsin" (35)

5- Kenz-ül Ummâl'da Cabir'den şöyle rivayet edilmiştir: Resulullah (s.a.a) Fatıma'nın deve tüyünden bir abâyâ bürünüp buğday öğüttüğünü gördü. Resulullah (s.a.a) bu durumu görünce ağlamaya başladı ve şöyle buyurdu: "Ey Fatıma, dünyanın acılarına sabret ki, yarın ahiretin bol nimetlerine kavuşasın." (Bunun üzerine) şu ayet nazil oldu : "Ve elbette yakında Rabbin, öyle şeyler verecek ki sana, sonunda râzı olacaksın." (36)

Kenz-ül Ummâl'ın sahibi şöyle yazmıştır: "İbn-i La'l, İbn-i Murdeveyh, İbn-ün Neccar ve Deylemî de bu hadisi zikretmişlerdir."

Keza Suyutî "ed-Dürr-ül Mensur" adlı eserinin Duha suresinin tefsiri bölümünde bu hadisi nakletmiş ve bu hadisi, Asakirî'ninde "Mevâiz" adlı eserinde kaydettiğini bildirmiştir.

(1) - Bihar-ül Envar, c.28, s.37

(2) - İsra/1

(3) - ed-Dürr-ül Mensur, İsrâ suresinin tefsiri, âyet 1.

(4) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.156.

(5) - Zehâir-ül Ukbâ, s.36.

(6) - Zehâir-ül Ukbâ, s.44.

(7) - Tarih-i Bağdâd, c.5, s.87. Zehâir-ül Ukbâ, s.36.

(8) - Tarih-i Bağdâd, c.12, s.331. es-Savâik-ul Muhrika, s.96.

(9) - Zehâir-ül Ukbâ, s.44.

(10) - Zehâir-ül Ukbâ, s.44

(11) - Zehâir-ül Ukbâ, s.26

(12) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.219.

(13) - en-Nihâye, "Betele" maddesi

(14) - Üsd-ül Gâbe, c.5,s.520.

(15) - el-İstiâb, c.2, s.752.

(16) - Sahih-i Tirmizî, c.2, s.319, hadis no: 3807, Sahih-i Ebi Dâvud, s.223 hadis no: 4540, Müstedrek-üs Sahihayn, c.4, s.172, Edeb-ül Müfred, s.136. Feth-ül Bâri, c.9, s.200.

(17) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.154 ve 159. Edeb-ül Müfred, s.141. el-İstiâb, c.2, s.51. Sünen-i Beyhâki, c.7, s.101.

(18)- Müsned-i Ahmed, c.3, s.146 hadis no: 12213.

(19)- Sahih-i Buhari, hadis no: 3353, Sahih-i Müslim, hadis no: 4486, 4487, 4488, Sahih-i Tirmizi hadis no: 3807, Fezâil-üs Sahabe kitabında Fezail-i Fatıma (a.s) bölümü. Müsned-i Ahmed, c.6, s.282 hadis no: 22343, 24839, 25209. Sahih-i İbn-i Mâce hadis no: 1610, Hz. Peygamberin hastalığıyla ilgili hadisler bölümü.

(20) - Kenz-ül Ummâl, c.7, s.111. Feyz-ül Kadir, c.5, s.176.

(21) - Üsd-ül Gâbe, c.5, s.512. Mecma-üz Zevâid, c.8, s.42. Zehâir-ül Ukbâ, s.36.

(22) - Zehâir-ül Ukbâ, s.36.

(23) - Sahih-i Müslim, Cihâd kitabı hadis no: 3349, 3350, 3351. Sahih-i Buhârî, Bab-ül Vudu hadis no: 233, 490, 2717, 2948, 3565 Sünen-i Nesai hadis no: 305, Müsned-i Ahmed, hadis no: 3537, 3766.

(24) - Sahih-i Müslim, Cihâd kitabı hadis no: 3345. Sahih-i Buhârî, hadis no: 236, 2688, 2695, 2610, 3767, 4847, 5281, Sünen-i Tirmizi hadis no: 2011, Sünen-i İbn-i Mace hadis no: 3455, 3456, Müsned-i Ahmet hadis no: 21734, 21763.

(25) - Hilyet-ül Evliyâ, c.2, s.3. Kenz-ül Ummâl, c.1, s.77. Mecma-üz Zevâid, c.8, s.262.

(26) - Zehâir-ül Ukbâ, s.47.

(27) - Sahih-i Ebu Dâvud, hadis no: 3680. el-İntifa-u bi'l-Ac bölümü, Müsned-i Ahmed, c.5, s.275 hadis no: 21329. Sünen-i Beyhaki, c.1, s.26.

(28) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.1, s.489.

(29) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.159.

(30) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.155.

(31) - es-Savaik-ul Muhrika, s.109.

(32) - Sahih-i Buhârî, Bid-ul halk Ve Humus bölümü hadis no: 2881, 3429,4942, 4943, 5843, Sahih-i Tirmizi hadis no: 3330, 3331,. Sahih-i Müslim, Zikir ve Duâ bölümü hadis no: 4906. Sahih-i Ebi Dâvud, c.3, hadis no: 2595, 4403, Müsned-i Ahmed hadis no: 702, 797, 949, 1085, 1166, 1185, 1244, Sünen-i Daremi, et-Tesbih-u İnde-n Nevm bölümü hadis no: 2569.

(33) - Sahih-i Ebi Davud, c.3, et-Tesbih-u İnde-n Nevm bölümü, hadis no: 2595, 4403,. Hilyet-ul Evliyâ, c.2, s.41.

(34) - Hilyet-ül Evliyâ, c.2, s.41.

(35) - Müsned-i Ahmed, c.3, s.150 hadis no: 12066.

(36) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s,296. ed-Dürr-ül Mensur, Duhâ suresinin tefsiri.

8. Bölüm

HZ. PEYGAMBERİN (S.A.A) FEDEK'İ FATİMA'YA (A.S) VERDİĞİNE DAİR

1- Suyutî “ed-Dürr-ül Mensûr” adlı tefsirinde “Akrabanın hakkını ver” ayetinin açıklamasında yazmıştır ki: Bezzaz ve Ebu Ye'lâ ve İbn-i Ebu Hatem ve İbn-i Murdeveyh, Ebu Said el-Hudrî'den şöyle rivayet etmişlerdir: ‘Ve ati Ze'l-kurba hakkahu’ (Ve akrabalarının hakkını ver) (1) ayeti nazil olduğunda Resulullah (s.a.a) Fatıma'yı çağırdı ve Fedek (arazisin)'i ona verdi.”

Sonra Suyutî demiştir ki: İbn-i Murdeveyh İbn-i Abbas'tan şöyle rivayet etmiştir.

“Ve akrabalarının hakkını ver” ayeti nazil olduğunda Resulullah (s.a.a) Fedek'i Fatıma'ya (selâmullahi aleyha) hediye etti. (2)

2- Heysemî de, Mecma-üz Zevâid'de, Ebu Said'den şöyle rivayet etmiştir ki:

“Akrabalarının hakkını ver” ayeti nazil olduğunda Hz. Resulullah (s.a.a) Fatıma'yı (s.a) çağırdı ve Fedek'i ona verdi.

Heysemî bu hadisi Taberanî'nin de naklettiğini zikretmiştir. Aynı hadisi Zehebî de “Mizan-ül İ'tidal”da nakletmiş ve sahih olduğunu söylemiştir. (3)

3- Muttaki Kenz-ül Ummâl'da Ebu Said'den nakletmiştir ki: “Akrabalarının hakkını ver” ayeti indiğinde, Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu: “Ey Fatıma, Fedek senindir.”

Muttaki, Hakim'in de kendi Tarih'inde, aynı şekilde İbn-i Neccar'ın da bu hadisi rivayet ettiklerini kaydetmiştir. (4)

9. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN (S.A) KADINLARIN EN ÜSTÜNÜ OLDUĞUNA DAİR

1- Buharî Aişe'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: Fatıma, (selânullahi aleyha) Peygamberin (s.a.a) yürüyüşüne benzer bir yürüyüşle geldi; Peygamber (s.a.a) (onu görünce) dedi ki: "Hoş geldin, kızım Fatıma." Sonra Fatıma'yı kendi sağ veya sol yanında oturttu ve ona gizlice bir şey söyledi. Fatıma ağlamaya başladı. Ben: "Neden ağlıyorsun.?" diye sordum. Sonra (Resulullah yine) gizlice ona bir şey söyledi. (Bu defa) Fatıma güldü.

Ben: "Bu güne kadar böylesine üzüntüyle iç içe olan bir sevinç görmemiştim!" dedim ve Resulullah'ın ne söylediğini sordum.

Fatıma: "Ben Resulullah'ın (s.a.a) sırrını açıklayacak değilim." diye cevap verdi.

Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra (tekrar aynı soruyu) sordum. O şöyle cevap verdi: "Resulullah gizlice bana buyurdu ki: "Cebrâil yılda sadece bir defa Kur'an'ı bana sunuyordu. Ama bu yıl iki defa sundu. Ben bu olay için ecelimın yetiştüğinden başka bir sebep görmüyorum. Ve sen Ehl-i Beyt'in arasında bana kavuşacak ilk şahıssın." (Bunları duyunca ağladım.)

Sonra buyurdu ki: "Acaba cennet hanımlarının seyyidesi (en üstünü) veya müminlerin hanımlarının seyyidesi olmak seni hoşnut etmez mi?" Bunu duyunca da güldüm."

Ahmed İbn-i Hanbel kendi Müsned'inde bu hadisi zikretmiştir. Ancak "cennet hanımlarının seyyidesi (en üstünü)" yerine "bu ümmetin hanımlarını veya müminlerin hanımlarının seyyidesi" tabirini rivayet etmiştir.

İbn-i Sa'd da bu hadisi "Tabakat" adlı eserinde zikretmiş ve yukarıdaki tabiri "bu ümmetin hanımlarının veya her iki alemin (dünya ve ahiretin) hanımlarının seyyidesi (en üstünü)" olarak rivayet etmiştir. İbn-i Esir de Usd-ul Gabe'de aynı hadisi "her iki alemin hanımlarının seyyidesi" tabiriyle, Nesâi ise aynı Ahmed İbn-i Hanbel'in Müsned'inde olduğu gibi rivayet etmiştir. (5)

2- Buharî kendi Sahih'inde Aişe'den nakletmiştir ki: Biz Peygamberin (s.a.a) hanımları, topluca Peygamberin (s.a.a) yanında bulunuyorduk. Fatıma (selânullahi aleyha) tıpkı Resulullah (s.a.a) gibi yürüyerek geldi. (Resulullah) onu görünce "Hoş geldin kızım" dedi; sonra onu sağ veya sol yanına oturttu ve ona gizlice bir şey söyledi; Fatıma şiddetle ağlamaya başladı. Resulullah, Fatıma'nın üzüntüsünü görünce ona tekrar gizlice bir şey söyledi. Bu defa Fatıma güldü. Ben Fatıma'ya dedim ki: "Ben Peygamberin hanımlarının içinde bulunuyorum. Resulullah (s.a.a) bizlerden hiçbirine söylemediği sırrını sana söyledi; sen ise (sevineceğine) ağladın." Resulullah (s.a.a) oradan kalkıp gidince ben, Peygamberin onun kulağına ne söylediğini sordum. Fatıma:

“Ben Resulullah’ın sırrını açıklayacak değilim.” dedi. Resulullah vefat ettikten sonra Fatıma’dan Allah aşkına o sözü bana söylemesini rica ettim.

Fatıma: “Şimdi söylerim” dedi ve şöyle devam etti: “Birinci defa kulağıma, Cebrail’in her yıl bir defa ama bu yıl iki defa Kur’an’ı kendisine sunduğunu ve bunun da ancak ecelinin yakınlaştığı için olacağına inandığını söyledi ve dedi ki: “Allah’tan kork ve sabırlı ol, ben senin için iyi bir selefim.” Bunun üzerine gördüğün gibi ağladım. Üzüntümü görünce ikinci defa kulağıma şu cümleyi söyledi: “Ey Fatıma, acaba müminlerin hanımlarının veya bu ümmetin hanımlarının seyyidesi (en üstünü) olmaktan dolayı sevinmez misin?”

Bu hadisi Müslim, Sahih’inde, Fatıma’nın faziletleri babında rivayet etmiştir. Müslim’in rivayetinin sonunda “ailemin içerisinde bana en çabuk kavuşacak olan sensin” cümlesi de bulunmaktadır. Aynı hadisi, Müslim kitabının başka bir yerinde eksiz olarak nakletmiştir. İbn-i Mace de bu hadisi kendi Sahih’inde aynı fazlalık ile birlikte nakletmiştir. Aynı hadisi Ebu Davud Teyalisi de kendi Müsned’inde ve Ebu Nuaym, Hilyet-ül Evliyâ’da müsnet olarak rivayet etmişlerdir: Bu ikisinin naklindeki tabir şöyledir: “...Alemlerin hanımlarının veya bu ümmetin hanımlarının seyyidesi (en üstünü)...” Tahavi’de aynı hadisi Müşkil-ül Asar’da iki senetle rivayet etmiştir. Nesaî de bu hadisi “Hasâis” adlı eserinde rivayet etmiştir. Nesaî’nin naklindeki tabir ise şöyledir: “...Bu ümmetin hanımlarının en üstünü olmak seni sevindirmez mi?” (6)

3- Tirmizî, Huzeyfe’den şöyle rivayet etmiştir: Annem, benden: “Son görüşmen ne zaman oldu?” diye sordu. Ben: “Falanca günden şimdiye kadar (kendisini ziyaret etmemişim)” dedim. Maksudı Peygamber (s.a.a) ile görüşmemdi. Bu yüzden bana kızdı. Bunun üzerine ben: “Akşam Resulullah’ın (s.a.a) yanına gidip akşam namazını onunla kılalım ve ondan bizim için mağfiret dilemesini isteyeyim.” dedim. Gidip akşam namazını Peygamber (s.a.a) ile kıldım; Resulullah yatsı namazını kılincaya dek namaz kılmakla meşgul oldu. Yatsıdan sonra da yine nafile namazı kıldı. Ben de Peygambere (s.a.a) bakarak namaz kılmakla meşgul oldum. O benim sesimi duyunca: “Kimsin, Huzeyfe misin?” dedi. “Evet” dedim. Buyurdu ki: “İsteğin nedir?” Allah seni ve anneni bağışlasın.” Sonra sözlerine devam ederek: “Bu (gördüğüm) melek, bu geceden önce yeryüzüne asla inmemiş olan bir melektir. O, Rabbinin selamını bana ulaştırmak ve Fatıma’nın cennet hanımlarının en üstünü, Hasan ve Hüseyin’in cennet gençlerinin efendileri olduğunu müjdelemek için gelmiştir.”

Bu hadisi Hakim de Müstedrek-üs Sahihayn’de muhtasar olarak iki senetle nakletmiş ve ikinci senedin sahih olduğunu sözlerine eklemiştir.

Yine Ahmed İbn-i Hanbel bu hadisi Müsned’inde, Ebu Nuaym Hilyet-ül Evliyâ’da, İbn-i Esir Üsd-ül Gabe’de ve Muttaki Kenz-ül Ummâl’da nakletmiştir. Muttaki bu hadisi kitabının dört yerinde zikretmiştir. Birinci yerde Ruyani ve İbn-i Habbân’ın da bu hadisi Sahihler’inde Huzeyfe tarikiyle rivayet ettiklerini kaydetmiştir. İkinci yerde bu hadisi İbn-i Asakir’in Huzeyfe’den naklettiğini, üçüncü yerde İbn-i Cerir’in Huzeyfe’den naklettiğini ve dördüncü yerde yalnız Hz. Fatıma’ya ait bölümü zikredip bu hadisi İbn-i Şeybe’nin naklettiğini kaydetmiştir.(7)

4- Hakim Müstedrek-üs Sahihayn’de Aişe’den naklen şöyle yazıyor: Resulullah, (s.a.a) vefatıyla sonuçlanan hastalığında buyurdu ki: “Ey Fatıma! Acaba alemlerin kadınlarının en üstünü, bu ümmetin hanımlarının büyüğü ve müminlerin hanımlarının büyüğü olman seni hoşnut etmez mi?” (8)

5- Ebu Nuaym Hilyet-ül Evliyâ'da İmran İbn-i Hasın'den naklen kaydetmiştir ki: Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "Fatıma rahatsızdır onun ziyaretine gelmiyor musunuz?" "Gidelim" dedim. Hareket edip Hz. Fatıma'nın (evinin) kapısına ulaştık; Resulullah selam verdi ve: "Yanımdaki ile birlikte içeri girebilir miyiz?" diyerek izin istedi.

Fatıma "Evet, ama yanınızda olan kimdir? Allah'a yemin ederim ki abâdan başka bir şey üzerimde yoktur." Resulullah (s.a.a), o abâyla kendini böyle - şöyle ört diyerek onunla kendisini nasıl örteceğini tarif etti. Sonra Fatıma "Allah'a yemin ederim ki, baş örtüm de yoktur." dedi.

Resulullah (s.a.a) üzerinde bulunan bir parçayı verdi ve buyurdu: "Bununla başını ört." Sonra Fatıma eve girmemize izin verdi ve biz içeri girdik. Resulullah (s.a.a) "Durumun nasıldır?" diye sorunca, Fatıma: "Bedenim rahatsızdır; üstelik yiyecek bir şey de yoktur." dedi.

Resulullah buyurdu ki: "Acaba alemlerin hanımlarının en üstünü olmak seni hoşnut etmez mi?

Fatıma: "Peki İmran kızı Meryem nasıl?" diye sordu.

Resulullah: "O kendi zamanının (döneminin) hanımlarının büyüğü ve sen de kendi döneminin kadınlarının en üstünüsün; bil ki andolsun Allah'a seni dünya ve ahirette efendi (ulu) olan birisiyle evlendirmişim.

Bu hadisi Tahavi Müşkül-ül Asar'da nakletmiştir. O bu hadisin sonunda şu cümlenin de yer aldığını kaydetmiştir: "(Hz. Ali'ye) Münafıktan başkası düşman olmaz." Bu hadisi Muhibbuddin Taberî, Zehair'de zikretmiştir ve sonundaki ilavesiyle birlikte, Hafız Ebu-l Kasım Dimeşki'nin de naklettiğini kaydetmiştir. (9)

6- Ebu Nuaym, Cabir İbn-i Semure'den naklen şöyle zikretmiştir: Resulullah (s.a.a) gelip bizim yanımızda oturdu ve şöyle buyurdu: "Fatıma hastadır." Orada bulunanlar: "Ziyaretine gidelim." dediler. Kalkıp Fatıma'nın (s.a) evine doğru hareket ettiler. Fatıma'nın evinin kapısı açıktı. Peygamber, yüksek sesle "Kendini iyice ört, bir grup ziyarete gelmiştir" buyurdu. Fatıma: "Ey Resulullah, üzerimde abâdan başka bir örtü yoktur." dedi. Bunun üzerine Resulullah abasını çıkarıp kapının arkasından Fatıma'ya doğru attı ve: "Bununla başını ört" dedi. Sonra Resulullah içeri girdi ve onun arkasından da diğerleri girdiler. Biraz oturduktan sonra kalkıp gittiler; sonra ziyarete gelen adamlar: "Allah'a andolsun, Peygamberimizin (s.a.a) kızının bu durumu (bu kadar fakir olması) hayret verici!" dediler.

Resulullah (s.a.a) (bunu duyunca) şöyle buyurdu: "O kıyamet günü bütün hanımlardan daha üstün makama sahiptir." (10)

7- Nesaî Hasais'de kendi senediyle Ebu Hüreyre'den şöyle nakletmiştir:

(Yazın) Uzun günlerinden birinde Resulullah (s.a.a) bizim yanımıza geç geldi. Akşam bizlerden biri: "Ya Resulullah, bu gün seni görmememiz bize ağır geldi" dedi. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Şimdiye kadar beni ziyaret etmemiş olan bir melek Allah'tan izin alıp (bugün) benim yanıma geldi. O bana kızım Fatıma'nın ümmetimin kadınlarının en üstünü ve Hasan ile Hüseyin'in cennet gençlerinin efendileri olduklarını müjdeledi." (11)

Muttaki de bu hadisi Kenz-ül Ummâl'da zikretmiş ve Taberanî ve İbn-i Neccar'ın bu hadisi Ebu Hüreyre'den naklettiklerini kaydetmiştir.

8- Muttaki Kenz-ül Ummâl'dan Aîşe'den şöyle rivayet etmiştir: Resulullah (s.a.a) vefatıyla sonuçlanan hastalığı (ölüm hastalığı) sırasında: "Kızım Fatıma yanıma gel." diye buyurdu... Resulullah bir süre onunla gizlice konuştu. Fatıma ondan ayrıldığında ağlıyordu; ben de orada idim.

Sonra tekrar Resulullah (s.a.a) Fatıma'ya: "Yanıma gel." dedi. Fatıma da onun yanına yaklaştı ve Resulullah tekrar ona gizlice bir şey söyledi. Bu defa Fatıma ayrıldığında gülüyordu.

(Aîşe diyor ki:) Ben ona "Ey Allah'ın Resülü'nün kızı, baban sana gizli olarak ne söyledi?" diye sordum. Fatıma: "Resulullah'ın bana gizlice söylediği sırrını o hayatta iken sana açacağımı mı zannettin!" dedi. Bu durum, yani Resulullah'ın sırrını Aîşe'den gizlemesi Aîşe'ye çok ağır geldi.

Resulullah (s.a.a) vefat ettiğinde Aîşe: "Mevzuu bana bildirir misin?" diyerek Fatıma'dan (s.a) Resulullah'ın ona gizlice buyurduğu sözü sordu.

Fatıma: "Şimdi olur" diyerek şöyle devam etti: "Peygamber ilk önce buyurdu ki: "Cebrail her yıl Kur'an'ı bana bir defa sunuyordu. Ama bu yıl iki defa sundu ve bana bildirdi ki her peygamber ancak bir önceki peygamberin ömrünün yarısı kadar yaşar. Hz. İsa (a.s) yüz yirmi yıl yaşamıştır ve ben altmış yaşımı geçtiğimi biliyorum."

Resulullah bunları söyleyince ben ağladım. Yine buyurdu ki: "Kızım, müminlerin kadınlarından hiçbirinin musibeti seninki gibi büyük olmayacaktır; bu yüzden senin sabrın hiçbir kimseden az olmamalıdır."

İkinci defa ise bana gizlice Ehl-i Beyt'ten ona kavuşacak ilk şahsın ben olduğumu bildirdi ve buyurdu ki: "Sen cennet hanımlarının en üstünüsün." (12)

Kenz-ül Ummâl'ın sahibi bu hadisi, İbn-i Asakir'in naklettiğini kaydetmiştir.

9- Hakim Müstedrek-üs Sahihayn'de kendi senediyle Aîşe'den, Resulullah'ın (s.a.a) kızı Fatıma'ya şöyle dediğini nakletmiştir: "Sana müjde veriyorum ki ben, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duydum: "Cennet hanımlarının üstünleri şu dört hanımdır: İmran kızı Meryem, Resulullah'ın (s.a.a) kızı Fatıma, Huveylid kızı Hatice ve Asiye." (13)

10- Muttaki Kenz-ül Ummâl'da Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivayet etmiştir: Peygamber (s.a.a) Fatıma'ya (s.a): "Cennet hanımlarının en üstünü olman ve iki çocuğunun da cennet gençlerinin efendisi olması seni hoşnut etmez mi?" dedi. (14)

Muttaki, bu hadisi, Bezzaz'ın da rivayet ettiğini kaydediyor.

11- Muttaki, kitabının başka bir yerinde ise yukarıdaki hadisi şöyle naklediyor: "Ey Fatıma, herkesten önce İslam'ı kabul eden ve bütün Müslümanların en bilgini olan birisiyle evlendirmem seni hoşnut etmez. mi? Gerçekten sen benim ümmetimin kadınlarının en üstünüsün, nasıl ki Meryem kendi kavminde üstünlük kazandı. Ey Fatıma, Allah yeryüzü halkına nazar eyledi ve onlardan iki kişiyi seçti. Bunlardan birinin senin baban ve diğerinin de senin kocan olmasına sevinmiyor musun?" (15)

Muttaki, bu hadisi Hakim, Taberanî ve Hatib'in de rivayet ettiklerini kaydetmiştir.

12- Zehair-ül Ukbâ kitabının sahibi, İbn-i Abbas'tan Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Dört kadın kendi dönemlerinin hanımlarının en üstünleridir. İmran kızı Meryem, Mezahim kızı Asiye, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma. Ve onların en bilgilisi Fatıma (s.a.)dır."

Ebu Nuaym, bu hadisi Hafız Sakafî el-İsfahanî'nin rivayet ettiğini kaydetmiştir.

Bu hadisi Suyutî de ed-Dürr-ül Mensur'da; "Ve iz kalet-il melaiketu ya Meryem-u innellahestafaki ve tahhereki ve's-tafaki ala nisa-il alemin" (16) ayetinin tefsirinde zikretmiştir.

Bu hadisi İbn-i Asakir'in Mukatil'den, onun da Dahhak'tan ve onun da İbn-i Abbas'tan naklettiğini kaydetmiştir. (17)

13- Hakim, Müstedrek-üs Sahihayn'de kendi senediyle İbn-i Abbas'tan naklediyor ki: Resulullah (s.a.a) bir defasında dört çizgi çizerek (ashabından): "Bunların ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sorudu. Ashap: "Allah ve Resulü daha iyi bilir." diye cevap verdiler. Hz. Peygamber (s.a.a) buyurdu ki: "Cennet kadınlarının en faziletleri olan Huveylid kızı Hatice, Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma, İmran kızı Meryem ve Mezahim kızı Asiye'dirler...."

Hakim bu hadisin senedinin sahih olduğunu kaydetmiştir.

Yine bu hadisi kitabının diğer yerlerinde de sahih senetlerle İbn-i Abbas'tan nakletmiştir.

Ayrıca bu hadisi Ahmed İbn-i Hanbel de kendi Müsned'inde çeşitli senetlerle İbn-i Abbas'tan rivayet etmiştir. Yine İbn-i Abdülbirr aynı hadisi "el-İstiâb" adlı kitabında iki senetle zikretmiştir. Yine bu hadisi Suyutî "ed-Dürr-ül Mensur" adlı tefsirinde; "Ve zarebellah-u meselen lillezîne amenu-mereete Fir'avn'e" (18) ayetiyle ilgili olarak zikretmiştir. Suyutî bu hadisi Taberanî'nin de rivayet ettiğini kaydetmiştir. Keza aynı hadisi İbn-i Esir, Üsd-ül Gabe'de zikretmiştir ve keza Muhibbuddin Taberî de Zehair'de naklederek, Ahmed ve Ebu Hatim'in de bu hadisi zikrettiklerini kaydetmişlerdir. Yine aynı hadisi İbn-i Hacer el-İsabe'de zikretmiş ve aynı sayfada Aişe'den şöyle bir hadis de rivayet etmiştir:

Ben babasından (Hz. Muhammed'den -s.a.a-) başka Fatıma'dan (s.a) daha faziletli olan birisini görmedim.

Yine aynı hadisi Ebu Amr el-İstiâb'ında ve Heysemî de, Mecma'inde zikretmişlerdir. Heysemî söz konusu hadisi, Ahmed, Ebu Ye'lâ ve Taberanî'nin de naklettiklerini kaydederek onun senedinin sahih olduğunu söylemiştir. Bu hadisi Tahavi de Müşkil-ül Asar'da rivayet etmiştir. Yine mezkur hadisi, Askalanî Feth-ül Bârî'de nakletmiş ve şöyle demiştir: "Bu hadis, Taberanî'nin el-Evsat'ında Ebu Hüreyre yoluyla naklettiği bir hadis ve keza Ahmed'in Ebu Said vasıtasıyla naklettiği başka bir hadis de desteklenmektedir". Ayrıca kitabının 282. sayfasında da kaydetmiştir ki: "Nesaî sahih senetle İbn-i Abbas'tan: "Cennet hanımlarının en faziletlieleri Hatice, Fatıma, Meryem ve Asiye'dir." diye bir hadis nakletmiştir." (19)

14- İbn-i Abdülbirr, iki senetle Ebu Hüreyre'den rivayet etmiştir ki: Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Alemlerin kadınlarının en iyileri dört kadındır: İmran kızı Meryem, Mezahim kızı Asiye, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma."

Bu hadisi Heysemî de Mecma-üz Zevâid'de ve Sa'lebi, Kasas-ul Enbiya'da zikretmişlerdir. Bu ikisinin nakillerinde tabir yönünden az bir farklılık vardır, ama mana aynıdır. (20)

15- Muttaki, Kenz-ül Ümmal'da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivayet etmiştir: "Sizin erkekleriniz arasında en üstün olan Ali, gençleriniz arasında en üstün olan Hasan ile Hüseyin ve kadınlarınız arasında en üstün olan Fatıma'dır." (21)

Hatib-i Bağdadî de bu hadisi rivayet etmiştir.

16- Menavi, Feyz-ül Kadir'de Haris İbn-i Ebu Üsâme yoluyla Urve b. Zübeyr'den rivayet ediyor ki: "Hatice kendi döneminin (aleminin) hanımlarının en iyisi idi. Meryem de kendi döneminin (aleminin) kadınlarının en iyisi idi ve Fatıma da kendi döneminin (aleminin) kadınlarının en iyisidir." (22)

17- İbn-i Cerir kendi tefsirinde Enes İbn-i Malik'den naklediyor ki: "Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Alemlerin kadınlarının en iyileri (ve faziletlieleri) dört kişidir: İmran kızı Meryem, Mezahim kızı ve Firavun'un hanımı Asiye, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma." (23)

18- Tirmizî, Enes'ten naklen rivayet etmiştir ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Bütün insanlar içerisinde fazilet hususunda şu dört kadını bilmen yeter: İmran kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice, Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma ve Firavun'un hanımı Asiye."

Bu hadisi Hakim Müstedrek-üs Sahihayn'de iki senetle rivayet etmiştir ve ikinci senetten sonra "Bu hadis Şeyheyn'in (Buhârî ve Müslim'in) şartına göre sahihtir" demiştir.

Yine Ahmed İbn-i Hanbel, kendi Müsned'inde ve Ebu Nuaym, Hilyet-ül Evliyâ'da ve Tahavî, Müşkil-ül Asar'da bu hadisi nakletmişlerdir. Hatib Bağdadî de kendi Tarih'inde iki senetle bu hadisi zikretmiştir. Bu iki rivayette hadis şöyledir: "Alemlerin hanımlarının en hayırlısı dört şahıstır..." İbn-i Esir de hadisi bu şekilde zikretmiştir. İbn-i Hacer de bu hadisi Tehzib-üt Tehzib'de Şa'bi yoluyla Cabir'den merfu' olarak nakletmiştir. İbn-i Abdülbirr de bu hadisi el-İstiâb'ında iki yolla rivayet etmiştir, onların birinde şu tabir yer almıştır: "Alemdaki kadınların en hayırlısı..."

Yine aynı hadisi Muttaki, Kenz-ül Ümmal'da zikretmiştir ve İbn-i Habban'ın da bu hadisi rivayet ettiğini kaydetmiştir. Yine bu hadisi Fahr-i Razî de kendi tefsirinde; "Ve iz kalet-il melaiket-ü ya Meryem-u..." (24) ayetinden sonra zikretmiştir. Yine aynı hadisi Suyutî ed-Dürr-ül Mensru'da; Ve iz kalet'il melaiket-ü... ayetinin tefsiri bölümünde nakletmiştir. Suyutî bu hadisi İbn-i Habban'ın da naklettiğini kaydediyor. (25)

19- İbn-i Cerir Taberî, kendi Tefsir'inde kendi senediyle Katade'den naklediyor ki: "Allah'ın Peygamberi'nin şöyle söylediği bize rivayet edilmiştir.

Alemlerin kadınları arasında örnek olarak: İmran kızı Meryem, Firavun'un hanımı Asiye, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma'yı sayman yeter." (26)

20- Yine Taberî kendi Tefsir'inde kendi senediyle Ebu Musa Eş'arî'den nakletmiştir ki, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Erkeklerden birçokları kamil oldular. (İnsanlığın en yüksek

mertebesine ulaştılar) Ama kadınlardan Meryem, Firavun'un hanımı Asiye, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma'dan başkası kamil olmamıştır."

Bu hadisi Zemahşeri, Keşşaf'da, Tahrim suresinde yer alan "...elleti ahsenet ferceha" (27) ayetinin tefsiri bölümünde rivayet etmiştir. Yine aynı hadisi Askalanî, Feth-ul Bari'de zikretmiştir. Askalanî, ayrıca bu hadisi Taberani'nin ve Sa'lebi'nin de (kendi Tefsir'inde) naklettiklerini kaydediyor. (28)

21- Suyutî, ed-Dürr-ül Mensur'da Al-i İmran suresinde yer alan, "Ve iz kalet'il melaiket-ü ya Meryem-ü..." (29) ayetinin tefsiri bölümünün devamında İbn-i Murdeveyh'in Enes'ten şu hadisi naklettiğini zikrediyor: Enes, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu söylemiş: "Allah Teala dört kadını, alemlerin kadınlarının hepsinden seçkin kıldı: (Bunlar) Mezahim kızı Asiye, İmran kızı Meryem, Huveylid kızı Hatice ve Muhammed (s.a.a) kızı Fatıma'dır." (30)

10. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN (S.A) BAZI KERAMETLERİNE DAİR

Sa'lebî, Kasas-ul Enbiya'da, Zemahşeri, Keşşaf'da "Kullema dehale aleyha Zekeriyya..." (31) ayetinin tefsirinde ve Suyutî, ed-Dürr-ül Mensur'da mezkur ayetin tefsirinde Ebu Ye'la vasıtasıyla Cabir'den şu rivayeti nakletmişlerdir. Sa'leb'inin nakline göre rivayetin metni şöyledir: "Abdullah İbn-i Hamit, Cabir İbn-i Abdullah'tan rivayet etmiştir ki: Resulullah (s.a.a) birkaç gün yemek yemeden geçirdi. Bu durumdan meşakkate düşen Resulullah (s.a.a) (bir şey bulmak için) hanımlarının evlerinde yiyecek bir şey aradı, ama bir şey bulamadı. Bunun üzerine Fatıma'nın (s.a) yanına gelip: "Kızım, yiyecek bir şeyin varsa getir yiyelim; ben acım" dedi. Fatıma: "Hayır, Allah'a andolsun (ki bir şey yoktur)..." diye cevap verdi. Hz. Resulullah (s.a.a) oradan ayrıldığında, Hz. Fatıma'nın komşusu iki tane ekmek ve biraz da et Hz. Fatıma'ya gönderdi. O da onları alıp bir kabın içerisine bırakıp üzerini örttü. Kendisi ve çocukları bir vâde yemeğe muhtaç olmalarına rağmen: "Resulullah'ı (s.a.a) kendim ve yanımdakilere tercih edeceğim" dedi.

Sonra, Hasan ve Hüseyin'i cedleri Resulullah'ın (s.a.a) peşi sıra gönderdi ve Resulullah geri döndü.

Fatıma: "Çocuklarım sana feda olsun, Allah bize bir şey verdi ve ben onu senin için ayırdım." dedi. Peygamber de (s.a.a): "Getir" diye buyurdu. Onu getirip üzerini açtığında kabın (ekmek ve et ile) dolu olduğunu gördü. Gördüğüne şaşırdı ve bunun Allah'ın bereketi olduğunu anladı. Bunun için Allah'a hamd edip Peygambere salavat getirdi.

Peygamber (s.a.a) "Bunu nereden elde ettin?" diye sorunca Fatıma: "Bu Allah'ın indinden (gelen) bir nimettir, Allah dilediğine hesapsız rızık verir" dedi. Resulullah da (s.a.a) Allah'a hamdederek şöyle buyurdu: "Hamd olsun Allah'a ki, seni, Beni İsrail'in kadınlarının en üstünü olana benzetmiştir. Ona da Allah güzel bir rızık verince eğer o rızıktan sorulsaydı; Bu Allah'ın indindendir; gerçekten Allah dilediğine hesapsız rızık verir" derdi. Sonra Resulullah (s.a.a), Ali'yi (a.s) çağırıldı. O da geldi. Resulullah (s.a.a), Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin ve

Peygamberin bütün hanımları o yemekten doyuncaya kadar yediler. Ama kap yine olduğu gibi dolu kalmıştı.

Hız. Fatıma (s.a) demiştir ki: "Ben o yemekten bütün komşularıma da verdim. Allah ona bereket ve kalıcı bir hayır vermişti. Kaptaki yemeğin aslı, iki tane ekmek ve bir parça etten ibaretti, geri kalanı ise Allah'ın verdiği bereket idi."(32)

11. Bölüm

FATİMA'NIN (A.S)' ALLAH'IN SEÇKİN KILDIĞI BİR KADIN OLDUĞUNA DAİR

1- er-Riyaz-un Nazıra kitabının sahibi, Ebu Said'in "Şeref-ün Nübüvvet" adlı kitabında şu hadisi naklettiğini zikretmiştir: "Resulullah (s.a.a) Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu: "Sana verilmiş olan üç özellik vardır ki onlar, (senden başka) hiç kimseye, hatta bana bile verilmemiştir: Sen benim gibi bir kayınpedere sahipsin; benim böyle bir kayınpederim yoktur; Fatıma gibi bir eşin var; benim eşim (fazilet yönünden) onun gibi değildir ve senin sulbünden Hasan ve Hüseyin gibi çocuklar vücuda gelmiştir; benim böyle çocuklarım yoktur, ama siz benden ve ben de sizdenim." (33)

2- Hatib-i Bağdadi, İbn-i Abbas yoluyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu naklediyor: "Ben, mi'rac gecesi cennetin kapısına şöyle yazılmış olduğunu gördüm: La ilahe illellah, Muhammed'un Resulullah, Aliyyun Habibullah (yani Ali Allah'ın mahbubudur) el-Hasan-u ve-l Hüseyin-u Safvetullah (yani Hasan ve Hüseyin Allah'ın seçkin kıldığı kimselerdir) Fatımet-u Hiyeretullah (yani Fatıma Allah'ın beğendiği bir şahıstır) Ala bağizihim la'netullah (yani onlarla düşmanlık yapana Allah'ın la'neti olsun)." (34)

12. Bölüm

FATİMA'NIN (S.A) İNSANLARIN EN DOĞRU KONUŞANI OLDUĞUNA DAİR

1- Hakim, Müstedrek-üs Sahihayn'de şöyle nakletmiştir: "Resulullah'ın kızı Fatıma'dan ne zaman söz açılsaydı Aişe: "Ben babası hariç, onun gibi doğru ve sarıh konuşan birisini görmedim." derdi.

Hakim, bu hadisi Müslim'in sahih bildiğini kaydediyor. Yine bu hadisi İbn-i Abdülbirr, el-İstiâb kitabında zikretmiştir." (35)

2- Ebu Nuaym da Aişe'nin şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Babası (Hz. Muhammed) hariç, Fatıma (s.a) gibi doğru konuşan birisini görmedim..." (36)

(1) - İsra/26

(2) - ed-Dürr-ül Mensur, İsra suresinin tefsiri, 26. âyet.

(3) - Mecma-üz Zevâid, c.7, s.49. Mizân-ül İtidâl, c.2, s.228.

(4) - Kenz-ül Ummâl, c.2, s.158.

(5) - Sahih-i Buhârî, hadis no: 3353, 3354, 5812, 4080, 3438, Sahih-i Müslim hadis no: 4486, 4487, 4488, Sahih-i Tirmizi hadis no: 3807, Sünen-i İbn-i Mace hadis no: 1610. Müsned-i Ahmed, c.6, s. 282 hadis no: 25209, 25210, 24,839, 23343. Tabakat-ı İbn-i Sa'd, c.2, s.40. Üsd-ül Gâbe, c.5, s.512. Hasais-ün Nesâi, s.34.

(6) -Sahih-i Buhârî, İstizân bölümü hadis no: 5812. Sahih-i Müslim, Fezâil-üs Sahabe kitabı, Fezâil-i Fatıma bölümü hadis no: 4486, 4487, 4488. Müsned-i Ebi Dâvud, c.6, Ahadis-ün Nisâ bölümü. Hilyet-ül Evliyâ, c.2, s.29. Müşkil-ül Asâr, c.1, s.48-49. Hasâis-ün Nesâi, s.34.

(7) -Sahih-i Tirmizî, c.2, s.306 hadis no: 2714. Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.151. Müsned-i Ahmed, c.5, s.391 hadis no: 22240. Hilyet-ül Evliyâ, c.4, s.190. Üsd-ül Gâbe, c.5, s.574. Kenz-ül Ummâl, c.6, s.217.

(8) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.156.

(9) - Hilyet-i Evliyâ, c.2, s.42.

(10) - Hilyet-i Evliyâ, c.2, s.42.

(11) - Hasâis-ün Nesâi, s.34. Kenz-ül Ummâl, c.6, s.221.

(12) - Kenz-ül Ummâl, c.7, s.111.

(13) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.185.

(14) - Kenz-ül Ummâl, c.7, s.111.

(15) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.113.

(16) - Al-i İmran/42.

(17) - Zehâir-ül Ukbâ, s.44. ed-Dürr-ül Mensur, Al-i İmrân suresinin tefsiri, 42. âyet.

(18) - Tahrim/11.

(19) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.2, s.497. Müsned-i Ahmed, c.1, s.293, 316, 322 hadis no: 2536, 2751, 2805. el-İstiâb, c.2, s.720. ed-Dürr-ül Mensur, Tahrim suresinin tefsiri, 11. âyet. Üsd-ül Gâbe, c.5, s.437. Zehâir-ül Ukbâ, s.42. el-İsabe, c.8, s.158. el-İstiâb, c.2, s.570. Mecma-üz Zevâid, c.9, s.223. Müşkil-ül Asâr, c.1, s.50. Feth-ul Bârî, c.7, s.258.

(20) - el-İstiâb, c.2, s.720 ve 750. Mecme-üz Zevâid, c.9, s.223. Kasas-ul Enbiyâ, s.511.

(21)- Kenz-ül Ummâl, c.6, s.217. Tarih-i Bağdâdî, c.4, s.391.

(22) - Feyz-ül Kadir, c.3, s.432.

(23) - Taberî Tefsiri, c.3, s.180.

(24) - Al-i İmran/42.

(25) - Sahih-i Tirmizî, c.2, s.31 hadis no: 3813. Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.157. Müsned-i Ahmed, c.3, s.135 hadis no: 11942. Hilyet-ül Evliyâ, c.2, s.344. Müşkil-ül Asâr, c.1, s.50. Tarih-i Bağdâdî, c.7, s.184 ve c.9, s.404. Üsd-ül Gâbe, c.5, s.437. Tehzib-üt Tehzib, c.12, s.441. el-İstiâb, c.2, s.720. Kenz-ül Ummâl c.6, s.227. Tefsir-ül Kebir, Al-i İmrân suresinin tefsiri, 42. âyet.

(26) - Taberî Tefsiri, c.3, s.180.

(27) - Tahrim/11.

(28) - Taberî Tefsiri, c.3, s.180. Tefsir-i Keşşaf, Tahrim suresinin tefsiri, 12. âyet. Feth-ul Bârî, c.7, s.258.

(29) - Al-i İmran/42.

(30) - ed-Dürr-ül Mensur, Al-i İmran suresi 42. âyet

(31) - Al-i İmran/37.

(32) - Kasas-ul Enbiyâ, s.513, Kaşşâf Tefsiri, Al-i İmrân suresinin tefsiri, 37 âyet, ed-Dürr-ül Mensur, Al-i İmrân suresinin tefsiri, 37. âyet.

(33) - er-Riyaz-un Nazıra. c.2, s.202.

(34) - Tarih-i Bağdâdî, c.1, s.259

(35) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3,s.160. el-İstiâb, c.2, s.751.

(36) - Hilyet-ül Evliyâ, c.2. s.41

13. Bölüm

Peygamber (s.a.a)'ın, "Fatıma'nın (a.s) Çocuklarının Babası Benim..." diye Buyurduğuna Dair 1- Hakim Müstedrek-üs Sahihayn'de, Cabir'den naklen Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu yazıyor: "Her annenin çocukları, çocukların babasına nispet edilir; ancak Fatıma'nın iki oğlu (Hasan ve Hüseyin) hariç. Çünkü ben onların velisi ve nispet edilmeleri gereken babasıyım."(1)

Hakim, bu hadisin senedinin sahih olduğunu söylemiştir.

2 - Hatib-i Bağdadi, Tarih-i Bağdad'da iki senetle Hz. Hüseyin'in kızı Fatıma vasıtasıyla Resulullah'ın (s.a.a) kızı Hz. Fatıma'dan Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu naklediyor: "Adem oğullarının hepsi, baba tarafından olan akrabalarına nispet edilir; ancak Fatıma'nın evlatları hariç. Çünkü onların babası ve nispet edilmeleri gereken akrabaları benim." (2)

3 - Muttakî Kenz-ül Ummâl'da bu konuyla ilgili olarak üç hadis zikretmiştir. Bunlardan birincisi şöyledir: "Her kadının çocukları ancak baba tarafından olan yakınlarına ve ecdadına intisap eder; sadece Fatıma'nın evlatları hariç; çünkü ben onların velisi ve nispet edilmeleri gereken yakınıyım." (3)

İkinci Hadis: "Her annenin çocukları, babalarına ve baba tarafından olan ecdadına intisap eder; ancak Fatıma'nın evlatları hariç. Çünkü onların velisi ve nispet edilmeleri gereken yakınları benim." (4)

Muttakî bu iki hadisi Taberanî'nin Hz. Fatıma'dan rivayet ettiğini zikretmiştir.

Üçüncü Hadis: "Her kadının çocuklarının nispet edildiği yakınları, baba tarafıdır; sadece Fatıma'nın çocukları hariç. Çünkü onların nispet edilmeleri gereken yakınları ve onların babaları benim."

Bu hadisi Taberanî, Ömer'den nakletmiştir.

4 - Yine Kenz-ül Ummâl'da, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir: "Her babanın evlatları, baba tarafına intisap eder; Fatıma'nın çocukları hariç. Çünkü onların velisi ve babası benim; onlar benim toprağım ile yoğrulmuşlardır. Vay olsun, onların faziletlerini inkâr edenlere. Kim onları severse, Allah onu sever ve kim onlara buğzederse (onlara düşman olursa) Allah da ona buğzeder." (5)

Muttakî, bu hadisi İbn-i Asakir'den, o da Cabir'den o da Peygamberden (s.a.a) nakletmiştir.

5 - Heysemî, Mecma-üz Zevâid'de Fatımet-ul Kubra'dan rivayet etmiştir ki, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Her annenin çocukları, baba tarafına intisap eder; sadece Fatıma'nın çocukları hariç. Çünkü onların velisi benim ve intisap etmeleri gereken yakını, benim." (6)

Heysemî bu hadisi, Taberani ve Ebu Ye'lânın rivayet ettiğini kaydetmiştir.

6- Zehair-ül Ukbâ'da Ömer'den, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Her babanın çocukları, baba tarafına intisap eder; sadece Fatıma'nın çocukları hariç. Çünkü onların babası ve intisap etmeleri gereken büyükleri benim." (7)

Müellif, bu hadisi Ahmed İbn-i Hanbel'in de Menakıb'ında rivayet ettiğini kaydetmiştir.

14. Bölüm

HZ. MEHDİ'NİN (A.F) HZ. FATİMA'NIN (S.A) SOYUNDAN OLDUĞUNA DAİR

1- Buhârî, Tarih-i Kebir'de kendi senediyle Peygamberin (s.a.a) zevcesi Ümmî Seleme vasıtasıyla, Peygamberden (s.a.a) şöyle rivayet etmiştir: "Mehdi haktır ve Fatıma'nın evlatlarındandır (Fatıma'nın evlatlarının soyundandır)." (8)

Bu hadisi Hakim, Müstedrek-üs Sahihayn'de; Kuşeyri el-Harranî, Tarih-ür Rıkka'da ve İbn-i Mace, Siret-ül Mustafa'da rivayet etmiştir.

2- Ebu Davud, Sünen'inde kendi senediyle Ümmî Seleme'den rivayet etmiştir ki o şöyle diyordu: "Ben Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Mehdi, Fatıma'nın evlatlarından olan benim itretimdendir (soyumdandır)." (9)

Bu hadisi, İbn-i Sabbağ-i Maliki, el-Füsul-ül Muhimme'de ve İbn-i Hacer, es-Savaik-ul Muhrika'da Müslim, Nesaî, İbn-i Mace, Beyhaki ve diğerlerinden rivayet etmişlerdir. Yine bu hadisi Hafız Genci, el-Beyan Fi Ahbar-ı Ahir'iz Zaman'da rivayet etmiştir. Hafız Genci bu hadisin hasen ve sahih olduğunu kaydetmiştir.

3- Hafız Ebu Nuaym, "el-Erbeune Hadisen Fi Zikr-il Mehdi" adlı risalesinde dördüncü hadis olarak kendi senediyle Ali İbn-i Hüseyin'den (a.s), o da babasından şöyle rivayet etmiştir: "Resulullah (s.a.a) Fatıma'ya (s.a) şöyle buyurdu: "Mehdi senin evlatlarındandır." (10)

Bu hadisi Muhibbuddin Taberî, Zehair-ül Ukbâ kitabında, Muttaki, Kenz-ül Ummâl'da, Mevlevi Hasan-üz Zeman, el-Fikh-ul Kebir'de, Menavî, Kunûz-ul Hakaik'te ve Suyutî, el-Havî Li-l Fetava'da rivayet etmişlerdir.

4- Muttaki, Müntahab-u Kenz-ul Ummal'da İbn-i Asakir yoluyla, Hz. Hüseyin'den (a.s) rivayet etmiştir ki, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Müjdeler olsun sana ey Fatıma, çünkü Mehdi sendendir (senin soyundandır)." (11)

Bu hadisi Hamzavî, Meşarik-ul Envar Fi Fevz-i Ehl-il İtibar adlı eserinde, Suyutî, el-Havi Li-il Fetava'da, Kundûzî, Yenabi-ul Mevedde'de ve Menavî Kunûz-ül Hakaik'te rivayet etmişlerdir.

5- Kundûzî, Yenabi-ul Mevedde'de, Semhudi'nin Cevahir-ul Ikdeyn kitabında kendi senediyle Ebu Eyyub Ensarî'den şöyle rivayet ettiğini kaydediyor: "Resulullah (s.a.a) Fatıma'ya (radiyallahu anha) şöyle buyurdu: "Peygamberlerin en hayırlısı (en üstünü) bizdendir; o da senin babandır. Vasilerin en hayırlısı (en üstünü) bizdendir; o da senin kocandır. Şehitlerin en

hayırlısı (en üstünü) bizdendir; o da senin babanın amcası Hamza'dır. Cennette iki kanatla istediği yere uçan bizdendir; o da senin babanın amcası oğlu Cafer'dir. Bu ümmetin iki torunu ve cennet gençlerinin efendileri Hasan ve Hüseyin bizdendir; onlar da senin çocuklarıdır. Ve Mehdi bizdendir; o da senin evlatlarındandır." (12)

Bu Hadisi Taberanî, el-Evsat'ta ve az bir farkla da el-Mu'cem-üs Sağır'de ve Hafız Genci, el-Beyan Fi Ahbar-i Ahir-iz Zaman'da rivayet etmiştir.

6- Hafız Genci, el Beyân Fi Ahbar-i Ahir-iz Zaman adlı eserinde naklettiği ilk hadis olarak kendi senediyle Süfyan İbn-i Uyeyne'den, o da Ali el-Hilal'dan şöyle rivayet etmiştir ki: "Ben, Resulullah'ın (s.a.a) ölümüyle sonuçlanan hastalığı sırasında Peygamberin (s.a.a) huzuruna geldim. Fatıma da (s.a) Peygamberin (s.a.a) başı ucunda idi. Bu sırada Fatıma, (s.a) yüksek sesle ağlamaya başladı. Resulullah (s.a.a) ona doğru bakarak: "Ey habibem (dostum) Fatıma, niçin ağlıyorsun?" dedi."

Fatıma: "Senden sonra helak olmaktan korkuyorum" dedi.

Bunun üzerine, Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu: "Ey habibem, bilmiyor musun, Allah Teala yeryüzüne bir defa nazar etti ve içinden senin babanı seçti ve babanı risaletiyle görevlendirdi. Sonra tekrar yeryüzüne nazar etti ve (insanlar arasında) senin eşini seçti ve seni onunla evlendirmemi bana vahyetti. Ey Fatıma, biz öyle bir Ehl-i Beyt'iz (bir aileyiz) ki, Allah bizlere önceki ve sonraki insanlardan hiçbirine vermediği yedi özellik vermiştir:

Ben, Allah yanında Hatem-ün Nebiyyin ve Ekrem-un Nebiyyin'im (yani peygamberlerin sonuncusu ve en üstünüyüm) ve mahlukat arasında Allah'ın en çok sevdiği (kul) benim ve ben senin babanım.

Benim vasım, vasilerin en üstünü ve Allah'ın en çok sevdiği vasidir ve o da senin eşindir.

Meleklerle birlikte cennette iki yeşil kanatla uçacak olan bizdendir; o da babanın amcasının oğlu ve kocanın kardeşidir.

Bu ümmetin iki torunu da bizdendir; onlar da senin çocukların Hasan ve Hüseyin'dir; onlar cennet ehlinin gençlerinin efendileridirler. Ve beni hak üzere gönderene andolsun ki, onların babası onlardan daha üstündür.

Ey Fatıma, beni hak üzere peygamber olarak gönderene andolsun ki, bu ümmetin Mehdi'si de o ikisindendir (Hasan ve Hüseyin'in soyundandır). Öyle ki dünyayı kargaşalık sarar ve fitneler baş gösterir, yollar kesilir, insanlar birbirlerine saldırırlar, ne büyük küçüğe rahmeder ve ne de küçük büyüğe saygı gösterir; böyle bir zamanda Allah bu ikisinin soyundan sapıklık kalelerini ve kilitli kalpleri fethedecek birini gönderir; benim dini ilk zamanda hakim kıldığım gibi o da dini ahir-uz zamanda hakim kılar ve (o gelmeden önce) dünya zulümle dolduğu gibi (o dünyayı) adaletle doldurur.

Ey Fatıma, üzülme ve ağlama! Çünkü Allah'ın sana merhamet ve şefkati benden daha çoktur. Bu da senin bana intisabın ve kalbimdeki makamından dolayısıdır. Allah, ailen içerisinde soy yönünden en şerefli, makamı en yüce, halkın en çok merhametlisi olanı, Ehl-i Beyt'in en adili ve hüküm vermede en basiretli olanı sana eş olarak seçmiştir.

Ben Rabbimden istedim ki, Ehl-i Beyt'im arasında bana kavuşacak olan ilk şahıs sen olasın." (13)

Hız. Ali (s.a) diyor ki: "Peygamber (s.a.a) vefat ettikten sonra Fatıma (s.a) yetmiş beş günden fazla yaşamadı. Allah bu kısa süreden sonra onu Peygambere (sallallâhu aleyhima ve sellem) kavuşturdu."

Muasır alimlerden olan Hadaik-ul Arifin kitabının sahibi merhum Fazl-i Ali, bu hadislerle ilgili olarak şöyle bir not düşmüştür: "Bu hadiste geçen "bu ümmetin Mehdi'si de o ikisindendir" tabiri, bu mazmunda nakledilen diğer bazı hadislerde, "bu ümmetin Mehdi'si de bizdendir" olarak geçmektedir. Ama bu nüshaya, yani "bu ümmetin Mehdi'si de o ikisindendir" nüshasına göre o ikisinden maksat, Hz. Hasan ve Hüseyin (a.s)'dır. Çünkü İmam Muhammed Bakır'ın (a.s) annesi İmam Mücteba'nın kızıdır. Buna göre İmam Muhammed Bâkır (a.s) ve sonraki imamlar (a.s) o ikisinin neslindendirler."

Bu hadisi Hafız Ebu Nuaym, el-Erbeune Hadisen Fi Zikr-il Mehdi'de, Muhibbuddin Taberî, Zehair-ül Ukbâ'da, Suyutî, el Havi li-l Fetava'da ve Kunduzî, Yenabi-ul Mevedde'de rivayet etmişlerdir.

15. Bölüm

HZ. FATİMA (S.A)'IN ÂL-İ ABA'DAN OLDUĞUNA VE KİSA HADİSİ'NİN ONLARIN MASUMİYETİNİ İSPATLADIĞINA DAİR

1- Hâkim, Müstedrek-üs Sahihayn'de, Abdullah İbn-i Cafer İbn-i Ebi Talib'den rivayet etmiştir ki: "Resulullah (s.a.a), rahmetin indiğini gördüğünde iki defa: "Çağırın gelsinler yanıma" diye buyurdu. Safiye: "Kimi ya Resulullah?" dedi. Peygamber (s.a.a): "Ehl-i Beytimi; Ali'yi, Fatıma'yı, Hasan'ı ve Hüseyin'i" diye buyurdu. Bunlar geldiğinde Peygamber (s.a.a) abâsını onların üzerine attı; sonra ellerini yukarıya kaldırıp şöyle dua etti:

"Ey Allah'ım, bunlar benim Ehl-i Beyt'imdir. Sen Muhammed ve Âl-i Muhammed'e salavat gönder." (14)

Bunun üzerine Allah (azze ve celle) de şu ayeti indirdi: "Gerçekten Allah siz Ehl-i Beyt'ten her türlü pisliği gidermeği ve sizleri tertemiz kılmayı istiyor." (15)

Hakim, bu hadisin senedinin sahih olduğunu kaydetmiştir.

2- Tirmizî, kendi Sahih'inde, Ömer İbn-i Ebu Seleme'den rivayet etmiştir ki: "Gerçekten Allah siz Ehl-i Beyt'ten her türlü pisliği gidermeği ve sizleri tertemiz kılmayı istiyor" (16) ayeti, Ümmî Seleme'nin evinde Resulullah'a (s.a.a) nazil oldu. Bunun üzerine Peygamber (s.a.a), Hasan, Hüseyin ve Fatıma'yı çağırtdı ve onları kendi önünde oturttu ve Ali'yi çağırıp arkasında oturttu; onları ve kendini bir kisâyla örttü ve sonra şöyle buyurdu:

"Allah'ım, bunlar benim Ehl-i Beyt'imdir; bunlardan her türlü pisliği gider ve bunları tertemiz kıl." (17)

İbn-i Asakir de bu hadisi rivayet etmiştir. İbn-i Asakir'in nakline göre hadisin sonunda şu ilave de mevcuttur:

“Ümmî Seleme “beni de onlarla birlikte karar kıl. dedi. Resulullah: “Sen kendi mevkiinde dur, senin de akıbetin hayırdır” buyurdu.

Bu hadis; Taberî ve İbn-i Kesir, kendi Tefsir'lerinde ve Tahavi de Müşkil-ül Asar'da rivayet etmiştir.

Kisâ hadisi şerifi, muhtelif tabirlerle birçok senetle rivayet edilmiştir. Bu yüzden bu hadis senet yönünden sahih ve kesindir. (18)

3- Şeyh Abdullah Behrani, kendi senediyle sahabenin büyüklerinden olan Cabir İbn-i Abdullah-i Ensari'den şöyle rivayet etmiştir: "Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla. Resulullah'ın (s.a.a) kızı Fatıma'nın (s.a) şöyle buyurduğunu duydum:

"Bir gün babam Resulullah (s.a.a) benim evime geldi ve: “Es-selamu aleyki ya Fatıma” (sana selam olsun ey Fatıma). dedi. Ben: “Aleyke's-selam” dedim. (Babam Resulullah): “Vücudumda bir bitkinlik hissediyorum” dedi. Ben: “Allah seni bitkinliğe karşı korusun” dedim. Sonra: “Kızım, Yemen malı olan abâyı getir ve benim üzerime ört” dedi. Ve ben o abâyı getirip üzerine çektim. Bu sırada onun yüzünün dolunay gibi parladığını gördüm.

Biraz geçmeden oğlum Hasan da geldi ve: “Es-selamu aleyki ya ümmah” (yani sana selam olsun ey annem). dedi ve ben: “Aleyke-s selam ey benim gözümün nuru ve kalbimin meyvesi” dedim. O: “Anne! Ben burada bir güzel koku hissediyorum; bu koku ceddin Resulullah'ın (s.a.a) kokusuna benziyor” dedi. “Evet, ceddin kisânın (abânın) altındadır” dedim. Hasan abâyâ doğru giderek: “Es-selamu aleyke ya ceddah. Ey Resulullah, benim de abânın altına girip senin yanında bulunmama izin verir misin?” dedi. Peygamber (s.a.a): “Aleyke-s selam ey benim çocuğum ve havuzumun sahibi, evet izin veriyorum” dedi. Hasan da Peygamber (s.a.a) ile birlikte abânın altına girdi.

Az geçmeden oğlum Hüseyin içeri girdi ve: “Es-selamu aleyki ya ümmah (ey anne).” dedi. Ve ben: “Aleyke-s selam ey benim oğlum ve güzümün nuru ve gönlümün meyvesi” dedim. Hüseyin: “Anne, ben burada bir güzel koku hissediyorum; ceddin Resulullah'ın kokusuna benziyor” dedi. “Evet, dedim, ceddin ve kardeşin abânın altında bulunuyorlar” dedim. Hüseyin abâyâ doğru yaklaşarak: “Es-selamu aleyke ya ceddah, Es-selamu aleyke ya menihterahullah (sana selam olsun ey büyük babam, sana selam olsun ey Allah'ın seçkin kıldığı kimse). Benim de sizinle beraber abânın altına girmeme izin verir misiniz?” dedi. Peygamber (s.a.a): “Aleyke's-selam ey evladım, ümmetimin şefaatacısı, evet izin verdim. diyerek karşılık verdi.” Hüseyin de kisânın altına girdi.

Bu esnada Ebu-l Hasan Ali İbn-i Ebu Talib (a.s) geldi. Ve: “Es-selamu aleyki ya binte Resulullah” dedi. (Yani, sana selam olsun ey Resulullah'ın kızı.) Ben de: “Aleyke's-selam ya Ebe-l Hasan ve ya Emir-el Müminin” diye cevap verdim. Sonra: “Ben burada güzel bir koku hissediyorum; bu koku amcam oğlu ve kardeşim Resulullah'ın kokusuna benziyor” dedi. “Evet” dedim. “Peygamber, çocuklarıyla birlikte kisânın altındalar.” Ali de abâyâ doğru ilerleyip: “Es-selamu aleyke ya Resulullah. Benim de sizinle birlikte kisânın altına girmeme müsaade eder misiniz?” dedi. Resulullah (s.a.a): “Ve aleyke's-selam ya Ali ve ya vasiyyi ve halifetî ve sahib-e livaî. (Yani, sana da selam olsun ey benim kardeşim ve ey benim vasim ve halifem ve bayraktarım.) Sana da izin verdim.” buyurdu.

Sonra ben abâya doğru geldim ve: “Es-selamu aleyke ya ebetah, ya Resulullah (yani, sana selam olsun ey babam, ey Allah’ın Resulü), acaba benim de sizinle birlikte abânın altında olmama izin verir misiniz?” dedim. Resulullah (s.a.a): “Ve aleyki’s-selam ya bintî veya biz’atî ve ezintu leki (yani, sana da selam olsun, ey benim kızım ve ey benim vücudumun bir parçası, sana da izin verdim)” diyerek cevap verdi.

Ben de abânın altına girdim. Hepimiz abânın altına toplandığımızda babam Resulullah (s.a.a) abânın iki yanından tutup sağ eliyle göğre taraf işaret ederek dedi ki:

"Ey Allah’ım bunlar benim Ehl-i Beyt’im ve benim özel yakınlarımdır. Bunların eti benim etimdendir ve kanları benim kanımdandır; bunları inciten şey, beni de incitir ve bunları üzen beni de üzer. Ben bunlarla savaşımlarla savaşımlarım ve bunlarla sulh içinde olanlarla sulh içindeyim; bunların düşmanlarına düşmanım ve bunları sevenleri severim; bunlar hakikaten bendendirler ve ben de bunlardanım; Allah’ım, kendi rahmet ve bereketini, ihsan ve bağışını bana ve bunlara indir ve bunlardan her türlü pislîği gider ve bunları tertemiz kıl."

Allah (azze ve celle) buyurdu ki: "Ey benim meleklerim ve ey göklerde bulunanlar, bina edilmiş gökyüzünü ve döşenmiş yeryüzünü ve aydınlatan ay ve ışık saçan güneşi, dönen her feleki (gezegeni), akan denizi ve dolaşan gemiyi, sadece kisanın altında olan bu beş kişinin muhabbeti için yarattım.

Cebrail-i Emin: “Ya Rabbî, abânın altında bulunanlar kimlerdir?” diye sordu.

Allah (azze ve celle): “Onlar, Peygamberin Ehl-i Beyt’i ve risaletin madenidirler; onlar, Fatıma ve babası ve kocası ve çocuklarıdır” buyurdu.

Cebrail: “Ya Rab, yere inip onların altıncısı olmama izin verir misî?” dedi.

Allah (Teala): “Evet izin verdim” dedi.

Bu vakit Cebrail-i Emin de yere indi ve:

“Es-selamu aleyke ya Resulullah (selam olsun sana ey Allah’ın Resulü), yücelerin en yücesi olan Yüce Allah sana selam gönderiyor, güzel tebrik ve ikramını sana sunuyor ve sana buyuruyor ki:

“İzzet ve celalime andolsun, ben bina edilmiş gökyüzünü ve döşenmiş yeryüzünü ve aydınlatan ayı ve ışık saçan güneşi ve dönen her feleki (gezegeni) ve akan her denizi ve dolaşan her gemiyi sadece sizin hatırlarınız, sizin muhabbetiniz için yarattım.”

Allah Teala benim de sizinle birlikte olmam için izin verdi. Ya Resulullah, sen de izin veriyor musun?” dedi.

Resulullah şöyle buyurdu: “Ve aleyke’s-selam ya emine vahyillah, innehu na’am kat ezintu lek (yani sana da selam olsun ey Allah’ın vahyinin emini, evet sana izin verdim.”

Bunun üzerine Cebrail de bizimle birlikte abânın altına girdi ve babama dedi ki: "Allah size şöyle vahyetmiştir: “Gerçekten Allah istiyor ki , siz Ehl-i Beyt’ten her türlü pislîği gidersen ve sizleri tertemiz kılsın.” (19)

Bu sırada Ali: “Ya Resulullah, bizim bu abânın altında oturmamızın Allah indindeki fazileti nedir?” diye sordu.

Peygamber şöyle buyurdu: “Beni hak olarak peygamberlikle gönderen ve insanların kurtarıcısı olarak beni risaleti için seçen Allah’a andolsun ki, bizim bu haberimiz (böylece kisânın altında toplanmamızla ilgili olay), yeryüzünde içerisinde takipçilerimizden ve dostlarımızdan bir topluluğun bulunduğu herhangi bir toplantıda söylenecek olursa, onlar dağılıncaya kadar mutlaka onlara rahmet iner ve melekler onların etrafını sarar ve onlara Allah’tan bağış dilerler.”

Ali: “O halde Allah’a andolsun ki, biz saadete kavuştuk ve Kâ’be’nin Rabbine and olsun ki, bizim takipçilerimiz de mutluluğa kavuştular.”

Tekrar Peygamber: “Ey Ali, beni hak üzere peygamber olarak gönderen ve insanların kurtarıcısı olarak risaleti için beni seçen Allah’a andolsun ki, bizim bu haberimiz bizim takipçilerimizden bir topluluğun bulunduğu herhangi bir mecliste söylenirse ve onların içerisinde müşkül olan birisi olursa onun müşkülünü Allah mutlaka giderir; onların içerisinde gamlı biri olursa Allah onun gamını bertaraf eder ve onların içerisinde bir ihtiyacı olan olursa Allah onun ihtiyacını giderir” dedi.

Bunu duyunca, Ali: “O zaman Allah’a andolsun ki, biz mutluluk ve saadete kavuştuk ve Kâ’be’nin Rabbine andolsun ki bizim takipçilerimiz de dünya ve ahirette mutluluk ve saadete kavuştular” dedi.” (20)

Bu hadisi Allame Turayhi, Müntehab-ül Kebir kitabında, Allame Deylemî el-Gurer-ü ve-d Dürer’de, Şeyh Keni “Nûr-ul Afâk’da nakletmişlerdir. Daha fazla bilgi için “İhkak-ul Hakk” kitabında müracaat edilsin.

16. Bölüm

HZ. FATİMA (S.A) VE MÜBAHELE OLAYI

1- Müslim, Sahih’inde kendi senediyle Sa’d İbn-i Ebu Vakkas’tan şöyle rivayet etmiştir: “...Gelin çocuklarımızı ve çocuklarınızı, kadınlarınızı ve kadınlarımızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım ve sonra bedduâ edip yalvaralım da Allah’ın la’netini yalancıların üzerine koyalım.” (21) ayeti nazil olunca, Resulullah (s.a.a) Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin’i çağırarak şöyle buyurdu: “Ey Allah’ım, bunlar benim ehlimdir (soy ve ailemdir).” (22)

Aynı hadisi Tirmizî Sünen’inde ve Ahmed İbn-i Hanbel Müsned’inde rivayet etmiştir. Ahmed’in naklinde hadisin sonu şöyledir: “Bunlar benim Ehl-i Beyt’imdir.” Keza bu hadisi Hakim, Şeyhayn’ın (Buhari ve Müslim’in) şartına göre sahih olduğunu kaydetmiştir.

Hakim, “Marifet-ü Ulum-il Hadis” kitabında da bu hadisin İbn-i Abbas ve diğerlerinden mütevatir olarak tefsir kitaplarında nakledildiğini kaydetmiştir.

Yine aynı hadisi Beğavi, Mesabih-us Sünnet’de rivayet etmiştir.

2- Fahr-ı Razi, Tefsir-i Kebir’inde mübahele olayını şöyle yazmıştır: "Rivayet olunmuştur ki, Resulullah (a.s) Necran Hristiyanlarına delillerini açıkladı. Ama onlar kendi cehaletleri üzerinde ısrar ettiler. Bunun üzerine Resulullah (a.s) şöyle buyurdu: “Gerçekten Allah bana emretmiştir ki sizler hücceti kabul etmediğiniz takdirde sizinle mübahele edelim.”

Onlar: “Ey Ebe-l Kasım, (müsaade ver ki) biz dönüp bu mesele hakkında düşünelim, sonra senin yanına gelelim.” Onlar geri döndüklerinde görüş sahibi olarak kabul ettikleri büyüklerine: “Ey Mesih’in kulu, senin görüşün nedir?” diye sordular. O da: “Ey Hristiyanlar, Muhammed Allah tarafından gönderilen bir peygamberdir. O, Hz. İsa hususundaki doğru olan şeyleri getirmiştir...” dedi.

Mübahele günü Resulullah (s.a.a) Hüseyin’i kucağına almış, Hasan’ın elinden tutmuştu ve Fatıma Resulullah’ın arkasından, Ali de Fatıma’nın arkasından hareket ediyorlardı. Resulullah (s.a.a) bunlara: “Ben dua ettiğimde siz “amin” deyin” buyurdu.

Bu hali gören Necran Hristiyanlarının din adamı: “Ey Hristiyan camiası, ben öyle (nurlu) yüzler görüyorum ki, eğer Allah’tan, dağın yerinden oynamasını bile isteseler, Allah onların yüzünün suyu hürmetine o dağı yerinden oynatır; (sakın) bunlarla mübahale etmeyin, yoksa helak olursunuz ve kıyamet gününe kadar artık yeryüzünde bir Hristiyan bile kalmaz...” (23)

Sonra Fahr-i Razi; “Tefsir ve hadis alimleri bu hadisin doğruluğu hususunda ittifak etmişlerdir.” diyor.

3- Sibte İbn-i Cevzi, Tezkiret-ül Havas’da şöyle rivayet etmiştir: "Hz. Ali İbn-i Ebu Talib’in faziletleriyle ilgili olarak nazil olan ayetlerden biri de, Âl-i İmran suresindeki Allah-u Teala’nın indirdiği:“...Gelin çocuklarımızı ve çocuklarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım...” (24) ayetidir.

Eski tarihçiler, Cabir İbn-i Abdullah’ın şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: "Necran’dan bir grup, elçi olarak Resulullah’ın (s.a.a) huzuruna geldiler. Bunların içerisinde dini önderleri ve bir grup papaz da bulunuyordu. Onlar: “Musa’nın babası kimdir?” diye sordular. Peygamber (s.a.a): “İmran.” diye cevap verdi. Onlar: “Senin baban kimdir?” dediler. Resulullah (s.a.a): “Babam Abdulmuttalib’in oğlu Abdullah’tır.” diye cevap verdi. Onlar: “İsa’nın babası kimdir?” dediler. Peygamber (s.a.a), susarak vahyin gelmesini bekledi. Bunun üzerine bu ayet nazil oldu:

“Gerçekten İsa’nın örneği Allah yanında Adem’in örneği gibidir ki, onu (Adem’i) topraktan yarattı.” (25)

Onlar: “Bunu, bizim peygamberlere nazil olan kitaplarda bulamıyoruz (yani böyle bir şey eski kitaplarda mevcut değildir).” dediler. Resulullah (s.a.a): “Yalan söylediniz.” dedi. Bunun üzerine şu ayet nazil oldu:

“Sana gelen ilimden sonra onun (Hz. İsa) hakkında seninle kim tartışır da ki: Gelin çocuklarımızı ve çocuklarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, kendimizi ve kendinizi çağıralım...” (26)

Onlar bu teklifi olumlu karşılayıp “Ne zaman mübahele edelim?” dediler.

Peygamber: “İnşaallah yarın.” dedi ve onlar Peygamberin yanından ayrıldılar.

Sonra kendi aralarında şöyle bir karar aldılar: “Eğer ashabından bir grupla mübahele için çıkarsa onunla mübahele edin. Çünkü onun peygamber olmadığı belli olur. Ama; kendi Ehl-i Beyt’iyle mübahele için çıkarsa, onunla mübahele etmeyin. Çünkü; bu onun sadık bir peygamber olduğunu gösterir. Bu durumda, sizler onunla mübahele edecek olsanız kesinlikle helak olursunuz.”

Resulullah (s.a.a), Medine halkının hepsini mübaheleye seyirci olmak için çağırdı.

(Ertesi gün) Resulullah (s.a.a) Ali (a.s) önünde, Hasan (a.s) sağında, Hüseyin (a.s) solunda ve Fatıma (s.a) arkasında olduğu halde çıktı. Sonra (halka) şöyle buyurdu:

“Gelin bakın, bunlar benim çocuklarımdır, -bunu söylerken Hasan ve Hüseyin’e işaret etti- bu da bizden olan kadınlar -bunu derken Fatıma’ya işaret etti- ve bu da bizim kendimiziz.” Bunu dediğinde ise kendisine ve Ali’ye işaret etti.

Onlar (Necran Hristiyanları) bu durumu görünce korkuya kapıldılar ve Resulullah’ın huzuruna gelerek dediler ki: “Bizimle bu mübaheleyi yapmaktan vazgeç ki, Allah da seni affetsin.”

Bunun üzerine Peygamber (s.a.a) buyurdu ki: “Andolsun canımı elinde bulunduran Allah’a ki, eğer onlar mübaheleye çıksalardı Allah vadiyi (mübahele yapılacak yeri) ateşle dolduracaktı ve ateş onları saracaktı.”

Ebu-l İshak Sa’lebi, kendi tefsirinde yukarıdaki ayetin tefsirini şöyle yazmıştır:

Resulullah (s.a.a), Hüseyin kucağında ve Hasan’ın elinden tutmuş olduğu, Fatıma da onun arkasından, Ali de Fatıma’nın arkasından yürüdüğü halde evinden çıktı ve (onlara): “Ben dua ettiğimde sizler “amin” deyin.” buyurdu.

Bunu gören Necran papazı: “Ey Hristiyan topluluğu, ben öyle yüzler görüyorum ki, eğer Allah’tan bir dağın yerinden oynamasını isteseler (Allah dualarını kabul eder) ve dağ yerinden oynar. Asla mübahele etmeyiniz ki, hepiniz helak olursunuz ve kıyamet gününe kadar yeryüzünde Müslümanlardan başka bir kimse kalmaz” dedi.

Bunun üzerine, Necran Hristiyanları kendi ülkelerine döndüler ve Resulullah’a (s.a.a) iki bin elbise vererek sulh ettiler. (27)

4- İbn-i Kesir, “el Bidaye ve-n Nihaye” adlı kitabında şöyle yazıyor: Bir grup, elçi olarak Medine’ye geldiler. Medine’ye ulaştıklarında yolculuk elbiselerini çıkarıp güzel elbiseler giydiler. Bu elbiseler Yemen kumaşından yapılmış idi. Ve parmaklarına altın yüzük taktılar. Böylece Resulullah’ın (a.s) yanına geldiler; selam verdiler; ama Resulullah onların selamının cevabını vermedi. Gün boyunca Peygamberle konuşmaya çalıştılar; ama Peygamber o elbiseler ve altın yüzüklerle süslenmiş olan adamlarla konuşmadı. Sonra onlar önceden tanıdıkları Osman İbn-i Affan ve Abdurrahman İbn-i Avf’ı aramaya çıktılar. Bu ikisini muhacirler ve ensardan bir grubun bir arada bulunduğu bir mecliste buldular. Sonra “Ey Osman ve Abdurrahman, sizin Peygamberiniz bize bir mektup göndermiştir; biz de bu mektuptaki çağrıya icabet ederek ona doğru geldik.; ama ona selam verdik o bizim selamımıza cevap vermedi ve onunla uzun bir gün boyunca konuşmaya çalıştık ama o bizi konuşturmadı; sizin bu husustaki görüşünüz nedir? Acaba geri mi dönelim?” dediler.

O ikisi mecliste bulunan Hz. Ali'ye: "Bunların meselesi hakkında görüşün nedir?" diye sordular.

Ali, Osman ve Abdurrahman'a: "Bana göre onlar bu pahalı elbiselerini ve bu altın yüzükleri çıkarmalı ve yolculuk elbiselerini giyerek Resulullah'ın (s.a.a) yanına dönmelidirler." dedi. Onlar bu işi yaptılar ve Peygamberin huzuruna gelip selam verdiler. Peygamber, onların selamını aldı ve "Andolsun beni hak üzere gönderene ki, birinci defa geldiklerinde İblis (Şeytan) onların yanında bulunuyordu." buyurdu.

Sonra Peygamber onlardan ve onlar da Peygamberden bir şeyler sordular ve bir süre aralarında bu soru-cevap meclisi devam etti. Sonra onlar: "İsa hakkında ne diyorsun? Biz Hıristiyan'ız ve kavmimizin içerisine döndüğümüzde senin bu husustaki sözlerini halka duyurmak isteriz. Peygamberliğin doğru ise, onun hakkındaki sözlerinle hoşnut olalım" dediler.

Resulullah (s.a.a): "Hz. İsa ile ilgili olarak bugün diyeceğim bir şey yok. Medine'de ikamet eyleyin ki Allah'ın İsa hakkındaki sözlerini size bildireyim."

Ertesi gün Allah (Azze ve Celle) şu ayetleri nazil etti:

"Gerçekten Allah yanında İsa'nın örneği Adem'in örneği gibidir. Allah onu (Adem'i) topraktan yarattı sonra ona "ol" dedi ve oldu. Bu Allah tarafından gelen bir haktır; öyleyse şüphe edenlerden olma. Her kim sana gelen ilimden sonra onun (İsa) hakkında seninle tartışırsa de ki:

Gelin çocuklarımızı ve çocuklarınızı, kadınlarınızı ve kadınlarımızı, kendimizi ve kendilerinizi çağıralım; sonra bedduâ edip Allah'ın lanetini yalancıların üzerine atalım." (28)

Ama onlar buna ikrar etmediler. Ertesi gün erkenden Resulullah (s.a.a) onlara haber gönderdi ve kendisi Hasan ve Hüseyin'i yanına alarak Fatıma da arkasında yürüdüğü halde lanetleşmek için evinden çıktı. Peygamberin (s.a.a) o sıralarda birkaç hanımı vardı, ama onlardan hiçbirini mübahele için kendisiyle birlikte götürmedi..." (29)

(1) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.164.

(2) - Tarih-i Bağdâdi, c.11, s.285

(3) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.220.

(4) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.216.

(5) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.216.

(6) - Mecma-üz Zevâid, c.9, s.172.

(7) - Zehâir-ül Ukbâ, s.121.

(8)- Tarih-i Kebir, c.2, Birinci bölüm, s.316, Haydarabad baskısı. Müstedrek-üs Sahihayn, c.4, s.557, Haydarabad baskısı. Tarih-ü Rıkka, s.70, Kâhire baskısı. Siret-ül Mustafa, c.2, s.519.

(9) - Sünen-i Ebu Dâvud, c.4, s.151 hadis no: 3835, Sünen-i İbn-i Mace hadis no: 4076, Dar-us Saâde Mısır baskısı. el-Füsul-ül Mühimme, s.276. es-Savâik-ul Muhrika, s.97. Mısır baskısı. el-Beyan Fi Ahbar-i Ahir-iz Zamân, s.311.

(10) - el-Erbaune Hadisen Fi Zikr-il Mehdi, 4. hadis. Zehâir-ul Ukbâ, s.136, Mektebet-ül Kudsî Mısır baskısı. Kenz-ül Ummâl, c.7, s.259, Haydarabaâd baskısı. el-Fıkh-ul Kebir, c.2, s.70, Haydar Abâd baskısı. Kunûz-ul Hakâik, s.3. el-Hâvi Li-l Fetâvâ, Suyutî, s.66, Mısır baskısı.

(11) - Müntahab-u Kenz-il Ummâl, c.5, s.96, el-Meymeniye Mısır baskısı. Meşarik-ul Envâr Fi Fevz-i Ehl-il İtibâr, s.152, es-Şerefiyye Mısır baskısı. el-Havi Li-l Fetâvâ, Suyutî, s.66, Mısır baskısı. Yenabi-ul Mevedde, s.179, İstanbul baskısı. Kunuz-ül Hakâik, s.3, Bulak baskısı, Mısır.

(12) - Yenâbi-ul Mevedde, İstanbul baskısı, s.434. el-Beyân Fi Ahbâr-i Ahir-iz Zamân, s.310, Necef baskısı.

(13) - el-Beyân Fi Ahbâr Ahir-iz Zamân, s.305, Necef baskısı. el-Erbeune Hadisen Fi Zikr-il Mehdi (a.s), 5.hadis. Zehâir-ül Ukbâ, s.135, Mektebet-ül Kudsî Mısır baskısı. el-Hâvi Li-l Fetâvâ, s.66, Mısır baskısı. Yenâbi-ul Mevedde, İstanbul baskısı, s.426.

(14) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.147-148.

(15) - Ahzab/33

(16) - Ahzab/33

(17) - Sahih-i Tirmizî, c.12, s.85 hadis no: 3806. Tefsir-i Taberî, c.22, s.7. Tefsir-i İbn-i Kesir, c.3, s.485. Müşkil-ül Asar, c.1, s.335.

(18) - Bkz. Müsned-i Ahmet bin Hanbel hadis no: 25521, 25329, 25339, 25383, 25300 ve 16374.

(19) - Ahzab/33

(20) - Evalim-ül Ulum, c.11, s.635-642. Müntahab-ül Kebir. el-Gurer-ü ve-d Dürer. Nûr-ül Afak, s.4, Tahran baskısı. İhkak-ul Hakk, c.2, s.557-558.

(21) - Al-i İmran/61

(22) - Sahih-i Müslim, c.7, s.120 hadis no: 4420. Sahih-i Tirmizî, c.4, s.293 hadis no: 4425. Müsned-i Ahmed, c.1, s.185 hadis no: 1522. Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.150, Mesâbih-us Sünnet, c.2, 204.

(23) - Tefsir-i Kebir c.8, s.85.

(24) - Al-i İmran/61

(25) - Al-i İmran/59

(26) - Al-i İmran/61

(27) - Tezkiret-ül Havass, s.8.

(28) - Al-i İmran/59, 60, 61.

(29) - el-Bidaye ve-n Nihaye, c.5, s.54.

17. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN, PEYGAMBERİN (S.A.A) VÜCUDUNUN BİR PARÇASI OLDUĞU VE ONU GAZAPLANDIRANIN PEYGAMBERİ GAZAPLANDIRDIĞINA DAİR

1 - Buhârî, Sahih'inde Misver İbn-i Mahreme'den naklen yazıyor ki, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır; kim onu gazaplandırırsa (öfkelerirse), beni gazaplandırmıştır." (1)

Bu hadisi, birçok muhaddis ve alim nakletmiştir. Mesela, Muttakî, Kenz-ül Ummal'da bu hadisi İbn-i Ebu Şeybe'den naklen zikretmiştir. Nesaî de, Hasais'inde bu hadisi nakletmiştir. Menavî ise Feyz-ül Kadir'de bu hadisi zikrettikten sonra şöyle kaydediyor: "Süheyli bu hadise dayanarak Hz. Fatıma'ya sebbedenin (sövenin) kâfir olduğunu söylemiştir. Çünkü bu iş Fatıma'yı (s.a) gazaplandırır."

Yine O, Fatıma'nın Ebu Bekir ve Ömer'den üstün olduğunu söylemiştir.

2 - Buhârî, Misver İbn-i Mahreme'den naklen yazıyor ki, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır; onu rahatsız eden beni de rahatsız eder; ve onu inciten şey beni de incitir." (2)

Bu hadisi, Ebu Davud Sahih'inde, Ahmed İbn-i Hanbel, Müsned'inde ve Ebu Nuaym, Hilyet-ül Evliyâ'da nakletmiştir.

3 - Sahih-i Müslim'in, Fazail-üs Sahabe bölümünün, Fazail-ü Fatıma kısmında, Müslim, kendi senediyle Misver İbn-i Mahreme'den rivayet ediyor ki, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır; onu inciten şey beni de incitir." (3)

Bu hadisi, Fahr-i Razi Şura suresindeki "meveddet" ayetinin tefsirinde zikretmiştir. Yine bu hadisi, Maaric suresinin 13. âyetinin tefsirinde zikretmiştir.

4 - Müslim Sahih'inde, kendi senediyle Misver İbn-i Mahreme yoluyla Resulullah'tan (s.a.a) naklettiği bir hadiste Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurdu: "Gerçekten kızım (Fatıma), benim vücudumun bir parçasıdır; onu rahatsız eden şey beni de rahatsız eder; onu rencide eden şey beni de rencide eder." (4)

Bu hadisi Tirmizî de kendi Sahih'inde, Resulullah'ın (s.a.a) kızı Fatıma'nın faziletleri bölümünde zikretmiştir.

5 - Tirmizî Sahih'inde, kendi senediyle Abdullah İbn-i Zübeyr vasıtasıyla Resulullah'tan (s.a.a) naklettiği bir hadiste, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur: "Gerçekten Fatıma benim vücudumdan bir parçadır; onu rencide eden beni de rencide eder ve onu rahatsız eden şey, (üzen şey) beni de mübtela eder." (5)

Bu hadisi Hâkim de Müstedrek-üs Sahihayn'de rivayet etmiş ve bu hadisin Buhârî ve Müslim'in şartına göre sahih hadis olduğunu kaydetmiştir. Bu hadisi Ahmed İbn-i Hanbel de Müsned'inde rivayet etmiştir.

6 - Hakim, Müstedrek-üs Sahihayn'de kendi senediyle Ubeydullah İbn-i Ebu Rafi'den, o da Misver İbn-i Mahreme'den rivayet etmiştir ki: "İmam Hasan'ın oğlu Hasan, bana bir adamı görücü olarak göndererek kızıma talip oldu. Ona: "Akşam vakti yanıma gelsin" dedim. O (İmam Hasan'ın oğlu Hasan) da akşam vakti geldi. Allah'a hamd-u sena ettikten sonra dedim ki: "Allah'a yemin ediyorum ki, sizin akrabalık ve yakınlığınızdan daha çok sevdiğim bir akrabalık ve yakınlık yoktur. Ama Resulullah (s.a.a) buyurmuştur ki: "Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır; onu üzen şey beni de üzer ve onu hoşnut eden beni de hoşnut eder. Ve kıyamet günü akrabalık bağları hep kopar; sadece benim soyum ve yakınlarım arasındaki bağıllık hariç." (6)

Senin yanında Fatıma'nın (s.a) soyundan bir kız vardır; eğer ben kızımı senin eşin yapacak olursam bu onu üzer.

Böylece Hasan onun ömrünü kabul ederek ayrıldı.

Hâkim, bu hadisin senedinin sahih olduğunu söylemiştir. Bu hadisi Ahmed İbn-i Hanbel de kendi Müsned'inde iki muhtelif senetle rivayet etmiştir. Keza; bu hadisi Beyhakî kendi Sünen'inde ve Ebu Nuaym muhtasar olarak rivayet etmişlerdir. Ebu Nuaym bu hadisin Misver İbn-i Mahreme'den Ali İbn-i Hüseyin ve İbn-i Ebu Melike yoluyla nakledildiği hususunda ittifak olduğunu kaydediyor.

7 - Ebu Nuaym, Hilyet-ul Evliyâ'da kendi senediyle Enes'den naklediyor ki: "Resulullah (s.a.a) "Kadınlar için en hayırlı (en iyi) olan şey nedir?" diye sordu. Bizler, ne söyleyeceğimizi bilemedik. Hz. Ali (a.s) (yanımızdan ayrılıp) Fatıma'nın (selânullahi aleyha) yanına gitti ve Resulullah'ın (s.a.a) sorusunu ona söyledi. Fatıma; "Neden kadınlar için en hayırlı olan, onların (yabancı) erkekleri görmemeleri ve yabancı erkeklerin de onları görmemeleridir" diye cevap vermedin" dedi. Ali (a.s), dönüp bu cevabı Resulullah'a (s.a.a) söyledi. Peygamber, "Bunu sana

kim öğretti?" dedi. Ali, "Fatıma" diye cevap verdi. Resulullah (s.a.a) buyurdu ki: "O benim vücudumun bir parçasıdır." (7)

Ebu Nuaym, bu hadisi Said İbn-i Musayyib'in de Hz. Ali'den (a.s) rivayet ettiğini kaydetmiştir. Ebu Nuaym, bu ikinci rivayeti de kitabının bir başka yerinde zikretmiştir.

8 - Muttaki, Kenz-ül Ummâl'da rivayet etmiştir ki, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Fatıma benden ayrılan bir daldır; onu hoşnut eden şey, beni de hoşnut eder; onu rahatsız eden şey, beni de rahatsız eder." (8)

Bu hadisi Taberanî, Misver İbn-i Mahreme'den rivayet etmiştir. Hâkim de, bu hadisi Müstedrek-üs Sahihayn'de Misver İbn-i Mahreme yoluyla Resulullah'tan (s.a.a) rivayet etmiş ve senedinin sahih olduğunu söylemiştir.

9- Muttaki, Kenz-ül Ummâl'da Hasan-ı Basri'den rivayet etmiştir ki, Ali İbn-i Ebu Talib (a.s) şöyle dedi: "Resulullah (s.a.a) bir gün bize: "Kadın için en hayırlı olan şey nedir?" diye sordu. Bu hususta bizim verecek bir cevabımız yoktu. Fatıma'nın (s.a), yanına döndüğümde. ona: "Ey Muhammed'in kızı, Resulullah (s.a.a) bizden bir soru sordu, ama biz, ne cevap vereceğimizi bilemedik dedim." O: "Ne hakkında sizden sordu." dedi. "Kadın için hayırlı şeyin ne olduğunu sordu." dedim. O: "Bu sorunun cevabını bilmiyor musunuz?" dedi. "Hayır." dedim. O: "Kadına (yabancı bir) erkeği görmemek ve (yabancı) erkeğin de onu görmemesinden daha hayırlı olan bir şey yoktur." dedi. Akşam olduğunda Resulullah'ın (s.a.a) yanında toplanıp oturduk ve ben: "Ya Resulullah, sen bizden bir soru sordun; ama biz cevabını veremedik. Kadın için bir (yabancı) erkeği görmemesinden ve yabancı erkeğin de onu görmemesinden daha hayırlı bir şey yoktur." dedim. Resulullah (s.a.a): "Bunu sana kim söyledi?" dedi. "Fatıma." dedim. Resulullah (s.a.a), "Doğru söylemiştir; gerçekten o benim vücudumun bir parçasıdır." buyurdu. (9)

Muttaki, bu hadisi Darekutni'nin de "el-Efrad" adlı eserinde rivayet ettiğini kaydetmiştir.

Muttaki, aynı sayfada bu hadisi tekrar Hz. Ali'den (a.s) rivayet etmiştir ve sonunda bu hadisi Bezzaz'ın ve Hilyet-ül Evliyâ'da Ebu Nuaym'ın rivayet ettiğini kaydetmiştir.

10 - Nesaî, Misver İbn-i Mahreme'den naklen şöyle rivayet ediyor: "Ben buluş çağına eriştikten sonra, şahit oldum ki, Resulullah (s.a.a) bu minberinin üzerine oturup konuşuyordu ve şöyle diyordu: "Gerçekten Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır." (10)

11 - İbn-i Hacer, "es-Savaik-ul Muhrika" adlı eserinde yazıyor ki: "Resulullah'ın (s.a.a) torunu olan Hasan'ın oğlu Hasan-ül Müsenna, uzun saçlı ve küçük yaşlarda bir genç iken, Ömer İbn-i Abdulaziz'in yanına geldi. Ömer İbn-i Abdulaziz, yerinden kalkıp onu karşıladı. Bunun üzerine etrafındakiler Ömer İbn-i Abdulaziz'i kınadılar. Ama; Ömer İbn-i Abdulaziz onlara şöyle dedi: Öyle güvenilir bir şahıs bana şu hadisi rivayet etti ki, sanki Resulullah'ın (s.a.a) ağzından duymuş gibiyim (Hadis şöyledir): "Fatıma benim vücudumun bir parçasıdır; onu sevindiren beni de sevindirir." (11)

Ömer İbn-i Abdulaziz sonra şöyle devam etti: "Ben biliyorum ki, eğer Fatıma diri olsaydı onun torununa gösterdiğim ilgiden sevinirdi."

İbn-i Hacer, bu hadisi az bir farkla Ebu-l Ferec-i İsfahani'den de rivayet etmiştir.

12 - İbn-i Kuteybe, el-İmame ves-Siyase'de şöyle yazıyor: "...Sonra Fatıma (s.a), Ebu Bekir ve Ömer'e hitap ederek "Acaba size Resulullah'tan (s.a.a) kendinizin de bildiği bir hadisi söylersem onunla amel eder misiniz?" dedi.

"Evet." dediler. Bunun üzerine şöyle dedi: "Sizi Allah'a ant veriyorum, acaba Resulullah'ın (s.a.a) "Fatıma'nın rızası benim rızamdandır ve Fatıma'nın gazabı, benim gazabımdandır; kim benim kızım Fatıma'yı severse beni sevmiştir; kim onu razı ederse beni razı etmiş olur ve kim onu gazaplandırırsa beni gazaplandırmış olur" dediğini duymadınız mı?"

O ikisi: "Evet, bunu Resulullah'tan (s.a.a) duymuşuz." dediler.

Fatıma: "Ben Allah ve meleklerini şahit tutuyorum ki, sizler beni gazaplandırdınız ve beni razı etmediniz. Peygamber (s.a.a) ile mülakat ettiğimde (görüştüğümde) ikinizi ona şikayet edeceğim." dedi.

Ebu Bekir dedi ki: "Ben onun ve senin gazabından Allah'a sığınıyorum." Sonra Ebu Bekir, içini çekip şiddetle ağlamaya başladı, o kadar ağladı ki neredeyse canı çıkacaktı. Ama Hz. Fatıma yine şöyle söylüyordu: "Her namazımdan sonra sana beddua edeceğim."

Sonra Ebu Bekir, Hz. Fatıma'nın evinden çıktı. Halk başına toplanınca onlara "Sizler eşlerinle birlikte neşeyle geceleri sabahlıyorsunuz, ama beni bu halimle baş başa bırakıyorsunuz. Benim sizin bey'atinize ihtiyacım yoktur; bey'atinizi benden geri alın..." dedi." (12)

18. Bölüm

ALLAH TEALA'NIN FATİMA'NIN (A.S) GAZABIYLA GAZAP ETTİĞİ VE ONUN RIZASIYLA DA RAZI OLDUĞUNA DAİR

1- Hakim, Müstedrek-üs Sahihayn'de kendi senediyle Hz. Ali'den (a.s) neklediyor ki: "Resulullah (s.a.a), Fatıma'ya şöyle buyurdu: "Gerçekten Allah senin gazabın (hoşnutsuzluğun) için gazap eder ve senin hoşnutluğun için de hoşnut olur. (Yani seni gazaplandırmak Allah'ın gazap etmesine sebep olur ve seni hoşnut etmek Allah'ın hoşnut olmasına sebep olur.)" (13)

Hakim, bu hadisin senedinin sahih olduğunu söylemiştir.

Bu hadisi İbn-i Esir, "Üsd-ül Gâbe"de, İbn-i Hacer de, "el-İsabe" ve "Tehzib-üt Tehzib"de rivayet etmiştir. Yine bu hadisi Muttaki, Kenz-ül Ummâl'da rivayet etmiş ve İbn-i Neccar'ın da bu hadisi rivayet ettiğini kaydetmiştir.

2- Muttaki, Kenz-ül Ummâl'da rivayet ediyor ki: "Gerçekten Allah Fatıma'nın gazabı yüzünden gazaplanır ve onun hoşnutluğu için de hoşnut olur."

Muttaki, bu hadisi Deylemi'nin Hz. Ali'den (a.s) rivayet ettiğini kaydetmiştir. Yine Muttaki, bu hadisi kitabının aynı sayfasında az bir farkla nakletmiştir. Bu ikinci nakli şöyledir: "Ey Fatıma, Allah senin gazabın yüzünden gazap eder ve senin hoşnutluğun için hoşnut olur." (14)

Muttaki, bu hadisi Ebu Ye'la ve Taberani ve Ebu Nuaym'ın Fezail-üs Sahabe'de rivayet ettiğini kaydetmiştir.

3- Zehebî, Mizan-ül İ'tidal'de Taberanî'nin müsnet olarak Hz. Ali'den (a.s) şu hadisi rivayet ettiğini ve hadisi sahih bildiğini zikretmiştir: "Resulullah (s.a.a) Fatıma'ya (selânullahi aleyha) şöyle buyurdu: "Ey Fatıma, gerçekten Rabbimiz senin gazabın için gazap eder ve senin razı olman vasıtasıyla razı olur." (15)

4- Zehair-ül Ukbâ, kitabında Hz. Ali İbn-i Ebu Talib'den, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: "Ey Fatıma, Allah senin gazabın için gazaplanır ve senin hoşnutluğunla da hoşnut olur."

Zehair-ül Ukbâ kitabının sahibi bu hadisi Ebu Said'in Şeref-ün Nübüvve'de ve İbn-i Müsenna'nın da Mu'cem'inde rivayet ettiğini kaydetmiştir.

Ben diyorum ki: Bu sahih hadisler sarıh bir şekilde, Hz. Fatıma'nın gazap ettiği şeyin batıl olduğunu, bu yüzden Allah'ın da ona gazap ettiğini ve razı olduğu şeyin hak olduğunu, bu yüzden Allah'ın da ondan razı olduğunu bildirmektedir. Çünkü Allah Teala batıldan başka bir şeye gazap etmez ve haktan başka bir şeyden de razı olmaz.

Yine önceki bölümde Sahih-i Buhârî'den, Peygamberin (sallallâhu aleyhi ve alih), "Fatıma'yı gazaplandıran beni gazaplandırır." diye buyurduğunu ve keza hem Sahih-i Buhârî ve hem de Sahih-i Müslim'den Resulullah'ın (sallallâhu aleyhi ve alih), "Fatıma'ya eziyet eden (onu inciten) şey bana da eziyet eder (onu rencide eden beni de rencide eder)." buyurduğunu kaydettik. Bu hadisler de açıkça gösteriyor ki, Hz. Fatıma'nın rıza ve gazabı yalnız Allah'ın rıza ve gazabına bağlıdır. Bu da onun, bütün günahlardan masum olduğunu göstermektedir.

Şaşılacak şudur ki, Ehl-i Sünnet'in en büyük hadisçisi olan Buhârî, bu hadisleri Sahih'inde naklettiği halde yine yanı sıra kendi Sahih'inin Humus babında rivayet etmiştir ki: "Resulullah'ın (sallallâhu aleyhi ve alih), kızı Fatıma, Ebu Bekir'e gazap etti ve vefat edinceye dek de onunla konuşmadı." Yine kitabının Hayber Gazvesi babında rivayet etmiştir ki: "Fatıma, Ebu Bekir'e gazap etti ve vefat edinceye kadar onunla konuşmadı."

Yine Sahih'inin "el-Feraiz" babında rivayet etmiştir ki: "Fatıma Ebu Bekir'e darıldı ve vefat edinceye kadar onunla konuşmadı." (16)

Bu hadis Sahih-i Müslim'in Cihad kitabında da yer almıştır. Yine aynı hadisi Ahmet İbn-i Hanbel, Müsned'inde (c.1, s.9, Meymene matbaası baskısı) ve Beyhakî Sünen'inde (c.6, s.300, Haydarabad baskısı) rivayet etmişlerdir.

Tirmizî de, Sahih'inde rivayet etmiştir ki: "Fatıma, Ebu Bekir ve Ömer'e "Andolsun Allah'a, artık hiçbir zaman sizinle konuşmayacağım." dedi ve ölünceye kadar o ikisiyle konuşmadı." (17)

Bir önceki bölümün sonundaki rivayette de okuduk ki, Fatıma, Ebu Bekir ve Ömer'e hitaben: "Ben Allah'ı ve meleklerini şahit tutuyorum ki siz ikiniz, beni gazaplandırdınız ve beni razı etmediniz. Peygamber (s.a.a), ile mülakat ettiğimde ikinizi mutlaka ona şikayet edeceğim." demiştir. Ve yine Ebu Bekir'e hitaben: "Her kıldığım namazdan sonra mutlaka sana beddua edeceğim." demiştir.

Bu hadisler görüldüğü gibi senet yönünden sahih, mana bakımından mütevatir, ifade yönünden de açık ve sarihler.

19. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN, (A.S) PEYGAMBERİN (S.A.A) VEFATINDAN SONRA EHL-İ BEYT'TEN ONA KAVUŞAN İLK ŞAHİS OLDUĞUNA DAİR

Dokuzuncu bölümde Buhârî ve diğer hadis imamlarından bu konuyla ilgili olarak naklettiğimiz bazı hadislerde Resulullah'ın (s.a.a), vefatı sırasında Fatıma'ya, gizlice Ehl-i Beyt'in içerisinde ona (Peygambere) ilk kavuşacak şahsın o olduğunu söylediğini yazdık. Şimdi, bu konuyla ilgili olarak diğer bazı rivayetlere işaret edelim:

1- Buhârî, Sahih'inde kendi senediyle Aişe'den rivayet etmiştir ki: "Peygamber (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalık döneminde Fatıma'yı kendi yanına çağırdı ve ona gizlice bir şey söyledi. Aişe diyor ki: "Ben, ona Peygamberin ne söylediğini sordum. Fatıma, "Peygamber (s.a.a) (birinci defa) bana gizlice bu hastalığında vefat edeceğini söyledi ve ben ağladım. Sonra da, gizlice bana Ehl-i Beyt'in arasından ona kavuşacak ilk şahıs olduğumu söyledi ve ben bu defa güldüm." dedi. (18)

Buhârî, bu hadisi kitabının bir başka yerinde az farkla ve başka bir senetle de rivayet etmiştir. Yine bu mazmunda bir hadisi Müslim de Sahih'inde rivayet etmiştir.

Müslim ve Ahmed bin Hanbel de aynı anlamı ifade eden hadisler nakletmişlerdir. (19)

2 - Tirmizî, Sahih'inde Aişe'den şöyle naklediyor: "Ben, Resulullah'ın (s.a.a) kızı Fatıma kadar oturup kalkmasında, davranış, tutum ve vekarında Resulullah'a benzeyen birisini görmedim."

Ve demiştir ki: "Fatıma, Peygamberin (s.a.a) yanına geldiğinde, Peygamber, yerinden kalkıp ona doğru gider ve onu öpüp kendi yerinde oturturdu. Peygamber (s.a.a) de onun yanına geldiğinde Fatıma, yerinden kalkar onu öper ve kendi yerinde oturturdu. Peygamber (s.a.a), hastalandığında Fatıma, geldi ve kendisini babasının üzerine attı ve onu öptü; sonra başını kaldırıp ağladı; tekrar Peygamberin üzerine kapandı; bu defa başını kaldırdığında güldü. Kendi kendime dedim ki: "Ben Fatıma'yı kadınların en akıllılarından sanıyordum, oysaki o da diğer kadınlar gibiymiş.

Peygamber (s.a.a) vefat ettikten sonra ondan sordum ki: "Neden ilk defa Peygamberin (s.a.a) üzerine kendini attığında başını kaldırıp ağladın? Ama tekrar kendini onun üzerine kapadığında başını kaldırıp güldün? Bunun sebebi neydi?"

Fatıma (s.a) dedi ki: "O, bana ilk defasında bu hastalığı neticesinde vefat edeceğini söyledi ve ben ağladım. Sonra bana ailesi içerisinde kendisine ilk olarak benim kavuşacağımı söyledi ve ben o vakit güldüm." (20)

Tirmizî, bu hadisin başka senetlerle Aişe'den rivayet edildiğini kaydetmiştir.

Ayrıca, Hakim bu hadisi Müstedrek-üs Sahiheyne'de nakletmiş ve sahih olduğunu kaydetmiştir.

Yine bu hadisi Buhârî, el-Edeb-ul Müfred'de rivayet etmiştir. Buhârî'nin nakline göre hadisin son cümlesi şöyledir:

Sen, ailem içersinden bana kavuşacak ilk şahıssın. Ve ben bu söze sevindim.

3- Ebu Nuaym, Hilyet-ül Evliyâ'da kendi senediyle İbn-i Abbas'tan rivayet etmiştir ki, Resulullah (s.a.a), Fatıma'ya şöyle buyurdu: "Sen ailemden bana kavuşacak ilk şahıssın." (21)

20. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN BABASININ MUSİBETİNDE OLAN ÜZÜNTÜ VE AĞITI

1- Buhârî, Sahih'inde kendi senediyle Enes'ten şöyle rivayet etmiştir: "Resulullah'ın (s.a.a), hastalığı ağırlaşmış, ağrısı çoğalmıştı. Fatıma (selâmulahi aleyha), (Peygamberin bu halini görünce): "Eyvahlar olsun bana, babamın ağrı ve meşakkatı ne ağırdır!" dedi. Resulullah (s.a.a): "Bu günden sonra babanın meşakkat ve ağrısı olmaz." dedi.

Peygamber (s.a.a), vefat ettikten sonra da Hz. Fatıma (s.a) şöyle diyordu:

"Eyvah babacığım, Rabbinin davetine icabet eden baba!

Eyvah babacığım, yeri Firdevs cennetinde olan baba!

Eyvah babacığım, vefat haberini Cebrail'e verdiğimiz baba!"

Ve Resulullah (s.a.a), defin olduktan sonra şöyle dedi: "Ey Enes, Resulullah'ın (s.a.a) üzerine toprak dökmeye gönlünüz nasıl razı oldu?"

Bu hadisi Nesâî de muhtasar bir şekilde rivayet etmiştir. Nesaî'nin ibaresi şöyledir: "Resulullah (sallâluhu aleyhi ve alih), vefat ettiğinde Fatıma, ona ağlayarak şöyle dedi:

"Eyvah babacığım, Rabbine ne kadar da yakındın baba!

Eyvah babacığım, vefat haberini Cebrail'e verdiğimiz baba!

Eyvah babacığım, yeri Firdevs cenneti olan baba!" (22)

Bu hadisi Nesaî'nin naklettiği ibareyle Hakim, Müstedrek-üs Sahihayn'de ve Ahmed İbn-i Hanbel, Müsned'inde rivayet etmişlerdir. Ayrıca Hakim, bu hadisin Şeyhayn'ın (Buhari ve Müslim'in) şartına göre sahih olduğunu da kaydetmiştir.

Yine bu hadisi Buhârî'nin, naklettiği şekliyle, İbn-i Sa'd, Tabakat'ında ve Hatib-i Bağdadî Tarih-i Bağdad'da; rivayet etmişlerdir.

2- İbn-i Mace, Sahih'inde kendi senediyle Hammad İbn-i Zeyd'den, o da Sabit'den, o da Enes'ten şöyle rivayet etmişlerdir: "Hz. Fatıma (s.a), Peygamber (s.a.a) vefat ettiğinde, şöyle diyordu:

"Eyvah babacığım, ölüm haberini Cebrail'e verdiğimiz baba!

Eyvah babacığım, Rabbine ne de yakındın baba!

Eyvah babacığım, yeri Firdevs cenneti olan baba!

Eyvah babacığım, Rabbinin davetine icabet eden baba!"

Bu rivayeti nakleden Hammad; "Sabit'in bu hadisi naklettiğinde şiddetle ağladığını, ağlamaktan omuzlarının oynadığını gördüm." demiştir.

Yine İbn-i Mace, aynı babda Enes İbn-i Malik'ten şöyle rivayet etmiştir: "Fatıma bana, "Ey Enes, nasıl Resulullah'ın (s.a.a) üzerine toprak dökmeğe gönlünüz razı oldu!" dedi. (23)

Bu hadisleri Hakim de Müstedrek-üs Sahihayn'de başka bir senetle rivayet etmiştir ve bu hadisin Şeyhayn'in (Buhari ve Müslim'in) şartına göre sahih olduğunu kaydetmiştir.

3- Ahmed İbn-i Hanbel, Müsned'inde kendi senediyle Enes'ten şöyle rivayet eder: "Biz Resulullah'ı (s.a.a) defnedip döndüğümüzde Fatıma şöyle dedi: "Ey Enes, nasıl gönlünüz Resulullah'ı (s.a.a) toprağa gömüp dönmeye razı oldu?!" (24)

4- Beyhaki, Sünen'inde kendi senediyle Enes'ten şöyle rivayet eder: "Allah'ın Resulü'nün (s.a.a) ölüm hastalığı sırasında, Hz. Fatıma, (selâmullahi aleyha) onu kendi göğsüne yasladı ve Resulullah'ın rahatsızlığı çok şiddetliydi. Fatıma: "Ah, babamın rahatsızlığı ne şiddetlidir!" dedi. Peygamber (s.a.a), "Artık bu günden sonra babanın bir rahatsızlığı kalmayacak." dedi.

Resulullah (s.a.a), defin olduktan sonra da Fatıma, bana hitaben "Ey Enes, nasıl Resulullah'ın üzerine toprak dökmeğe gönlünüz razı oldu?" dedi. (25)

5- Ebu Nuaym de, Hilyet-ül Evliyâ'da kendi senediyle İmam Muhammed Bakır'dan (a.s) şöyle rivayet etmiştir: "Resulullah'ın (s.a.a), vefatından sonra Hz. Fatıma'nın (s.a), güldüğü görülmedi..." (26)

Ve yine buyurdu ki: "Hz. Fatıma (selâmullahi aleyha), Peygamberden (s.a.a) sonra altı ay yaşamıştır."

Bu hadisi İbn-i Sa'd da, kendi Tabakat'ında rivayet etmiştir.

6- Askalani, Feth-ul Bâri'de, Taberani'nin, Aişe'den şöyle bir rivayet nakledildiğini kaydetmiştir: "Resulullah (s.a.a), Fatıma'ya şöyle dedi: "Cebrail, Müslümanların kadınları arasında hiçbirinin senin kadar musibete duçar olmayacağını bana bildirmiştir. Öyleyse senin sabrın, onların hiçbirinden az olmamalıdır." (27)

HZ. FATİMA'NIN (S.A), ESMA'YI BİR TABUT HAZIRLAMAKLA GÖREVLENDİRDİĞİNE DAİR

Muhibbuddin Taberî şöyle rivayet etmiştir: "İmam Muhammed Bâkır'ın (a.s), annesinden rivayet ediyor ki: "Hz. Fatıma (selânullahi aleyha), Umeys kızı Esma'ya: "Ey Esma, ben bir kadın öldüğünde üzerine bir örtü örtülmesinden hoşlanmıyorum." dedi

Esma: "Ey Resulullah'ın kızı, müsaade ederseniz Habeş'de gördüğüm bir şeyi size göstereyim." dedi. Sonra birkaç yaş ağaç getirdi ve onları eğdi ve üzerine bir parça attı.

Hiz. Fatıma (selânullahi aleyha): "Bu ne güzeldir. Böylece kadının ve erkeğin cenazesi birbirinden ayırt edilir. Ben, öldüğümde sen ve Ali (a.s), bana gusül verin. Başka hiçbir kimse bulunmasın" buyurdu.

Hiz. Fatıma, vefat ettiğinde Aişe gelip içeri girmek istedi. Esma, "Girme" dedi. Aişe, Ebu Bekir'in yanına gelip bu durumdan şikayet ederek şöyle dedi: "Bu hasamiye (bu kötü kadın), benim de Fatıma'nın yıkanmasında bulunmama engel oluyor. O, Fatıma'ya gelinlerin tahtirevanı gibi bir de tahtirevan yapmıştır!"

Bunun üzerine Ebu Bekir geldi ve kapıda durup: "Ey Esma," dedi, "neden Peygamber (s.a.a) hanımlarının onun kızının cenazesinin yanına gelmesine engel olmuşsun ve onun için gelin tahtirevanı gibi bir tahtirevan hazırlamışsın" dedi.

Esma; Fatıma'nın, kimseyi onun cenazesinin yanına gelmemesini vasiyet ettiğini söyleyerek, yaptığı tabutun numunesini Fatıma'nın sağlığında ona gösterdiğini ve onun da böyle bir şeyi yapmasını kendisinden istediğini anlattı.

Ebu Bekir: "Fatıma'nın verdiği emre uy." dedi ve böylece Ali (a.s) ve Esma Fatıma'yı yıkadılar.

Muhibbuddin Taberî, bu hadisi Ebu Amr'ın rivayet ettiğini kaydetmiştir ve Dulabî de, bu hadisi muhtasar bir şekilde rivayet etmiştir. Dulabî'nin naklinde şu cümle yer almıştır:

Fatıma, Esma'nın yaptığı tabutu görünce gülümsedi. Halbuki onun Resulullah'ın (s.a.a) vefatından sonra o güne kadar gülümsediği görülmemiştir. (28)

22. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN (A.S) KENDİ VEFATINI BİLDİRDİĞİNE DAİR

Ahmed İbn-i Hanbel, Ümmî Selme'den şöyle rivayet eder: "Hz. Fatıma'nın (selânullahi aleyha) vefatıyla sonuçlanan hastalığı döneminde ben, onun bakımını üstlenmiştim. Bir gün onun durumu diğer günlere nispet iyi idi. Hiz. Ali (a.s) da işlerinden dolayı evden ayrılmıştı.

Bana şöyle dedi: "Yıkanmam için su hazırla." Ben su hazırladım ve döktüm; o da güzel bir şekilde kendisini yıkadı. Sonra: "Benim yeni elbiselerimi getir." dedi ve ben getirdim. Sonra: "Benim yatağımı evin ortasına ser" dedi ve ben söylediğini yaptım. Ve o elini yüzünün altına koyup kibleye yönelerek yatağa uzandı. Sonra da: "Ey cariye, ben şimdi vefat edeceğim; ve ben yıkanmışım (kendimi pâk etmişim); kimse benim üzerimi açmasın" buyurdu. (Bunu söyledikten) Sonra dünyadan göçtü. Sonra Hz. Ali (a.s) geldi ve ben ona olayı anlattım."(29)

Bu hadisi Muhibbuddin Taberî de, Zehair-ül Ukbâ kitabında Ümmî Seleme'den rivayet etmiştir. Hakeza bu hadisi Ahmed (Menakıb'ında) ve Dulabî de rivayet etmişlerdir. Yine bu hadisi İbn-i Esir de, Üsd-ül Gabe'de Ümmî Selme'den rivayet etmiştir.

23. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN (S.A) KIYAMET GÜNÜ HAŞROLMASI VE SIRAT'TAN GEÇMESİNE DAİR

1- Hakim, Müstedrek-üs Sahihayn'de kendi senediyle Ebu Hüreyre'den naklen Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir: "Kıyamet günü, peygamberler kendi kavimlerinden olan müminlerle mülakat edebilmek için at üzerinde mahşere gelirler. Hz. Salih, kendi devesine binerek mahşere gelir ve ben, Burak'ın üzerinde mahşere gelirim. Burak her bir adımıyla gözün görebildiği en son noktaya kadar yol alır ve Fatıma, benim önümde hareket eder." (30)

2- Kenz-ül Ummâl'da nakledilen hadis ise şöyledir: "Kıyamet günü, peygamberler at üzerinde mahşere gelirler. Salih Peygamber, kendi ashabından olan müminlerle görüşebilmek için devesi üzerinde mahşere gelir. Fatıma, Hasan ve Hüseyin (aleyhimus-selam) cennet develerinden iki devenin üzerine binerek mahşere gelirler ve Ali İbn-i Ebu Talib (aleyhis-selam) da benim deveme binerek mahşere gelir. Ben ise, Burak'a binerek mahşere gelirim ve Bilal de kendi devesine binerek mahşere gelir ve ezan okur..." (31)

Muttaki, bu hadisi Taberani, Ebu-s Sahy ve İbn-i Asakir'in, Ebu Hüreyre'den naklettiğini bildirmiştir.

3- Hakim, "Müstedrek-üs Sahihayn" adlı eserinde, Hz. Ali'den (a.s), Peygamberin (s.a.a) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Kıyamet günü olduğunda perde arkasından bir münadi: "Ey mahşer halkı, gözlerinizi Muhammed'in (s.a.a) kızı Fatıma mahşerden geçinceye dek kapayın" diyecektir." (32)

Hakim, bu hadisin Buhârî ve Müslim'in şartına göre sahih olduğunu kaydeder. Bu hadisi, Hakim başka bir senetle de zikreder. İkinci naklin sonunda şu ibare de mevcuttur: Sonra Fatıma üzerindeki iki yeşil parçayla mahşerden geçer.

Hakim, bu hadisin senedini sahih biliyor. Aynı hadisi İbn-i Esir, Üsd-ül Gabe'de ve Heysemî, Mecma-üz Zevâid'de yukarıdaki ilaveyle nakleder. Yine o, bu hadisi Taberani'nin, el-Kebir'de rivayet ettiğini kaydeder. Bu hadisi Muhibbuddin Taberî de rivayet etmiştir. O, bu hadisi Hz. Ali'den (a.s) rivayet ettiğini bildirmiştir.

4- Bağdadî, Tarih-i Bağdad'da iki senetle Aişe'den, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu rivayet eder: "Kıyamet günü olduğunda bir münadi nida eder ki: Ey halk, başlarınızı eğin ki, Muhammed'in (s.a.a) kızı geçsin." (33)

Bu hadisi Muhibbuddin Taberî de İbn-i Beşran'dan naklen zikretmiştir.

5- Muttaki, Kenz-ül Ummâl kitabında rivayet ediyor ki: "Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu: "Kıyamet günü, bir münadi arştan şöyle nida eder: Ey mahşer halkı, başlarınızı aşağıya eğin ve gözlerinizi yumun ki, Muhammed'in (s.a.a) kızı Fatıma, sırttan geçsin; Fatıma, yıldırım gibi hurilerden olan yetmiş bin cariye'nin eşliğinde sırttan geçer."

Muttaki, bu hadisi Ebu Bekir'in, "el-Ceylaniyat" adlı kitabında Ebu Eyyub'dan rivayet ettiğini kaydeder. Yine iki ayrı senetle ve az bir farkla Ebu Bekir'den rivayet etmiştir. Bu hadisi İbn-i Hacer de, es-Savaik-ul Muhrika'da nakletmiştir.

Yine Muhibbuddin Taberî de, Ebu Sa'd Muhammed İbn-i Ali İbn-i Ömer en-Nekkaş'ın "Fevaid-ül Arakeyn" kitabından naklen bu hadisi zikretmiştir. Taberî'nin nakli şöyledir: "Fatıma, parlak bir yıldırım gibi hurilerden yetmiş bin cariye'nin eşliğinde sırttan geçer." (34)

(1) - Sahih-i Buhârî, Bed'ül Halk bölümü, hadis no: 3437, 3483, Kenz-ül Ummâl, c.6, s.220. Feyz-ül Kadir, c.4,s.421. Hasais-ün Nesâi, s.35.

(2) - Sahih-i Buhârî, Nikâh bölümü hadis no: 4829. Sahih-i Ebu Dâvud, c.12, bab-u ma yekrehu en yücmee beynehunne min-en nisâi hadis no: 1773, Sünen-i İbn-i Mace hadis no: 1988. Müsned-i Ahmed, c.4, s.328 hadis no: 18149, 18184, 18167. Hilyet-ül Evliyâ, c.2, s.40.

(3) - Sahih-i Müslim, kitab-u Fazâil-is Sahabe, babu Fazâil-i Fatıma (a.s) hadis no: 4483, Tefsir-i Kebir, Şurâ suresinin tefsiri, Meveddet âyeti, keza Meâric suresi tefsiri, 13. âyet.

(4) - Sahih-i Müslim, kitab-u Fazâil-is Sahâbe hadis no: 4482. Sahih-i Tirmizî, c.2, s.319, hadis no: 3802.

(5) - Sahih-i Tirmizî, c.2, s.319, hadis no: 3802. Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.159. Müsned-i Ahmed, c.4, s.5, hadis no: 18164.

(6) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.158. Müsned-i Ahmed, c.4, s.323 ve 332, hadis no: 18149, 18167. Sünen-i Beyhaki, c.7, s.64.

(7) - Hilyet-ül Evliyâ, c.2, s.40 ve 174.

(8) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.219. Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.154.

(9) - Kenz-ül Ummâl, c.8, s.315.

(10) - Hasais-ün Nesâi, s.36. ve 138.

(11) - es-Savaik-ul Muhrikâ, s.707 ve 138.

(12) - el-Îmame ves-Siyase, s.14.

(13) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.153. Üsd-ül Gabe, c.5, s.522. el-Îsabe, c.8, s.159. Tehzib-üt Tehzib, c.12, s.441. Kenz-ül Ummâl, c.7, s.111; Kenz-ül Ummâl, c.6, s.219.

(14) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.219.

(15) - Mizan-ül İ'tidâl, c.2, s.72

(16) - Sahih-i Buhari, hadis no: 6230, 3913, 2862.

(17) - Zehâir-ül Ukbâ, s.39. Sahih-i Müslim, Cihâd bölümü, c.1, s.9, hadis no: 3304. Sünen-i Beyhakî c.6, s.300. Sahih-i Tirmizî, Peygamberin mirasıyla ilgili hadisler bölümünde, Müsned-i Ahmed hadis no: 25, 52.

(18) - Sahih-i Buhârî, Bed'ül Halk ve Peygamberin hastalığıyla ilgili hadisler bölümü hadis no: 3354, 3438, 4080.

(19) - Sahih-i Müslim hadis no: 4486, Müsned-i Ahmed bin Hanbel, hadis no: 23343, 24839, 25210.

(20) - Sahih-i Tirmizi hadis no: 3807

(21) - Hilyet-ül Evliyâ, c.2, s.40.

(22) - Sahih-i Buhârî, Bed'ül Halk bölümü, hadis no: 4103, Sünen-i Nesâi, c.1, s.261, hadis no: 1821. Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.59. Müsned-i İbn-i Hanbel, c.3, s.197, hadis no: 12558. Tabakat-ı İbn-i Sa'd, c.2, s.83. Tarih-i Bağdâdi, c.6, s.262.

(23) - Sahih-i İbn-i Mace, Cenazelerle ilgili hadislerin Peygamberin vefatı bölümü, hadis no: 1620. Müstedrek-üs Sahihayn, c.1, s.381.

(24) - Müsned-i Ahmed, c.3, s.204, hadis no: 12643.

(25) - Sünen-i Beyhaki, c.3, s.409.

(26) - Hilyet-ül Evliyâ, c.2, s.43. Tabakat-ı İbn-i Sa'd c.2, s.40.

(27) - Feth-ul Bari, c.9, S.201.

(28) - Zehâir-ül Ukbâ, s.53. Sünen-i Beyhaki, c.4, s.34.

(29) - Müsned-i Ahmed, c.6, s.461. Zehâir-ül Ukbâ, S.53. Üsd-ül Gabe, c.5, s.590.

(30) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.152.

(31) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.193.

(32) - Müstedrek-üs Sahihayn, c.3, s.153 ve c.3, s.161. Üsd-ül Gâbe, c.5, s.523. Mecma-üz Zevâid, c.9, s.212. Zehâir-ül Ukbâ, s.48.

(33) - Tarih-i Bağdâdi, c.8, s.141. Zehâir-ül Ukbâ, s.48.

(34) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.218. es-Savâik-ul Muhrika, s.123. Zehâir-ül Ukbâ, s.48.

24. Bölüm

ALLAH TEALA'NIN HZ. FATİMA'NIN SOYUNA ATEŞİ HARAM ETTİĞİNE DAİR

1 - Hakim, sahih senetle Abdullah İbn-i Mes'ud'dan rivayet etmiştir ki: Allah'ın Resulü şöyle buyurdu: "Fatıma, iffetini kamil olarak korudu. Bu yüzden Allah onun soyuna ateşi haram kılmıştır." (1)

Hakim, "Bu hadisin senedi sahihtir" demiştir. Bu hadisi Ebu Nuaym, Hilyet-ül Evliyâ'da, Muttaki, Kenz-ül Ummâl'da, Bezzaz ve Ebu Ya'la'dan naklen rivayet etmişlerdir. Yine bu hadisi Muhibbuddin Taberî, Ebu Temam'dan naklen rivayet etmiştir.

2 - Muttaki, Kenz-ül Ummâl kitabında Taberani vasıtasıyla İbn-i Abbas'tan rivayet etmiştir ki: Allah'ın Peygamberi, Fatıma'ya (selânullahi aleyha) şöyle buyurdu: "Allah sana ve evlatlarına azap etmez." (2)

3 - Yine Muttaki, Taberî tarikiyle İbn-i Mes'ud'dan rivayet ediyor ki: "Gerçekten Fatıma, kamil olarak iffetini korudu ve bu yüzden Allah onu ve evlatlarını, cennete dahil eder." (3)

Bu kitabın birinci ve üçüncü bölümlerinde "Allah Teala'nın Fatıma'yı (s.a), onun soyunu ve dostlarını ateşten kesmiş, ayırmış" olduğunu bildiren hadisler geçti.

25. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN (S.A) CENNETE UĞURLANIŞINA DAİR

Muhibbuddin Taberî, Zehair-ül Ukbâ'da Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Benim kızım Fatıma, kıyamet günü mahşere gelir ve onun üzerinde hayat suyuyla yoğrulmuş bir keramet elbisesi olur; mahlukat ona bakarak şaşkına

uğrarlar. Sonra ona cennetin elbiselerinden bir elbise giydirilir ve bu elbisenin üzerine yeşil yazıyla yazılır ki: "Hz. Muhammed'in (s.a.a), kızı Fatıma'yı en güzel surette ve en kamil heybet ile ve tam bir kerametle ve yeterli pay ile cennete dahil eyleyin." Böylece bir gelin gibi etrafında yetmiş bin cariyeye cennete uğurlanır." (4)

26. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN (S.A) CENNETE GİRECEK İLK ŞAHİS OLDUĞUNA DAİR

1 - Muttaki, Kenz-ül Ummâl'da Hz. Resulullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Cennete girecek ilk şahıs Muhammed'in (s.a.a) kızı Fatıma'dır. Fatıma'nın, bu ümmetteki yeri Beni İsrail'deki Meryem'in yeri gibidir." (5)

Muttaki, bu hadisi Ebu-l Hasan Ahmed İbn-i Meymun'un Fazail-i Ali'de (a.s) rivayet ettiğini ve Rafi'in, Bedl İbn-i Mihbir'den, o da Abdusselam İbn-i Aclan'dan, o da Ebu Yezid el Medeni'den, o da Resulullah'tan (s.a.a) rivayet ettiğini kaydetmiştir.

2 - Zehebî, Mizan-ül İ'tidal'de senediyle birlikte Ebu Hüreyre'den bir hadis nakletmiş ve o hadisin sahih olduğunu da kaydetmiştir: Hadis şöyledir: "Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: "Cennete girecek olan ilk şahıs Fatıma'dır." (6)

Zehebî, bu hadisi Ebu Salah el-Müezzîn'in "Menakıb-ı Fatıma"da (selânullahi aleyha) rivayet ettiğini kaydetmiştir.

27. Bölüm

HZ. FATİMA'NIN (S.A) MEŞHUR HUTBESİ

İbn-i Tayfur diye meşhur olan Allame Ahmed İbn-i Ebu Tahir, "Belağat-ün Nisâ" (7) kitabında Abdullah İbn-i Hasan'dan, o da kendi senediyle babalarından (s.a) şöyle rivayet etmiştir: "Ebu Bekir, Fedek arazisini Fatıma'dan almayı kararlaştırdığında bu haber Hz. Fatıma'ya ulaştı. Başörtüsünü başına örtüp cilbabını (8) giyindi ve yakınlarının hanımlarından ve kendi hizmetçilerinden oluşan bir grup hanımın eşliğinde hareket etti. Yürürken etekleri yere çekilen uzun bir elbise giyinmişti ve yürüyüşü Hz. Resulullah'ın (s.a.a) yürüyüşünden farksızdı. Gelip Ebu Bekir'in bulunduğu yere ulaştı. Ebu Bekir, muhacirler ve ensardan oluşan bir kalabalığın içerisinde bulunuyordu. Hz. Fatıma'yla halk arasına bir perde asıldıktan sonra (Resulullah'ın mezarının başında) oturdu ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Oradakiler de onun ağlamasıyla ağlamaya başladılar. Meclisi büyük bir hüznü kapladı. Sonra Hz. Fatıma (s.a), ağlamayı kesip biraz öylece sessiz durdu. Halkın figanı dinip galeyamı yatışınca, Allah'a hamd ve sena edip ve Resulüne salat göndererek söze başladı.

Halk tekrar ağlamaya başladılar; durduklarında konuşmasını sürdürerek şöyle buyurdu: "Allah'a hamd olsun verdiği nimetleri için; ona şükürler olsun ilham ettiği hidayetlerden ötürü; ona senalar olsun, sunmuş olduğu eşsiz ve benzersiz yaygın ihsanları ve verdiği bol ve kamil bağışları ve lütfettiği tüm nimetleri için. Nimetleri sayılmaz ve nimetlerinin sürekliliğinin şükürü eda edilmez ve ebedi oluşları idrak olunabilmelerini imkansız kılar. O, nimetlerini daha da artırmak için kullarını şükretmeye çağırmış ve nimetini bollaştırarak da mahlukatından ona hamd etmelerini istemiş ve (kıyamette) benzerlerine davet ederek ihsanını (salih insanlara) iki kat kılmıştır.

Şehadet ederim ki, Allah'tan başka bir ilah yoktur; tektir; ortağı yoktur; o Allah ki, Tevhit kelimesinin te'vilini (esas ve özünü) ihlas kılmıştır ve kalplere ona bağlılığı yerleştirmiştir ve aklın kavrayabilmesi için tevhid düşüncesini aşıkâr etmiştir. O Allah ki, gözlerin onu görmesi ve dillerin onun sıfatlarını beyan etmesi ve kavrayışların onun keyfiyetini anlaması imkansızdır. O Allah ki, önceden olan bir şeye dayanmadan ve bir eş ve benzere öykünmeden, yaratıkları yaratmaya muhtaç değilken ve yaratmada kendine bir yararı yokken, kendi güç ve meşiyetiyle her şeyi var etti. Sadece hikmetinin sağlamlığını bildirmek ve itaati hususunda uyarmak ve kudretini aşikâr etmek ve mahlukatını kulluğa çağırarak ve çağrısını güçlü kılmak için onları vücuda getirdi. Sonra da kullarını kendi gazabından korumak ve onları cennetine sevk etmek için itaati karşısında mükâfatı ve isyanı karşısında da azabı vaad etti.

Ve şehadet ederim ki, babam Muhammed, O'nun kulu ve resulüdür. Allah, onu peygamber olarak göndermeden önce beğenmiş ve yaratmadan önce seçmiştir ve meb'us kılmadan önce -hatta mahluklar gayb aleminde korkunç perdeler altında saklıyken ve yokluk sınırının eşiğinde bulunurken- onu Ahmed (yani beğenilmiş) olarak isimlendirmiştir. Çünkü Allah, işlerin nihayetini ve hadiselerin akışını bilir ve takdir ettiği şeylerin yerlerine vakıftır. Allah emrini tamamlamak ve kendi hükmünü geçerli ve kesin kılmak, kesin kıldığı kaderlerini icra etmek için onu peygamber olarak gönderdi.

(Resulullah (s.a.a) meb'us olduğunda), İnsanlar çeşitli dinlere bölünmüş, her grup kendi ateşinin çevresinde toplanmış bulunuyorlardı, putlara tapıyor, ama Allah'ı tanımalarına rağmen (bilerekten) onu inkâr ediyorlardı. (Böyle bir dönemde) Allah Teala, Muhammed'in (s.a.a) nuruyla onların, üzerine çökmüş karanlıkları aydınlığa çevirdi. Kalplerdeki (küfrün) düğümlerini çözdü; gözlerden şaşkınlık perdelerini giderdi. Böylece Peygamber (s.a.a), insanlar arasında hidayet işini üstlendi, sonunda onları sapıklıklardan kurtardı ve kör olan gözleri açtı. Sağlam dine doğru onları hidayet eyledi ve doğru yola onları davet etti.

Bunlardan sonra Allah, Peygamberinin kendi istek ve rağbetiyle onu, bu dünyadan alıp kendisine doğru götürdü. Böylece Hz. Muhammed (s.a.a), bu dünyanın zorluklarından kurtulup yüksek meleklerin eşliğinde Rabb'inin rızasıyla kuşatıldı ve yüce mülk sahibi Allah'ın civarına erişti. Allah'ın salata, selamı, rahmet ve bereketleri, kendi peygamberi, vahyinin emini, kulları arasında seçtiği, beğendiği ve razı olduğu babama olsun."

Sonra mecliste bulunanlara bakarak şöyle dedi: "Ey Allah'ın kulları, sizler onun emir ve nehiyelerinin muhatabı, dinin ve vahyin taşıyıcıları, Allah'ın kendi nefislerine emin kıldığı kimseler ve ümmetlere dinin tebliğcilerisiniz. Allah tarafından hak bir önder (olan Kur'an) sizin aranızdadır. O, Allah'ın size sunmuş olduğu bir ahittir ve halef olarak bıraktığı bir emanettir. O, Allah'ın nâtık kitabı, sâdık Kur'ân'ı, yüce nuru, parlak ışıdır. Basiretleri (hidayetleri) aşikârdır. Sırları münkeşef, açıktır. Zahirleri aydındır. Ona uyanlara gıpta olunur. Kur'an kendisine uyanı, Allah'ın rızasına götürür, ona kulak vereni kurtuluşa erdirir.

O Kur'an vasıtasıyla Allah'ın aydın hüccetlerine, açıklanmış azimetlerine (farzlarına), sakındırılmış haramlarına, belli nişanelerine, yeterli burhanlarına, yapılması istenilen faziletlerine ve kullara hibe edilen ruhsatlarına ve yazılı şeriatlarına ulaşılır.

(Sonra Hz. Fatıma, Kur'an-ı Kerim'de yer alan şeriatı açıklayarak şöyle buyurdu):

"Allah, imanı sizler için şirkten temizlenme vesilesi kılmıştır. Namazı; kibirden uzaklaşmanız, zekâtı; nefsin yücelmesi ve rızkın çoğalması, orucu; ihlası sabitleştirmek, haccı; dinin temellerini sağlamlaştırmak, adaleti; kalpleri birleştirmek ve bize itaati, dinin düzelmesi ve nizamı için farz kılmıştır. İmametimizi; tefrikadan kurtulmak, cihadı; İslam'a izzet kazandırmak, sabrı; mükâfatı hakketmek, emr-i bil mârufu; tüm halkın maslahatını korumak, vâlideyne (baba ve anneye) iyiliği; Allah'ın gazabından kurtulmak için farz kılmıştır. Sıla-ı rahim yapmayı (akrabalarla iyi ilişkide bulunmayı) da sayıların çoğalmasına vesile eylemiştir. Kısıası; kanların dökülmesini önlemek, nezre (adağa) vefa etmeyi; Allah'ın bağışına ehil olmak ve tartı ve ölçüleri eksiltmeyip hakkınca tutmayı da; malların değerinin korunması için farz kılmıştır. Şarap içmeyi; (kullarını) pisliklerden temizlemek için nehyetmiş, başkalarına zina nispetini vermekten kaçınmayı; lanetten korunmak, hırsızlıktan uzak durmayı da; iffet kazanmak için emretmiş ve şirki; onun rablığına olan inancın halis olması için haram kılmıştır. (Ey inananlar,) "Allah'tan hakkıyla korkun ve ancak Müslümanlar olarak (Allah'a teslim olduğunuz halde) ölün!" (9) "Allah'ın emir ve nehiyelerine itaat eyleyin. Gerçekten Allah'tan kulları içinden ancak alimler korkar." (10)

Sonra şöyle dedi: "Ey insanlar, bilin ki ben Fatıma'yım ve babam Muhammed'dir (s.a.a). Bu sözü ben tekrar tekrar sizlere söylüyorum. Sözlerim haklı ve yaptığım işte batıl bir yön yoktur. (Allah Teâlâ buyuruyor ki): "Gerçekten size kendinizden olan öyle bir peygamber geldi ki, sizlerin uğradığınız çetinlikler ona ağır gelir, o size pek düşkün ve müminlere şefkatli ve merhametlidir." (11)

"Eğer Muhammed'i (s.a.a) tanısanız; onun, sizin hanımlarınızın babası değil, benim babam olduğunu ve sizin erkeklerinizin değil, benim kocamın (Hz. Ali'nin) kardeşi olduğunu görürsünüz. Ona olan nispet ve yakınlık ne güzel bir nispettir. O, peygamberliği uhdesine alıp, halkı Allah'ın azabından korkuttu. Müşriklerin yolundan yüz çevirdi. Şirkin belini kırıp, onların nefesini kesti ve halkı hikmet ve güzel nasihatle Rabb'inin yoluna çağırdı; putları kırdı; küfrün önderlerini yüzüstü yere serdi. Sonunda kafirler topluluğu bozguna uğrayarak ardlarına dönüp kaçtılar; gecelerin karanlığı, sabahın aydınlığı ile yarıldı ve hakkın özü ortaya çıktı; dinin önderi konuşmaya başladı; şeytan sözcülerinin sesi kesildi; nifakın tacı yere düştü; küfür ve azgınlığın düğümleri çözüldü. Sizler de ibadetten, oruçtan karınları aç, yüzleri ak olanlarla beraber ihlas kelimesini söyler oldunuz."

"Sizler Hz. Resul-i Ekrem gelmeden önce ateş dolu bir uçurumun kenarında idiniz, (o halinizle) taşın dibinde kalan, hemen içilip tüketilecek olan bir yudum suydunuz; aç kişinin fırsat gözetmeden kapıp yiyeceği bir lokmaydınız; (düşmanların) ayakları altına düşmüş bir toplumdunuz. İçtiğiniz; deve sidiğiyle dolmuş ve hayvan pisliğiyle kokuşmuş çöllerdeki çukur suyu idi. Yediğiniz; dabaklanmamış deriyle hazırlanan yemektir. Aşağılık bir hale düşmüştünüz; insanların saldırıp sizi yok etmesinden korkuyordunuz. Bütün bunlardan ve güçlülerin belasına uğradıktan, Arab'ın kurtlarına lokma olduktan, kitap ehlinin azgınlıklarına tutsak düştükten sonra sizleri Allah Tebareke ve Teala babam Muhammed (s.a.a) vasıtasıyla kurtardı. Bundan sonra ne zaman müşrikler savaş ateşini yaktilarsa, Allah onu söndürdü ve ne zaman şeytan kendi boynuzunu çıkardıysa ve müşriklerden bir grubun ağzı açıldıysa (Peygamber s.a.a) kardeşini (Hz. Ali'yi) tehlikenin önüne çıkarıp müşriklerin ağzını tıkadı. Ali de düşmanların başını

ezmedikçe ve yakılan ateşin alevini kılıcıyla söndürmedikçe geri dönmezdi. O, Allah'ın zati için zahmete katlanan, Allah'ın emrinde ciddiyet gösteren, Resulullah'ın yakını ve Allah'ın velilerinin efendisidir. O, hak yolunda kollarını sıvayarak iyilik istiyor, ciddiyetle çalışarak bu yolda zahmete katlanıyordu. Ama siz (o dönemde) rahat bir yaşayış yolunu seçip asayiş ve emniyet içersinde hayatınızı sürdürüyordunuz ve bizlerin başına gelen belaların sonucunu bekliyordunuz; neticenin kimin yararına olacağını öğrenmek istiyordunuz; savaşımlara katılsanız da düşmanla karşılaştığınızda geriye dönüp kaçıyordunuz.

Allah Tealâ, Peygamberine enbiyanın bulunduğu, yani seçkinlere ayırdığı makama yücelmeyi kararlaştırdığında sizlerdeki nifak düğümleri aşikâr oldu; din gömleği artık yıprandı; kendini gizlemiş olan azgınlık nutka geldi; cansız kalmış düşmanlar harekete geçti; bâtıl ehlinin önderleri kükreteye başladı ve sizin aranızda değer kazandılar. Şeytan başını kendi yuvasından çıkarıp sizleri kendisine doğru çağırdı. Sizlerin de onun davetini kabullenmeye ve aldanmaya meyilli olduğunuzu gördü; sonra sizi tahrik etti; sizleri hafif buldu; sizleri kışkırttı, siz de hemen galeyana geldiniz. Böylece sizler başkasının devesini (kendi deveniz olarak) dağladınız ve (onu) başkasına ait çeşmeye sürdünüz (yani başkasına ait olan hilafete el koydunuz). Bütün bunlara henüz Resul-i Ekrem'in vefatından kısa bir süre geçmeden ve henüz kalbimizin yaraları tazeyken, yüreğimizin cerahati iyileşmeden, hatta Resul-i Ekrem'in cenazesi defnedilmeden teşebbüs ettiniz. "Fitne çıkmasından korkuyoruz" diyerek bu işlere koştular. "(Oysa) İyi bilin ki (bu işleriyle), tam fitnenin ortasına düşmüşlerdir. Gerçekten cehennem, kafirleri (her taraftan) kuşatmıştır." (12)

Heyhat! Size ne olmuştur? Ve (haktan dönüp), Allah'ın kitabını bırakıp neye yönelmişsiniz? Oysaki onda olan hakikatler zahir, ahkamı nurlu, nişaneleri belirgindir; sakındırdığı şeyler ortadadır; emirleri açıktır. Ama sizler onu arkanıza atmışsınız. Acaba Kur'an'ı bırakmayı ve ona sırt çevirmeyi mi istiyorsunuz; yoksa başka bir kitapla mı hüküm veriyorsunuz? "Ne kötüdür zalimlerin (Kur'an'ın yerine) seçtikleri bedel" (13) "Kim ki, İslam'dan başka bir din arasa o (din) asla ondan kabul edilmez ve o ahirette ziyankârlardan olur." (14)

"Sonra, ancak o fitnenin doğurduğu nefret yatışınca ve kontrol altına girinceye kadar beklediniz. Sonra yine fitnenin alevini daha da bir şiddetlendirmeye ve ateşini daha da bir kızgınlığa döneltirmeye yöneldiniz. Aldatıcı şeytanın davetine icabet ederek, dinin apaydın nurlarını ve Peygamberin sünnetini söndürmeye koyuldunuz. Sizler köpüğü içmek adına altındaki sütü içiyor, (beytul malı gizlice istediğiniz şekilde harcıyorsunuz), bunun yanı sıra açıkta ve gizlide Peygamberin Ehl-i Beyt'ine ve evladına haksızlık ediyorsunuz. Biz ise, sizlerin kalbimize vurduğunuz hançer yarasına ve bağrımızı delen ok darbesine sabrediyoruz. Siz şimdi de benim, babamdan miras alma hakkımın olmadığını iddia ediyorsunuz. "Yoksa cahiliye hükmünü mü arıyorlar (uygulamak istiyorlar)? Halbuki, yakın eden bir toplum için hükmü Allah'tan daha güzel olan kim olabilir?" (15) Acaba sizler bilmiyor musunuz? Oysa, sizlere güneş gibi aşikâr olmuştur ki, ben onun kızıyım? Ey Müslümanlar, acaba benim mirasım zorla benim elimden alınacak mı? (ve siz buna seyirci mi kalacaksınız?)."

"Ey Ebu Kuhafe'nin oğlu (Ebu Bekir)! Acaba senin babandan miras alman, ama benim babamdan miras almam Allah'ın kitabında mı yazılmıştır? Gerçekten ortaya attığın söz büyük bir iftiradır. Acaba bilerek mi Allah'ın kitabını arkanıza atıp terk ettiniz? Kur'ân-ı Kerim buyuruyor ki: "Ve Süleyman Davud'dan irs aldı (ona mirasçı oldu)." (16)

Ve Yahya İbn-i Zekeriyya'nın kıssasını anlatırken de buyurmuştur: "Dedi ki (Ey Rabb'im,) Bana bir veli lütfet ki, benden ve Yakup soyundan irs alsın (mirasçı olsun)." (17)

Ve yine buyurmuştur ki: "Allah'ın kitabında akrabaların bazıları, bazılarına (nispet, irs hususunda) daha evladır." (18)

Yine buyurmuştur ki: "Allah size evlatlarınız hakkında bir erkeğe iki kadının payını tavsiye eder." (19)

Yine buyurmuştur ki: "Sizlerden birinin ölümü geldiği zaman kendisinden bir hayır (mal) bırakıyorsa baba ve annesine ve yakınlarına (verilmesi için) adalet ve iyilik üzere vasiyet etmek (Allah'tan) takvalılara bir borç olarak yazılmıştır." (20)

"(Kur'an ayetleri böyle buyururken acaba) sizlere göre benim bir payım yok mu ve benim babamdan miras almaya hakkım yok mudur?! Acaba Allah, Sizlere irs ayetinde bir özellik tanımış da yalnız babamı mı çıkarmıştır? Yoksa sizler, "Ayrı ayrı dinlere mensup olan kişiler birbirlerinden irs alamazlar mı" diyorsunuz (ve bu yüzden bana irs hakkı tanımıyorsunuz)? Acaba ben ve babam aynı dine bağlı değil miyiz? Yoksa sizler Kur'an'ın husus ve umumunu (genel hükümlerini ve o hükümlerden istisna edilen durumlarını) benim babam ve amcam oğlundan daha mı iyi bildiğinizi iddia ediyorsunuz?"

"Ey Ebu Bekir, bu eğerli, yularlı ve süslenmiş Fedek devesini al da götür! Ama bil ki, mahşere geldiğin gün yaptıklarınla karşılaşacaksın. O gün ki, hakim Allah'tır ve kefil Hz. Muhammed (s.a.a)! Ne güzel gündür o gün, o günde batıla uyanlar ziyana uğrarlar; o zaman pişmanlık da halinize bir yarar sağlamayacaktır! Her bir sözün (hakikatin) gerçekleşeceği bir yer ve zaman vardır."

"Artık yakında zelil edici azabın kime geleceğini ve kalıcı azabın kimi yakalayacağını bileceksiniz." (21)

Sonra Ensar'a doğru bakarak şöyle dedi: "Ey yiğitler topluluğu ve dinin yardımcıları ve İslam'ın koruyucuları, benim hakkımda yaptığınız bu gevşeklik ve benden zulümle alınan (Fedek) hususundaki bu gafletiniz nedir? Acaba Resulullah (s.a.a): "Kişinin ihtiramı, evlatlarına iyi davranmakla korunur" diye buyurmuyor muydu? Ne çabuk da verdiğiniz ahdi bozdunuz? Sizlerin benim talebimi yerine getirmeye gücünüz var. Acaba kendi kendinize, "Muhammed (s.a.a) öldü mü" diyorsunuz? (Evet, öldü ama bu) Bir büyük musibet idi ki, bu yüzden hasıl olan boşluk ve vücuda gelen gedik ne de büyüktür. Yeryüzü onun gaybetiyle karardı; yıldızların yüzü tutuldu; ümitler boşa çıktı; dağlar onun karşısında huşu etti. Ama Resulullah'ın vefatıyla da hadler aşıldı ve hürmetler paymal edildi.

Allah'a Andolsun ki, benzeri görülmemiş büyük bir musibet idi. Ama her sabah ve akşam evlerinizde okunan Allah'ın kitabı, bunun vuku bulacağını açıkça ilan etmişti. Ondan önceki peygamberlerin de durumundan haber vermişti ve bu değişmez bir hüküm ve kesin bir kazadan ibaret idi.

"Muhammed, ancak bir elçidir, ondan önce peygamberler gelip geçmiştir; acaba eğer ölürse veya öldürülürse sizler (dinden) geriye mi döneceksiniz? Kim ki, dinden geriye dönerse (bilsin ki) Allah'a asla bir zarar vermez ve Allah şükredenleri mükâfatlandırır." (22)

Ey Kıyle oğulları (Evs ve Hazrec), sizin gözünüzün önünde babamın mirasını elimden alacaklar ve sizler buna şahit olup susacak ve topluca bunu duyup kendinizi kenara mı çekeceksiniz?! Halbuki, hepimize yardım çağrısında bulunmuşum ve siz de haberdarsınız. Sizler ki, güç ve sayınız yeterlidir ve elinizde silah ve kalkan vardır. Acaba nasıl olur da yardım çağrısını duyup

icabet etmiyorsunuz; feryadımızı işitiyor, ama bizim yardımımıza koşmuyorsunuz? Oysaki sizler cesur insanlar diye tanınmışsınız ve iyilik ve salah ile marufsunuz; sizler seçkinler ve beğenilmişlersiniz. Araplarla savaştınız ve çetinlik ve zorluklara karşı koydunuz ve kabilelerle karşı karşıya geldiniz ve kahramanlarla mücadele eylediniz. Nice uzun zamanlar biz (Ehl-i Beyt) size emrettiğimizde siz hep itaat ediyordunuz. Nihayet İslam değirmeni bizlerin ekseninde dönmeye başladı, nimet ve rızık çoğaldı ve şirkin sesi kesildi ve iftiracıların coşkusu yattı, küfrün ateşi söndü ve fitnenin çağrısı sustu, dinin nizamı güçlendi. Öyleyse neden hak aşikâr olduktan sonra şaşkınlığa düştünüz ve gerçekler ilan olduktan sonra onu tekrar gizlemeye yöneldiniz ve hakka yöneldikten sonra geriye döndünüz ve iman etikten sonra şirke düştünüz.

"Neden antlarını bozan ve Resulullah'ı çıkarmaya yeltenenlerle savaşmıyorsunuz? Oysaki, ilk olarak onlar (savaşı) başlattılar. Yoksa onlardan mı korkuyorsunuz? Oysaki, gerçek iman sahibi iseniz kendisinden korkmanıza en layık olan Allah'tır." (23)

Ben, sizlerin alçalmaya yöneldiğinizi ve yöneticilik makamına layık olanı bu makamdan uzaklaştırdığınızı görüyorum. Sizler rahatlık ve zevke çekildiniz. Darlıktan kaçıp genişliğe ve refaha meylettiniz. Ruhunuza yerleşen marifet ve anlayışları çıkarıp attınız ve afiyetle yediğiniz şeyi geri kustunuz.

"Eğer, sizler ve yeryüzünde bulunan herkes kafir olsalar (nankörlük etseler), (Allah'a bir zarar veremezler.) Çünkü gerçekten Allah ganidir ve övülendir." (24)

Bilin ki ben, sizlerin bize arka çıkmayacağınızdan, bizi yalnız bırakacağınızdan, kalbinizde yerleşen hıyanetten haberdar olmama rağmen bu sözleri size söyledim. (Bunların size tesir etmeyeceğini biliyordum). Ama bunlar ruhun taşkınlığı, gazabın taşması, tahammülün sona ermesi neticesinde dile getirdiğim içimde toplanan dertlerimdi ve bu sözler benim size karşı hüccetimdir.

Evet, alın götürün onu (hilafeti) ve yükleyin yükünüzü! Ama bilin ki, bu devenin sırtı yaralı, ayakları da aşınmıştır.

O, sizlere sürekli utanç kaynağı olacak, üzerinizde de Allah'ın gazabı ve ebedi bir utanç dağı olarak; sizi, yürekleri kapsayan Allah'ın ebedi ateşine götürecektir. Bilin ki, yaptıklarınız Allah'ın gözü önündedir. "Ve zalimler yakında nasıl bir akibete (azaba) duçar olacaklarını bilecekler." (25)

Ben, sizleri önünüzde bulunan şiddetli azaptan korkutanın kızı Fatıma'yım. Öyleyse "Siz amel edin, şüphesiz biz de amel etmekteyiz." "Ve bekleyin, şüphesiz biz de beklemekteyiz." (26)

Hamd Alemlerin Rabbinedir.

(2) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.219.

(3) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.219.

(4) - Zehâir-ül Ukbâ, s.48.

(5) - Kenz-ül Ummâl, c.6, s.219.

(6) - Mizan-ül İ'tidâl, c.2, s.131.

(7) - Hz. Fatıma'nın (selamullahi aleyhâ) bu meşhur hutbesi birçok Şiâ ve Ehl-i Sünnet kaynaklarında nakledilmiştir. Bu hutbeyi nakleden Ehl-i Sünnet kitaplarından bazıları şunlardır:

1 - Belağat-ün Nisa, s.12

2 - Şerh-ü Nehc-ül Belağa (İbn-i Eb-il Hadid), c.16, s.252.

3 - Müruc-üz Zeheb (Mes'ûdi), c.2, s.311.

4 - A'lam-ün Nisa (Ömer Rıza Kehale), c.4, s.116.

5 - Ehl-ül Beyt (Tevfîk Ebu Alem), s.157.

Bazı Ehl-i Sünnet kaynakları da hutbenin sadece bazı bölümlerini nakletmişlerdir ki, onlardan bazıları şunlardır:

1 - El-İmame ve-s Siyase (İbn-i Kutaybe), c.2, s.14,

2 - Üsd-ül Gâbe (İbn-i Esir), c.2, s.522.

3 - el-İsabe (İbn-i Hacer), s.61-66.

4 - el-İstiâb (Kurtubi), s.377.

5 - Tarih-i İbn-i Kesir, c.12, s.441.

6 - Tefsir-ül Keşşâf (Zemahşeri), c.1, İsrâ suresi, 26 âyet tefsirinde.

7 - Kenz-ül Ummâl (Muttaki), c.6, s.219.

8 - Müstedrek-üs Sahihayn (Hakim), c.3, s.153.

9 - Sahih-i Müslim, c.2, s.72

(8) - Cilbab kadının vücudunun tamamını örten bir çeşit geniş elbisedir.

(9) - Âl-i İmran/102.

(10) - Fatır/28.

- (11) - Tevbe/128
- (12) - Tevbe/49.
- (13) - Kehf/50.
- (14) - Al-i İmran/85.
- (15) - Maide/50.
- (16) - Neml/16.
- (17) - Meryem/60.
- (18) - Enfal/75.
- (19) - Nisâ/11.
- (20) - Bakara/180.
- (21) - Hud/39.
- (22) - Âl-i İmran/144.
- (23) - Tevbe/13.
- (24) - İbrahim/8.
- (25) - Şuarâ/227.
- (26) - Hud/122.